

Người Bình Thường

Contents

Người Bình Thường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	79
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	89
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	107
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119

Người Bình Thường

Giới thiệu

Edit: Mèo Xù Độ dài: 36 chương + 2 phiên ngoại Ngay cả một người bình thường như em, cũng muốn cùng anh sống qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-binh-thuong>

1. Chương 1

“Anh Thư à, thật sự đã làm phiền anh mất rồi, đã thế còn khiến anh bị lỡ thời gian lâu đến vậy...”

Thư Quân nở nụ cười với cậu cảnh sát kia: “Không sao đâu, chuyện nên làm mà.”

Lúc cười lên trên khóe miệng của cậu có một lúm đồng tiền nho nhỏ, nói chuyện cũng từ tốn, nom dáng vẻ vô cùng ôn hòa. Đáng tiếc là một vết bầm tím trên má lại phá hủy nét đẹp tổng thể, khiến chàng thanh niên này có chút đáng thương.

“Nếu đội trưởng Tưởng mà nhìn thấy thì làm thế nào bây giờ...” Mặt cậu cảnh sát trẻ kia nhăn nhúm lại: “Anh cũng thật là, rõ ràng cảnh sát ở gần đó đã chạy đến cả rồi, mà bên kia là ba người, sao anh còn xông về phía trước chứ.”

Thư Quân cười khổ: “Khi đó là đàn ông đều sẽ xông lên trước, huống hồ tôi cũng cân nhắc thấy cảnh sát đã gần đến mới xông lên mà, dù sao cũng phải bảo đảm an toàn cho mình chứ.”

Ba kẻ buôn người giả vờ làm người thân của trẻ nhỏ cản người bên đường, định cướp đứa nhỏ từ trong ngực người mẹ trẻ tuổi. Thư Quân đầu tiên là báo cảnh sát, sau đó thấy ba kẻ đó hình như muốn cá chết lưới rách cướp người bèn lập tức không hề nghĩ ngợi gì mà xông lên. May mà sau khi cậu bị trúng mấy đấm thì cảnh sát đến kịp, tốt xấu gì cũng không để cho đứa bé có chuyện.

“Đội trưởng Tưởng của các cậu mấy ngày nữa mới về cơ, cậu đừng nói cho anh ấy biết là được.”

Đến khi Thư Quân ra khỏi cục cảnh sát thì đã hơn mười giờ. Giờ đang giữa thu, cậu quần khăn quàng cổ che hơn nửa khuôn mặt, định đi siêu thị mua mì về ăn. Chịu dày vò lâu như vậy khiến cậu sắp chết đói rồi.

Siêu thị không xa lắm, đi bộ tầm mười phút là đến. Có điều hôm nay cậu cũng hết sức rồi bèn định đi đường tắt. Đèn đường đầu hẻm đã hỏng, không có ai đến sửa, trước đây thường có người bị ngã nên dần dần cũng ít người đi hơn.

Thư Quân dùng điện thoại bật đèn pin lên chiếu sáng, cẩn thận né đá vụn dưới chân. Đi được vài bước, Thư Quân phát hiện hình như phía sau có người. Cậu dùng khóe mắt liếc nhìn một chút, kẻ đó không bật đèn pin. Lấy thị lực của cậu nhìn sang, người này chỉ là một bóng dáng đen thui lù, hầu như không thể nhìn rõ trong màn đêm.

Thư Quân nhú mày một cái, lập tức bước nhanh hơn. Không ngờ người phía sau thấy cậu đi nhanh cũng tăng tốc độ theo. Hình như biết mình đã bị phát hiện, kẻ đó không hề nhẹ nhàng nữa mà từng bước dần

mạnh; điều này khiến Thư Quân giật nảy mình: Lẽ nào gặp phải cướp ư? Hay là đồng bọn của đám buôn người kia quay lại báo thù?

Căn bản không cho phép cậu nghĩ nhiều, gần như lúc tiếng bước chân vang lên bên tai thì Thư Quân đã bị người bắt lấy từ đằng sau. Cậu trở tay theo bản năng định thụi vào bụng kẻ đó, nhưng lại bị nắm chặt lấy cổ tay, sau đó khăn quàng trên cổ bị gỡ xuống trối lại hai tay. Cảm giác ngọt ngào mạnh mẽ và hơi thở nam tính quen thuộc bao bọc lấy Thư Quân: “Phản ứng không tệ lắm, cho em 60 điểm.”

” Tưởng Bác Sâm, anh, anh... Có phải anh có, có bệnh không?” Sau cơn kinh hãi nhịp tim dần khôi phục, không còn đập nhanh nữa, nhưng tật nói lắp đã lâu không mắc lại xuất hiện. Thư Quân thở phào nhẹ nhõm rồi dùng sức vùng vẫy đôi tay: “Mở ra cho em.”

“Không.” Người đàn ông chơi xấu vùi đầu vào cổ cậu cọ cọ: “Không phải đã nói với em là buổi tối đừng có đi vào chỗ hẻo lánh à? Sao không nghe lời?”

“Ngoài anh ra thì làm gì có người nào lại bám đuôi một người đàn ông chứ?” Thư Quân cong đùi phải húc vào bụng dưới người đàn ông, nói: “Nhanh mở ra đi.”

Tưởng Bác Sâm thô bạo dùng một chân chặn thân dưới của Thư Quân, muốn hôn lên môi cậu, lại bị Thư Quân nghiêng đầu trốn. Hắn không thể làm gì khác hơn là lùi lại rồi ngậm lấy vành tai của cậu, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn.

“Anh...” Giữa hai người dường như không còn chút khoảng cách nào, Thư Quân cảm nhận rõ ràng chỗ nào đó của người này đã biến hóa. Dù đã quen nhiều năm rồi, nhưng giờ phút này khuôn mặt cậu vẫn không khỏi nhiễm một rặng đỏ: “Anh là cầm thú hả? Còn đang ở ngoài mà... mà như vậy?”

Cho dù đang bị dạy dỗ thì người đàn ông kia vẫn không hề mảy may dừng lại, trái lại càng lúc càng trắng trợn hơn. Hắn chỉ lẩm bầm một câu “Chỉ cầm thú với em thôi” lại vùi đầu tiếp tục liếm hôn dọc theo vành tai, cuối cùng chuẩn xác tìm được đôi môi của cậu thanh niên, hung hăng ép cậu phải mở miệng đáp lại.

Môi lưỡi quấn quýt, Thư Quân dần bị Tưởng Bác Sâm hôn đến động tình. Hai tay vẫn đặt giữa hai người để ngăn cản chẳng biết buông lời tự bao giờ, Tưởng Bác Sâm nhảy bèn nhận ra người ấy đã tiếp nhận, lúc này hắn mới mở chiếc khăn đang trối cổ tay Thư Quân ra để hai tay cậu choàng qua cổ mình, tiếp tục tiến lên công thành đoạt đất.

Động tác quá mức kịch liệt, mặt Tưởng Bác Sâm quệt qua gò má Thư Quân, vết thương trên mặt lập tức nhói đau. Cảm giác đau đớn khiến đầu óc Thư Quân tỉnh lại, đẩy lòng không khỏi ảo não: Chẳng lẽ còn thật sự muốn chịch một phát ở bên ngoài với anh ấy sao?

Nghe được tiếng khê kêu đau, Tưởng Bác Sâm lập tức dừng động tác lại: “Bé cưng, làm em đau hả?”

“Còn gọi thể nữa em đá anh đấy, tin không?” Nói xong Thư Quân thật sự đá vào cẳng chân hắn một cái. Cậu không muốn Tưởng Bác Sâm phát hiện vết thương trên mặt mình nhanh như vậy, bằng không người

xui xẻo nhất định chính là mình. Cái tên Tưởng Bác Sâm này bên ngoài thì có vẻ đứng đắn, nhưng với cậu thì cực kỳ lảm lòi dông dài, không chừng lại nói “Khắp toàn thân trên dưới của em chỉ có mình anh được chạm vào, dù người khác bắt cần va vào thì em cũng nên bị phạt” các kiểu. Thư Quân đã chịu thiệt mấy lần rồi.

“Sao dữ thế?” Tưởng Bác Sâm giả vờ oan ức. Đối với việc chọc Thư Quân xù lông như con mèo này hẳn là không biết mệt, “Gần một tháng chúng ta không gặp nhau rồi.” Hắn vừa nói vậy vừa quàng lại khăn cho Thư Quân, “Vẫn là trước đây ngoan hơn, năm đó ngày nghỉ đầu tiên sau khi anh đi bộ đội về em nhiệt tình biết bao, quần lầy anh ròn rã một đêm...”

Thư Quân kéo khăn quàng lên trên một chút, xác nhận đã che được vết thương mới rầu rĩ mở miệng: “Câm miệng.”

Rốt cuộc Tưởng Bác Sâm cũng chịu ngậm miệng, hắn nắm lấy tay Thư Quân đi về trước. Vừa đi được hai bước hắn lại bắt đầu dông dài như bà mẹ già: “Dù là đàn ông cũng phải chú ý an toàn cho mình, lần này nạn nhân trong vụ án anh điều tra không phải đều là đàn ông hết à? Bình thường bảo em theo anh rèn luyện thân thể em có chịu đâu...”

Thư Quân hơi bất bình, phản bác: “Là em không chịu á?”

“À...” Tưởng Bác Sâm dừng một chút, rồi nhanh chóng nở nụ cười ý tứ sâu xa: “Cũng đúng, là anh khiến em không dậy nổi.”

Thư Quân giận dữ, sao cái tên này luôn có thể lái qua chuyện đó thế nhỉ?

Di động của cậu lúc này cũng bị Tưởng Bác Sâm tắt đi, bây giờ không bật lại. Cậu cận khá nặng, hôm nay vì đánh nhau với bọn buôn người mà kính mắt cũng rớt bể, bởi vậy bây giờ tương đương với người mù, chỉ có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng vào Tưởng Bác Sâm. Thư Quân như một chú chim non vừa ra r ràng, ngoan ngoãn bước theo từng bước từng bước.

Đến cuối hẻm, cuối cùng Tưởng Bác Sâm cũng tỉnh lại từ nỗi vui được gặp người yêu. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Thư Quân: “Tiểu Quân, kính mắt của em đâu?”

Thư Quân giật mình, cậu cố gắng để ánh mắt mình thoáng trông sắc sảo một chút: “Ừm... Em đeo kính áp tròng...”

“Thật sao?” Tưởng Bác Sâm bình tĩnh trả lời, nhưng hắn càng bình tĩnh thì Thư Quân càng run sợ. Cậu nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn đáp lời: “Khụ.. Thật ra là mất rồi, ngày, ngày mai... em... em.... Sẽ đi cắt...”

Tưởng Bác Sâm dừng lại rồi yên lặng nhìn Thư Quân. Cậu thầm kêu một tiếng không ổn, lúc này đã gần đến cuối hẻm, đèn đường cách đó không xa đang rọi sáng, nếu như bị Tưởng Bác Sâm phát hiện...

Khăn quàng trên mặt đột nhiên bị người kéo xuống. Thư Quân theo bản năng giơ tay che đi vết thương trên mặt, lại bị Tưởng Bác Sâm nắm chặt lấy cổ tay, Lúc này hắn không còn vẻ vô lại khi nãy trêu đùa, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng: “Sao bị thương?”

Vẫn bị phát hiện, biết thế ban đầu đã không lừa hắn, không chừng Tưởng Bác Sâm cũng không giận đến vậy. Thư Quân cúi đầu ủ rũ nói: “Hôm nay gặp mấy người...”

Cậu kể lại mọi chuyện lúc chiều tối cho Tưởng Bác Sâm nghe. Nghe xong, mặt Tưởng Bác Sâm càng thêm âm trầm, những ngón tay chạm vào mặt cậu lại dịu dàng như nước: “Em còn nhớ là thằng nào ra tay không?”

Thư Quân vội vàng ngoan ngoãn cọ cọ vào lòng bàn tay hắn rồi ôm lấy eo Tưởng Bác Sâm như lấy lòng: “Em nhớ cái đó làm gì, Bác Sâm, anh đừng chuyện bé xé làm to nhé.”

Tưởng Bác Sâm dịu dàng ôm lại cậu, “Ừ” một tiếng. Nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ, chờ lúc về cục cảnh sát nhất định hắn phải tìm cơ hội trừng trị mấy kẻ kia một phen. Bảo bối hắn ngàn bưng vạn hộ đặt trong lòng bàn tay, đến một câu nói nặng mình còn không nỡ nói, ấy vậy lại bị người ngoài, còn là mấy tên cặn bã đánh ư?

2. Chương 2

Tưởng Bác Sâm dắt tay Thư Quân đến siêu thị. Sau khi hỏi ý kiến của hắn, cậu chọn hai phần sushi, lúc đến quầy thu ngân thấy bên cạnh có bày trưng luộc nước trà nóng hơi hồi lại hơi thềm, nên Tưởng Bác Sâm mua một quả. Thư Quân nhìn quả trứng luộc này mà chảy nước miếng: “Chỉ mua một thôi hả? Anh không ăn sao?”

Tưởng Bác Sâm lại đặt cái gì đó lên quầy thu ngân, khéo miệng khế cong. Hắn cười như một tên lưu manh, quả thật hình thành độ tương phản rõ rệt với bộ quần áo cảnh sát trên người: “Đương nhiên là anh có ăn, chờ em ăn no rồi tính tiếp.”

Cậu trai thu ngân nhận lấy vật kia rồi quét mã, nghe vậy không nhịn được mỉm cười. Nhưng Thư Quân lại không chú ý tới, thị lực bây giờ của cậu căn bản không nhìn rõ đồ gì được đặt trên quầy. Cậu chỉ thờ ơ “À” một tiếng rồi nhận lấy quả trứng luộc nước trà kia, vội vã bóc vỏ ra.

Siêu thị cách nhà không xa. Sau khi về đến nhà Tưởng Bác Sâm đặt hai hộp sushi vào trong lò vi sóng rồi kéo người ngồi xuống sofa, bản thân thì tìm một bình Vân Nam bạch được xử lý vết thương trên mặt cho Thư Quân.

Bởi vì vị trí vết thương ở xương gò má, Tưởng Bác Sâm sợ bình xịt phun vào mắt nên duỗi một tay che mắt Thư Quân lại. Thuốc phun sương lạnh lạnh vừa hạ xuống Thư Quân liền cười khê: “Hơi lạnh, không muốn đâu.”

Tướng Bác Sâm không nói gì. Hắn yên lặng nhìn đôi môi nhạt lúc đóng lúc mở của chàng thanh niên. Dáng môi của Thư Quân rất đẹp, trước đây hồi đi học có bạn nữ đùa giỡn nói môi như cậu gọi là môi hình trái tim, trời sinh để hôn môi với người yêu.

Mà với Thư Quân, vì mắt bị che lại nên cảm giác của cậu trở nên vô cùng nhạy cảm. Trước đây Tướng Bác Sâm từng làm tay súng bắn tỉa, thế nên ánh mắt hắn rơi trên người tựa như có thể đốt ra một lỗ lớn. Đặc biệt là lúc hắn nhích lại gần, hơi thở nam tính ấy gần như biến thành từng đám lửa nhỏ, khiến da dễ sắp bốc cháy.

Đợi đến khi rốt cuộc đôi môi của người ấy cũng hạ xuống, Thư Quân giơ tay ôm lấy cổ Tướng Bác Sâm theo bản năng, dằng mình thêm một bước tiến vào miệng người đàn ông ấy.

“Ngoan quá.” Kết thúc nụ hôn, Tướng Bác Sâm cắn môi dưới của cậu, lẩm bẩm.

Thư Quân nở nụ cười, nhẹ nhàng gõ một cái lên trán Tướng Bác Sâm: “Cứ hôn là không để yên, em sắp chết đói rồi.”

“Để anh đi lấy sushi, cũng để lâu rồi... Uống nửa cốc sữa nhé?”

“Dạ.”

Thư Quân thật sự đói bụng, cái trứng luộc nước trà hồi nãy không chỉ không có hiệu quả chắc bụng, trái lại càng khiến cảm giác đói bụng sâu sắc hơn. Tướng Bác Sâm vừa đem sushi lại đây cậu đã vội vàng nhón lấy một cái nuốt vào. Tướng Bác Sâm ngồi bên cạnh, cũng thông thả bắt đầu ăn. Hắn cũng chưa ăn cơm, có điều khả năng chống lại cơn đói thì hơn Thư Quân nhiều lắm, giờ phút này còn có sức thanh thoi chăm sóc cậu, thấy người yêu mình ăn xong lại đưa sữa bò đến.

Tay Thư Quân đang cầm chiếc sushi thứ hai, không nỡ thả xuống, bèn cúi đầu xuống gần tay Tướng Bác Sâm mà uống mấy ngụm. Hiển nhiên là Tướng Bác Sâm vô cùng hưởng thụ quá trình cho người mình yêu ăn này, đáy mắt hắn chan chứa ý cười, dịu dàng nhìn Thư Quân.

Thư Quân ăn như hùm như sói, sau khi giải quyết mấy cái sushi xong rốt cuộc cũng thấy dạ dày trống rỗng dễ chịu một chút. Lúc này cậu mới rảnh mà để ý đến Tướng Bác Sâm: “Không phải anh nói hai ngày nữa mới về à? Anh về lấy đồ hay vụ án xong rồi?”

“Xong rồi, người bắt được đã thẩm vấn xong, chuyện tiếp theo không do anh quản nữa.” Tướng Bác Sâm vừa nói vừa sấn lại liếm sạch vệt sữa còn sót bên khóe miệng Thư Quân, rồi lại không an phận xòe tay vào dưới vạt áo của cậu thăm dò thân thể, nhẹ nhàng ve vuốt làn da người ấy.

Tay của người đàn ông này quanh năm cầm súng, lòng bàn tay có vết chai thô ráp. Bị hắn xoa xoa như vậy, eo Thư Quân lập tức mềm nhũn: “Anh...”

“Hồi ở ngô hẻm em nợ anh một lần.” Tưởng Bác Sâm hôn khẽ lên gò má Thư Quân: “Em không biết anh nhịn khó chịu thế nào đâu... Ngoan chút nào, bù cho anh đi.”

“Có phải từ sáng đến tối anh chỉ nghĩ cái này không hả?” Thư Quân như hờn như dỗi mà lườm hắt một cái, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu chống cự nào, trái lại còn dùng ngón tay chọc chọc vào bờ ngực cách cảnh phục của hắn, còn cố ý khẽ khàng thổi hơi vào tai người ta: “Bù cho anh cũng được... Anh không được cởi quần áo, cứ để thế mà “làm” em.”

Tưởng Bác Sâm ngẩn ra, hắn không nhịn được mà duỗi lưỡi ra liếm liếm răng. Đôi mắt hắn lóe lên tia sáng – đó là ham muốn sở hữu nhất định phải chiếm được của thú hoang, chỉ khi khi đối mặt với con mồi ngon lành nhất mới để lộ.

Trong phòng khách chỉ có ánh sáng của một chiếc đèn tường, trong ánh đèn ảo mờ có hai thân thể đàn ông đẹp đẽ đang quấn quýt lấy nhau. Cậu thanh niên nằm dưới gần như trần truồng toàn thân, áo sơ mi trắng vướng lại nơi khuỷu tay trở thành thứ trói buộc mọi động tác. Mà người đàn ông nằm trên tóc ngắn gọn gàng, cả người có thể coi như quần áo chỉnh tề, cảnh phục trên người phẳng phiu không một nếp nhăn, quần dài màu đen dưới thân cũng chỉ mở khóa quần, thậm chí hắn còn thành thạo rút từ trong túi quần ra một thứ đặt trước mặt người dưới thân mình: “Vị này em có thích không?”

Thư Quân mở đôi mắt mờ sương nhìn đồ vật gần trong gang tấc – Mỏ, vị dâu tây.

Hai tay đã bị trói lại không thể nào động đậy, Thư Quân bèn cong gối lên, hai chân chậm chậm dậm dăng cọ sát bên eo Tưởng Bác Sâm, khoe miệng nở một nụ cười vô cùng khiêu khích: “Chưa ăn vào làm sao em biết là mình có thích hay không?”

Đây rõ ràng là câu dẫn, Tưởng Bác Sâm không thể không phản ứng chút nào với nó. Lúc Thư Quân ngậm lấy thứ kia còn nghĩ, cái gọi là họa từ miệng mà ra cũng chỉ đến thế thôi.

Thư Quân rất ít khi dùng miệng cho Tưởng Bác Sâm. Trong chuyện chăn gối, phần lớn cậu chỉ nằm ngửa hưởng thụ, thứ nhất là vì Tưởng Bác Sâm thích nhìn dáng vẻ cậu bị mình hôn môi đến ý loạn tình mê, thứ hai là không có nhiều tinh lực như vậy – Thư Quân thường nảy sinh ảo giác “Xong việc cũng bị ép chết khô” trong chuyện chăn gối. Ngoại trừ toàn tâm toàn ý mê muội trong khoái cảm Tưởng Bác Sâm ban cho, cậu căn bản không dư tinh lực để làm những chuyện khác.

Thư Quân quỳ gối trên sàn nhà, dưới gối lót quần áo của chính mình. Cậu thử một hồi, vật trước mặt thô to quá mức, chỉ có thể ngậm vào được một nửa. Nên cậu vừa dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm láp, vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn nửa còn lại.

Thư Quân như một đứa bé mới tiếp xúc với món đồ chơi mới, cậu ngậm như vậy một chốc rồi lại nhổ dương vật trong miệng ra. Sau đó lại kiên trì duỗi lưỡi ra liếm từ phần gốc lên đỉnh, mỗi khi liếm đến đầu mút lại dùng sức hôn cái miệng đã mấp máy phun chất lỏng; mãi đến khi cả cây đều dính đầy nước bọt, lúc này mới há miệng ra ngậm tiếp, dùng hàm răng khẽ day cắn một hồi.

“Shhh...” Tưởng Bác Sâm hít một hơi lạnh, hắn giơ tay đè đầu Thư Quân lại, ngón tay xuyên qua mái tóc

đen mềm của người ấy: “Bảo bối... Em muốn mưt sát chồng đây à...”

Thư Quân ngược lên nhìn Tưởng Bác Sâm, đuôi mắt ửng đỏ. Sau đó cậu vẫn duy trì cái tư thế nhìn lên này mà lần nữa hôn lên cây hàng của Tưởng Bác Sâm, mỗi một tấc da dẻ, thậm chí là gân xanh lòi lên cũng không buông tha. Rốt cuộc người nọ cũng không nhẫn nại được, bắt đầu thở hổn hển khẽ nhấp vào thụt ra, cảm giác được khoang miệng ấm nóng bao bọc lấy thật sự quá mức kích thích, ngón tay hần không ngừng ve vuốt sờ nắn vành tai và sau gáy Thư Quân.

Đây là điểm mẫn cảm của cậu, thậm chí chỉ với hành động xoa nắn như vậy của người yêu, thân thể Thư Quân cũng bắt đầu khẽ run, phản ứng lại chính là động tác liếm hôn cậu em của Tưởng Bác Sâm càng thêm mấy phần kịch liệt. Lúc Thư Quân cảm thấy Tưởng Bác Sâm đang gắng sức rút ra khỏi miệng mình lại càng cố ý mút mạnh lên quy đầu săn chắc no đầy của hắn. Tưởng Bác Sâm không nhịn được, bắn vào trong miệng cậu. Thứ bắn ra rất nhiều, đang từ từ chảy ra từ khóe miệng chưa kịp khép lại của Thư Quân.

Thư Quân sững sốt một chút rồi ngẩng đầu nhìn Tưởng Bác Sâm. Cậu làm động tác nuốt lấy, sau đó hơi mờ mịt nhấp nhấp môi: “Khó uống quá...”

Cây hàng vừa mới phát tiết của Tưởng Bác Sâm lại có xu thế ngẩng đầu, hần ôm lấy cổ Thư Quân rồi hôn xuống, không hề cho cậu chút cơ hội để lấy hơi. Thậm chí Thư Quân sắp không thể hô hấp được, chỉ đành vô lực giơ tay đẩy ra. Tưởng Bác Sâm buông cậu ra, vừa hôn hôn lên chóp mũi ướt mồ hôi của cậu vừa đưa tay tìm xuống phía dưới, cười nhẹ một tiếng: “Tiểu Quân, phía dưới của em còn chưa được nếm mùi vị đây...”

Thư Quân hàm hồ “Ừ” một tiếng rồi đưa tay khe khẽ run rẩy cởi nút áo sơ mi Tưởng Bác Sâm ra: “Vậy anh cho em ăn đi...”

Làm trên sô pha xong một lần, Tưởng Bác Sâm ôm Thư Quân vào buồng tắm để dọn dẹp. Cậu thanh niên ngâm mình trong bồn tắm, đỡ ra nhìn trần nhà. Người đàn ông phía sau dịu dàng xoa bóp eo cho cậu rồi cúi đầu hôn bờ vai óng mượt mịn màng kia. Thư Quân quay đầu lại nhìn hần, vừa lúc va vào đôi mắt sâu thẳm của Tưởng Bác Sâm. Hai người tự nhiên trao cho nhau một nụ hôn không hề dính đến dục tình.

“Tuần này được nghỉ hai ngày, mai anh sẽ đến cửa hàng với em.”

“Nếu như còn vứt sách lung tung nữa em sẽ trừng phạt anh đấy.” Thư Quân lười biếng nói, trong giọng nói dịu dàng còn đựng chút khàn khàn sau khi tình dục đi qua.

Tưởng Bác Sâm thấp giọng nở nụ cười, hơi thở lưu manh chỉ xuất hiện khi đối mặt với Thư Quân lại lộ ra: “Được, em muốn thế nào cũng được.” Vừa nói vừa cố ý dùng thân dưới hẩy hẩy lên.

Thư Quân sợ hết hồn, cho rằng người này còn chưa đủ. May mà hiện giờ Tưởng Bác Sâm không có ý muốn tiếp tục xử phạt, cậu trở tay nhẹ nhàng đánh lên đầu Tưởng Bác Sâm một cái: “Ngoan em gái anh.”

“Anh có em gái đâu, mà cho dù có cũng chẳng ngoan bằng em đâu.” Tưởng Bác Sâm bắt được ngón tay cậu

rồi hôn một hồi, ngửi khí trên đầu.

Thư Quân bị động tác của hắn làm run rẩy, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài: Kỳ thật đã sớm biết cái tên Tưởng Bác Sâm này là đại lưu manh trăm phần trăm, người ngoài chỉ thấy vẻ bề ngoài lạnh nhạt cun cun của hắn, nhưng lại không biết lòng dạ người này đã đen thui rồi.

Có điều... Miễn cưỡng cũng là một tên lưu manh tốt bụng.

3. Chương 3

Lần đầu tiên Thư Quân gặp Tưởng Bác Sâm là ngày báo danh vào cấp ba. Cậu vốn đi học sớm, lại còn nhảy lớp, thế nên lúc vào cấp ba nhỏ hơn bạn trong lớp ba tuổi. Nam sinh xung quanh đã bắt đầu dậy thì, ai nấy đều vừa cao vừa to khỏe, chỉ cô đơn mình cậu mong mỗi trông ngóng bóng dáng của tuổi dậy thì, vừa gầy vừa nhỏ. Lúc cậu mang túi chữ nhật đựng ga giường trường học phát lên ký túc xá, nom cả người như bị chôn vùi trong đó.

Thật vất vả mới leo được năm tầng, Thư Quân lấy chìa khóa ra mở cửa liền đối mặt với Tưởng Bác Sâm đang cầm phích nước nóng. Thân hình hắn cao to rắn chắc, che trước người Thư Quân cứ như một ngọn núi. Thư Quân ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, đối phương cũng đang nhìn cậu. Gương mặt sắc nét lần đầu gặp có phần lạnh nhạt: “Cậu cũng ở phòng này à?”

Thư Quân gật gật đầu, phòng ngủ của trường bọn cậu đều là phòng hai người. Biết người này chính là bạn cùng phòng của mình, cậu theo bản năng lùi về sau một bước, nhưng thấy Tưởng Bác Sâm vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cổ họng Thư Quân lập tức hơi khô. Lúc trước trong trường cậu cũng từng thấy người ăn hiếp bạn học, tuy chính mình chưa từng bị bắt nạt, thế nhưng chỉ cần nghe người ta kể trong lòng cũng có phần kiêng kỵ. Những kẻ như vậy thường có đặc điểm chung – Tướng mạo rất cao, nom có vẻ rất hung dữ.

Tưởng Bác Sâm hỏi cậu: “Làm thẻ lấy nước chưa?”

A! Đến rồi – Trước tiên là uy hiếp mình giao thẻ nước ra, sau đó là thẻ ăn cơm, sau nữa lại đến tiền....

Thư Quân lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Vẫn... Vẫn chưa làm.”

Ngoài ý muốn là người kia lại không làm những chuyện như chửi mắng đánh đập, trái lại còn quay người đến phòng rửa mặt lấy một phích nước nóng khác đi ra, lúc đi qua người cậu còn nói một câu: “Nước nóng phải dùng thẻ của mình để lấy, để tôi giúp cậu lấy một phích.”

Thư Quân sửng sốt một chút mới nhớ phải nói cảm ơn, nhưng Tưởng Bác Sâm đã sớm xuống lầu.

Từ đó cậu liền dán nhãn “Nom thì hung dữ nhưng thật ra là người tốt” cho Tưởng Bác Sâm, đang xấu hổ

vì mình là kẻ trông mặt bắt hình dong, đồng thời ấn tượng với Tướng Bác Sâm cũng cao hơn một chút. Nhưng cậu vừa cảm thấy như vậy, Tướng Bác Sâm đã lập tức biến thành sói đuôi to.

Thư Quân có tật xấu là nói lắp, khi muốn nói nhanh thì tốc độ nói của miệng không kịp với đại não. Khi còn bé cậu bị cười nhạo không ít, thế nên bản thân Thư Quân bèn ý thức mà kiềm chế được, lúc nói chuyện cố gắng ép tốc độ nói nhẹ nhàng một chút, cơ bản sẽ không lắp bắp nữa.

Tướng Bác Sâm cũng vô tình mới phát hiện ra cậu nói lắp. Chuyện vệ sinh trong ký túc xá là hai người thay phiên trực nhật quét dọn, nhưng Tướng Bác Sâm nào phải là người sẽ thành thật duy trì sự sạch sẽ? Quần áo tối hôm trước thay xong tiện tay vứt đó, chưa bao giờ thu dọn gọn gàng, đến phiên mình quét dọn lại càng tùy tiện cầm chổi quét vài ba đường coi như xong. Điều này khiến mỗi lần Thư Quân thu dọn phòng ngủ rất khổ sở.

Nhịn được một khoảng thời gian, rốt cuộc Thư Quân cũng quyết định phải nói chuyện với cậu bạn cùng phòng không dễ nói chuyện kia một chút. Nhưng cậu vừa bắt đầu nói một câu “Sau này cậu có thể để ý một chút được không” đã bị Tướng Bác Sâm không khách khí bật lại: “Sao cậu lảm chuyện thế? Phòng ngủ con trai thu dọn sạch sẽ vậy làm gì, để tiếp khách à?”

Mặt Thư Quân lập tức đỏ lên, cậu cảm thấy lời này của Tướng Bác Sâm quá cẩu thả, căn bản không biết phản bác thế nào: “Nhưng nhưng nhưng mà, ký túc xá gọn gàng một... một chút thì ỏ... ỏ... mới... mới thoải mái...”

Tướng Bác Sâm vốn đang tựa vào giường đọc sách, nghe thấy câu này của cậu lập tức vươn mình xuống giường hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Thư Quân: “Ồ, cậu là nhóc nói lắp à?”

“Tớ tớ tớ tớ... Tớ không... Không nói lắp...” Thư Quân sợ hết hồn, lòng càng sốt ruột thì càng nói lắp, gấp đến độ sắp ứa nước mắt. Cậu sợ Tướng Bác Sâm sẽ giống như những người bạn trước kia biết cậu nói lắp, trắng trợn dùng cái này để cười nhạo cậu, lúc thấy cậu nói lắp là bắt đầu đập bàn cười to.

“Này còn không nói lắp à?” Tướng Bác Sâm ném sách sang một bên, nở một nụ cười xấu xa với cậu. Đây là lần đầu tiên Thư Quân thấy Tướng Bác Sâm cười, nhưng lại cười... như một tên du côn.

“Hãy tôi nói chứ cậu có thể đừng khóc không, nếu không người khác lại cho là tôi đã làm gì cậu.” Không ngờ người nhượng bộ trước lại là Tướng Bác Sâm, hắn đi đến trước bàn giặt mấy tờ khăn giấy nhét mạnh vào tay Thư Quân: “Không phải chỉ là quét dọn thôi à? Ngày mai tôi quét được chưa.”

Vốn chuyện này nên đến đó là kết thúc, bình thường Thư Quân nói chuyện không nhanh không chậm, rất hiếm khi để người khác phát hiện mình bị nói lắp. Huống hồ tuy hai người họ cùng một phòng ngủ, nhưng tiếp xúc đã ít lại càng ít hơn —

Tướng Bác Sâm thích đá bóng, tiết tự học buổi tối cơ bản đều ở lại sân bóng. Còn Thư Quân là kiểu người vừa về phòng ngủ là muốn nghỉ ngơi học hành đúng giờ đúng giấc theo quy luật, thông thường lúc cậu đi ngủ thì Tướng Bác Sâm mới đẩy cửa đi vào; thêm nữa vòng xã giao trong lớp của hai người bình thường cũng hoàn toàn khác nhau, thời điểm có thể nói chuyện thật sự không nhiều. Ngoại trừ lần chọc ghẹo tiểu

Thư Quân ở phòng ngủ kia Tưởng Bác Sâm chưa từng nghe thấy cậu nói lắp.

Nhưng Thư Quân thật sự vụn vụn không nghĩ tới Tưởng Bác Sâm không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội để chòng ghẹo mình.

Thành tích tiếng Anh của Thư Quân rất tốt, giáo viên lại có lòng để cậu càng hòa nhập vào tập thể nên cố ý để cậu làm cán sự lớp, mỗi ngày chịu trách nhiệm thu bài tập các thứ. Vốn là chuyện bình thường không có gì, thế nhưng càng không có gì Tưởng Bác Sâm lại càng muốn kiếm chuyện.

“Bài tập?” Tưởng Bác Sâm lười biếng khép sách lại, “Hầy, hình như quên ở phòng ngủ rồi.”

Thư Quân khẽ nhíu mày, rõ ràng cậu thấy Tưởng Bác Sâm đã để vở bài tập trong cặp và mang đến lớp: “Phiền cậu nhanh lên một chút được không, sắp vào lớp rồi.”

“Thật không mang mà, nếu không tôi về phòng lấy nhé?”

“Tớ thấy cậu để trong cặp rồi.” Thư Quân nghiêm túc nói, kỳ thật cậu đã hơi cuống, nhưng vẫn cố gắng không để tốc độ nói của mình quá nhanh, chỉ sợ bại lộ chuyện mình nói lắp.

Thế nhưng hình như Tưởng Bác Sâm quyết tâm muốn gây khó dễ cho cậu, hần dửng dưng kéo cặp sách đưa tới: “Cậu soát đi, thật sự không mang mà. Dù sao thì cậu cũng là cán sự môn này, đừng nhớ tên tôi là được.”

Mấy bạn nam ngồi cạnh cũng ồn ào theo: “Đúng thế đúng thế, cán bộ à, bọn tớ cũng không mang vở, cậu không nói thì thầy cũng không đếm từng quyển từng quyển đâu.”

Có điều Tưởng Bác Sâm nghe người khác ầm ĩ thì hình như không vui lắm, hần quay đầu lại trừng mắt nhìn người kia một chút. mấy bạn nam kia lập tức thức thời im lặng.

Thư Quân cắn cắn môi, gơ tay lục cặp sách Tưởng Bác Sâm một chút, bên trong thật sự không có vở bài tập: “Cậu... Rõ ràng... Rõ ràng là cậu có... có mang theo...”

Cậu nhóc vừa nói lắp một cái thì Tưởng Bác Sâm liền mỉm cười. Mặt hần đã dần mất nét ngây ngô của thiếu niên, mày rậm mũi cao, màu da lúa mạch khỏe mạnh do thường vận động. Thư Quân vốn cảm thấy hần rất hợp mắt, nhưng vừa nhìn thấy khóe miệng đang cười của hần ta là lại nghĩ xem nên đánh một trận với hần thế nào.

“Trêu cậu chút thôi... Quả nhiên vừa cuống là nói lắp.” Tưởng Bác Sâm cười cười rút ra một quyển vở bài tập trong đồng sách rồi đặt trước mặt Thư Quân. Hần dừng lại một chút rồi gãi gãi đầu, nói: “Đừng giận nhé, tôi chỉ thấy lúc cậu nói lắp rất... Khụ, rất vui.” Có lẽ cảm thấy dùng hai từ “Đáng yêu” để hình dung con trai thì không thích hợp lắm, Tưởng Bác Sâm vẫn đổi thành rất vui.

Tại Thư Quân đỏ ửng, nhưng trong lòng lại hết sức uất ức. Cậu không dám để lộ sợ hãi lên mặt, như vậy chỉ càng khiến người vây xem cười càng vui vẻ hơn mà thôi. Cậu mím mím môi đi tới bàn tiếp theo, ra hiệu cho đối phương nộp bài tập.

“Cán bộ à, tớ thật sự không làm bài tập, nếu không cậu cũng nói lấp với tớ hai câu nhé? Không chừng nói xong tớ sẽ giao bài tập ra đây.”

Mấy nam sinh ngồi sau bắt đầu cười ha hả, động tĩnh này khiến không ít học sinh trong lớp quay đầu nhìn lại. Ngón tay đang cầm vở bài tập của Thư Quân không khỏi siết chặt lại, khớp ngón tay hơi trắng bệch. Vì chênh lệch tuổi với bạn cùng lớp mà nội tâm cậu thật ra cũng không cảm thấy mình hòa nhập với tập thể này, giờ khắc này mơ hồ nghe được tiếng bạn học bàn tán bên tai càng làm Thư Quân cảm thấy mình không đất dung thân.

Cảnh tượng bị bạn học cười nhạo hồi còn bé dường như lặp lại lần thứ hai. Bọn họ sẽ cố ý chọc cho mình sốt ruột, sau đó chờ mình lấp bắt nói chuyện. Hành động đó chẳng qua chỉ là trò đùa vui với những đứa bé kia, thế nhưng với tiểu Thư Quân lúc đó thì nó là ác mộng đáng sợ nhất.

“Ê nói lấp, sao cậu không nói chuyện? Hay sợ quá khóc nhè rồi?”

“Các cậu...”

“Câm miệng!”

Lớp trưởng mới vừa đi lại muốn giải vây cho Thư Quân phải giật mình vì âm thanh này. Cậu ta theo tiếng nhìn lại, hóa ra là Tưởng Bác Sâm. Sắc mặt hắc hung ác, đang cong ngón tay gõ gõ lên bàn học một nam sinh ngồi sau: “Mang bài tập thì nộp, không mang thì câm!”

“Du côn” Tưởng Bác Sâm là cái danh truyền ra từ trường cấp hai, nghe nói từ nhỏ hắn đã luyện tập cùng người bố làm đặc cảnh của mình. Bình thường nhìn hắn lãnh đạm không thích nói chuyện, nhưng một khi dùng nắm đấm thì thật sự tàn nhẫn. Một cậu trai ngồi sau bình thường có chơi bóng với hắn, biết người này tính khí không tốt, nhất thời không dám nói gì nữa, chỉ im lặng lắc lắc đầu với Thư Quân ra hiệu mình thật sự không mang bài tập.

“Đừng thấy Thư Quân tuổi còn nhỏ là bắt nạt người ta,” lớp trưởng kéo tay Thư Quân ra hiệu cho cậu rời đi trước, “Bắt nạt bạn cùng lớp thì có gì mà giỏi, cười nhạo người khác vui lắm à? Tớ cũng nhạo cậu vì kết quả học tập kém bằng xem thể nào nhé?”

Bạn học chung quanh vốn thấy Thư Quân nhỏ tuổi bị ăn hiếp như vậy thật đáng thương, nghe thế đều tạo thế giúp cậu: “Đúng đúng, Thư Quân bị các cậu chọc tức, cậu ấy dễ tính nên mới nói năng nhỏ nhẹ với các cậu. Nếu bị chủ nhiệm biết các cậu bắt nạt bạn học như vậy, chắc thật bị phạt cho coi.”

Viễn mắt Thư Quân hơi đỏ, đây là lần đầu tiên cậu nhận được thiện ý bảo vệ từ người ngoài. Cậu gật gật đầu ra hiệu với bạn học bên cạnh rồi ôm lấy chồng vở bài tập định đi về phía văn phòng.

Trên tay bỗng nhẹ đi, Tưởng Bác Sâm ôm phân nửa chồng vở. Sắc mặt của hắn vẫn có chút khó coi: “Để tôi ôm giúp cậu.”

Thư Quân tiếp nhận lời xin lỗi không nói ra miệng này, lại nhìn về phía hắn khẽ cong cong đôi mắt, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

4. Chương 4

Khi đó Thư Quân cảm thấy mình thật sự không hiểu cái người tên Tưởng Bác Sâm này. Rõ ràng trong miệng bạn học hắn là người tương mạo có phần nghiêm túc nhưng tuyệt đối sẽ không bắt nạt bạn bè, thế mà hắn lại cố ý gây phiền phức để mình nói lắp. Cơ mà nếu nói hắn muốn bắt nạt cười nhạo mình thì hắn lại không để cho người khác trêu đùa làm khó dễ mình, giống như chỉ có thể nói lắp cho mình hắn nghe vậy – Có điều nói lắp thì có gì hay mà nghe?

Khi cậu một nghìn lần dán nhãn cho Tưởng Bác Sâm, hắn lại có bản lĩnh 1001 lần phá vỡ ấn tượng ấy. Giống như bây giờ, Thư Quân cảm thấy người này hắn đang muốn chuẩn bị thu binh dọn dẹp đi ngủ – nước trong bồn tắm hơi nguội, trước đây cũng thế. Thế nhưng thằng nhóc đang chọn rón cần ở dưới mông hiển nhiên không cho là vậy.

“Nước sắp nguội rồi anh à...” Thư Quân nhỏ giọng nói, giống như một bé mèo con ngoan ngoãn xin tha.

Tưởng Bác Sâm đặt cầm lên bả vai cậu nói một tiếng “Được”, thế nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại với lời nói. Ngón tay hắn mượn sức trơn của nước mà chen vào miệng huyết đã bị chà đạp đến đáng thương.

Mỗi lần đi công tác về là Tưởng Bác Sâm lại muốn ép khô Thư Quân mới chịu bỏ qua, đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ. Thư Quân bèn tận lực thả lỏng thân thể nghênh đón hắn. Cậu nghe tiếng yêu nỉ non của người đàn ông ấy vang lên bên tai bằng giọng trầm thấp, bỗng nhiên nhớ đến thời gian lúc xưa. Hình như mỗi lần đều vậy, chỉ cần Tưởng Bác Sâm kiên trì một hồi hoặc yếu thế một lúc thì bản thân cậu sẽ vứt bỏ khí giáp quân lính tan rã trước mặt hắn... Sao mỗi lần đều nhẹ dạ với người ấy thế nhỉ?

Ban đầu thật ra Thư Quân có hơi bất mãn với Tưởng Bác Sâm. Nếu như không phải tại hắn thì chuyện mình nói lắp sẽ không bại lộ một cách lúng túng trước mặt mọi người nhanh như vậy được. Nếu mình có thể cao thêm một chút thì tốt quá, khi ấy tiểu Thư Quân đã nghĩ vậy, vậy nhất định mình phải dùng phương thức của đàn ông để quyết đấu với cậu ta, đánh cho cậu ta ngã lăn xuống đất mà gào khóc.

Nhưng hình như Tưởng Bác Sâm hoàn toàn không phát hiện được ý né tránh của cậu, trái lại còn bắt đầu dùng thái độ vô cùng nhiệt tình để đến gần Thư Quân. Lúc ở trong ký túc hắn cũng không im lặng ít nói chỉ làm chuyện của mình nữa, thậm chí ngay cả thời gian chơi bóng buổi tối cũng rút ngắn một ít, thì thoảng còn có thể cùng chuẩn bị sách vở học bài một lúc với Thư Quân.

Đối mặt với tình huống như thế, Thư Quân có hơi bối rối. Vì khi còn bé bị bạn học cười nhạo nói lấp nên cảm giác tự ti vẫn bám lấy cậu như hình với bóng, nên thật ra cậu rất ít khi giao tiếp với người khác. Không phải là cậu không cảm nhận được sự lấy lòng và xin lỗi của Tưởng Bác Sâm, chỉ là cậu không biết nên đáp lại thế nào. Dù sao Tưởng Bác Sâm cũng chưa từng nói hai từ “Xin lỗi” ra khỏi miệng, cậu cũng không biết có nên trực tiếp nói với hắn rằng: “Tớ đã không còn tức giận nữa, cậu không cần như vậy đâu.”

Bước ngoặt phát sinh vào một Chủ nhật. Tối hôm trước mưa to, Tưởng Bác Sâm chơi bóng cả đêm với người ta bị dầm mưa ướt đẫm người. Bình thường nhìn thân thể hắn vô cùng cường tráng, không ngờ cũng bị cơn mưa thu này làm phát sốt.

Buổi sáng thu dọn xong Thư Quân nhân dịp chủ nhật về nhà một chuyến. Lúc đi ngang qua bên giường Tưởng Bác Sâm cậu suy nghĩ một chút rồi thấp giọng nói một câu “Hẹn gặp lại” với hắn.

Nhưng Tưởng Bác Sâm không hề phản ứng. Thư Quân cũng không để ý, cậu bất cẩn vung vẩy chiếc chìa khóa trong tay, nó văng ra ngoài rồi lập tức đập vào mặt Tưởng Bác Sâm.

Thư Quân sợ hết hồn. Chìa khóa đập trúng mặt hắn là đau lắm, cậu đau khổ nói với Tưởng Bác Sâm: “Xin lỗi, thật sự tớ không cố ý.” Thế nhưng trong lòng cậu lại có chút khoái ý không nói thành lời. Cậu cảm thấy tuy mình không thể đánh một trận với Tưởng Bác Sâm, nhưng cuối cùng vẫn trả thù một lần nho nhỏ.

Thế nhưng ngay cả như vậy mà Tưởng Bác Sâm cũng không hề phản ứng gì, thậm chí cũng chẳng rên lấy một tiếng. Thư Quân lấy chiếc chìa khóa trên mặt hắn xuống, đầu ngón tay vô ý chạm vào mặt Tưởng Bác Sâm, nhất thời sợ hết hồn vì nhiệt độ phồng tay: “Tưởng Bác Sâm cậu bị sốt hả?”

Hai mắt Tưởng Bác Sâm nhắm nghiền, cặp lông mày cau lại, môi cũng khô nứt. Thư Quân không hề nghĩ ngợi gì, cậu vội ném cặp sách xuống rồi đi rót nước ấm, lại dùng sức vỗ vỗ Tưởng Bác Sâm để hắn tỉnh lại, đỡ người ngồi dậy để hắn uống nước.

” Thư Quân...” Giọng của Tưởng Bác Sâm khàn khàn: “Sao cậu còn chưa đi?”

“Cậu bị sốt rồi, tớ đưa cậu đến bệnh viện nhìn một chút nhé?” Sau khi sự vui vẻ vì bắt nạt được người bạn đầu qua đi, Thư Quân liền cảm thấy tội lỗi. Không biết Tưởng Bác Sâm sốt vào lúc nào, mình ở chung một phòng ngủ với hắn mà không phát hiện. Nếu không có chìa khóa bị văng lên mặt, nhất định mình sẽ không quan tâm đến hắn mà rời đi.

Tưởng Bác Sâm lắc lắc đầu, hai mắt khẽ hé ra nhìn cậu: “Không đi đâu, trong ngăn bàn của tôi có thuốc.”

Thấy hắn kiên trì như vậy, Thư Quân cũng chỉ đành từ bỏ ý nghĩ đưa hắn đến bệnh viện. Cậu kéo ngăn bàn của Tưởng Bác Sâm ra, bên trong xếp đầy các loại thuốc phòng sẵn trong gia đình. Cậu cầm một hộp thuốc viên ra, sau khi Tưởng Bác Sâm uống xong thì đuổi cậu đi: “Cậu về nhà đi, tôi nằm một chút là được rồi.”

“Không, tôi chờ cậu hạ sốt mới đi.” Thư Quân từ chối ngay, lại hỏi: “Nếu không thì tớ gọi cho người nhà

cậu để họ tới đón nhé?”

Tướng Bác Sâm lắc lắc đầu: “Về cũng vô ích, trong nhà chỉ còn mình tôi.”

“À...” Thư Quân giật mình, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào: “Xin lỗi nhé... Tớ...”

Tướng Bác Sâm lại uống một ngụm nước rồi đặt cốc vào tay cậu, nở nụ cười: “Nghĩ gì thế, bố mẹ tôi đi công tác cả rồi, trong nhà không có ai.”

Thư Quân à một tiếng, không nhịn được oán thăm, năng lực biểu đạt của tên Tướng Bác Sâm này thật sự quá có vấn đề, bố mẹ đi công tác thì nói là đi công tác, mắc gì lại nói trong nhà chỉ có một mình, ngữ khí còn u buồn như thế....

Tướng Bác Sâm giơ tay nhẹ nhàng cốc trán cậu một cái. Bởi vì bị bệnh nên tay hắn không có sức, ngón tay rơi vào trán cũng mềm nhẹ: “Có phải trong lòng đang mắng tôi không.”

Thư Quân cầm cốc nước lẳng lặng ngồi bên giường, dường như không ngờ người ta có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình: “Không... Không, không có mà, tớ không mắng.... Mắng cậu...”

“Sao vậy mà cũng nói lấp rồi.” Tướng Bác Sâm thấp giọng nở nụ cười, tiếng hơi khàn. Hắn nhìn Thư Quân chốc lát, bỗng mở miệng nói: “Xin lỗi.”

Thư Quân ngơ ngác nhìn hắn.

Tướng Bác Sâm nhìn vào mắt cậu, biểu hiện nghiêm túc chăm chú một cách hiếm thấy: “Ban đầu chẳng qua tôi thấy đáng về nói chuyện lấp ba lấp bắp của cậu rất đáng yêu, vì thế mới muốn trêu cậu. Vì cậu không hay nói chuyện với tôi, lúc đó tôi chỉ thấy chơi vui, không hề chú ý rằng hành vi của mình hơi quá đáng... Xin lỗi, tôi thật sự rất xin lỗi, mấy nam sinh ngồi sau kia tôi đã giáo huấn rồi, sẽ không có ai cười cậu nữa, ai cười tôi đánh kẻ đó. Nếu như cậu vẫn cảm thấy chưa hết giận thì có thể đấm tôi mấy cái, dùng sức mà đánh, tôi sẽ không đánh trả.”

“...” Đây là lần đầu tiên Tướng Bác Sâm nói xin lỗi cậu sau chuyện kia xảy ra, lại còn dùng phương thức thành khẩn như vậy. Trong lúc nhất thời Thư Quân không biết nên nói gì, bỗng nhiên đỏ mặt: “Cậu, cậu, cậu, cậu mới đáng yêu ấy!”

Tướng Bác Sâm nhìn bóng lưng gầy gò nho nhỏ của cậu thiếu niên đang chạy trốn vào phòng rửa mặt, đáy mắt nhiễm chút ý cười dịu dàng.

Có lẽ bắt đầu từ ngày đó đã có thứ gì không còn như cũ nữa.

“Ừm...” Điểm trước ngực bị người dùng đầu ngón tay cào gãi, Thư Quân không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ khó nén. Tưởng Bác Sâm bất mãn nói: “Đang nghĩ gì thế?” Vào thời điểm này mà còn có thể thất thần, có phải là người yêu đang ám chỉ mình chưa làm đủ đúng không?

Đóa hoa bí ẩn dưới thân đã bị người đàn ông đùa bỡn đến nở bung mềm xốp, đang không biết xấu hổ mà mấp máy chờ đợi xâm phạm, thế nhưng người khởi xướng lại không đồng ý tiếp tục ban cho nó dinh dưỡng, trái lại còn như đột nhiên mất hứng thú mà buông lỏng trôi buộc, cũng không động thủ nữa.

Khóe mắt Thư Quân ứa lệ, nói đứt quãng: “Nhớ anh... Đang nhớ anh... A...”

Lời còn chưa dứt người ấy đã xông vào thân thể cậu bắt đầu đâm thọc, khiến giọng của Thư Quân vụn vỡ. Cậu không còn thời gian rảnh để nhớ về tuổi thiếu niên năm xưa, chỉ toàn tâm toàn ý chìm đắm trong khoái cảm mà Tưởng Bác Sâm mang lại

5. Chương 5

Bị Tưởng Bác Sâm lẫn lộn dẫn vật cả một buổi tối, Thư Quân đã sớm mệt đến mức không còn sức để mở mắt. Chỉ lúc được ôm lên giường cậu mới tỉnh táo nửa phút, thấy gương mặt gần trong gang tấc của Tưởng Bác Sâm thì mềm mại cầu xin không chút suy nghĩ: “Không muốn nữa đâu, mệt chết đi được ấy...”

Tưởng Bác Sâm cúi đầu hôn cậu một lúc, bản thân mình cũng nằm xuống bên người Thư Quân. Hắn ôm cậu vào ngực che chở thật cẩn thận: “Không dày vò em nữa, ngủ đi.”

Giấc ngủ này vô cùng bình an. Sáng hôm sau lúc chuông báo thức vang lên Thư Quân không tài nào tỉnh dậy. Tưởng Bác Sâm một tay ôm cậu một tay tìm để tắt đồng hồ báo thức đặt đầu giường, hắn vừa định đứng dậy đã bị Thư Quân ôm lấy: “Ngủ với em thêm tí nữa.”

Tưởng Bác Sâm kéo chăn lên che sau lưng cho Thư Quân rồi nửa tựa vào đầu giường chăm chú nhìn mặt cậu. Thời kỳ huấn luyện lúc còn bé đã tạo thành đồng hồ sinh học cho hắn, thời gian ngủ rất ít, cứ đến giờ là tỉnh, dù có buồn ngủ hay không.

Thuốc bôi tối qua vì một số nguyên nhân mà trôi đi mất, sau khi ngủ Tưởng Bác Sâm lại bôi thêm cho Thư Quân. Giờ hiệu quả không tệ lắm, vết bầm đen không còn nghiêm trọng nữa, có lẽ sẽ nhanh chóng tan đi.

Hai người lại nằm thêm nửa tiếng, thế nhưng Thư Quân vẫn uể oải. Tưởng Bác Sâm vỗ vỗ nhẹ lên má cậu: “Tiểu Quân, em ngủ tiếp đi, anh đi mở cửa tiệm đây.”

Thư Quân gắng sức lắm mới miễn cưỡng hé nửa khe mắt. Kỳ thật Tưởng Bác Sâm nói gì cậu cũng không hiểu, nhưng vẫn gật gật đầu nói được, cơ mà hai cái tay đang vòng qua eo Tưởng Bác Sâm vẫn không thu lại.

Tướng Bác Sâm thử kéo tay Thư Quân ra, động tác vừa nhẹ vừa chậm, chỉ sợ quấy rầy cậu. Vắt vả lăm mới xuống giường được, sau khi rửa mặt xong hắn làm một bữa sáng đơn giản rồi để lại cho Thư Quân một phần, ghi chú thêm, lúc này mới cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Hắn không đi tháng mấy, vừa xuống lầu vừa gọi điện thoại. Bên kia vừa bắt máy đã lên tiếng ngay: “Đội trưởng Tưởng, nghe nói anh về rồi hả?”

“Phí lời, ông đây không về mà được à?” Tướng Bác Sâm nhớ đến vết thương trên mặt Thư Quân là lại tức giận: “Mẹ nó, mấy người bọn cậu làm ăn kiểu quái gì thế hả, bắt mấy kẻ buôn người cũng chậm như bà gia thêu hoa thế?”

“Đội trưởng... Oan uổng quá, sau khi nhận được báo án bọn em nhanh chóng xuất phát mà, ai mà ngờ được anh Thư lại lấy một địch ba...”

Tướng Bác Sâm cũng biết quy trình báo án. Vì Thư Quân không gọi điện thoại cho đồn cảnh sát gần đó nên trung tâm 110 cũng cần có thời gian để xử lý vị trí. Lúc này hắn mắng mấy câu cũng đã hả giận không ít rồi, ngữ khí cũng tốt hơn nhiều: “Mấy kẻ kia xác định là kẻ buôn người rồi đúng không?”

Vừa nhắc đến cái này người bên kia bắt đầu kích động, giọng cũng cao lên quăng tám: “Anh đừng nói nữa đội trưởng à! Đúng thế đó! Mấy kẻ kia sẽ lập tức bị chuyển đến đội điều tra buôn bán trẻ em. Hầy đội trưởng à anh không nhìn thấy đâu, hôm qua bà mẹ trẻ kia khóc đến mức nước mắt nước mũi đều tuôn ròng ròng, mãi đến khi chồng cô nói nếu không có anh Thư ở đây thì có lẽ đứa bé kia đã bị mất rồi. Hai người họ thiên ân vạn tạ cúi mình cảm ơn anh Thư, còn muốn đưa một phong bì dày cho anh ấy nữa cơ. Anh Thư vừa từ chối vừa đỏ mặt, còn bảo người bọn em hỗ trợ chặn giúp, ha ha, sao anh ấy làm chuyện tốt mà còn xấu hổ thế chứ.”

Tướng Bác Sâm cười nhẹ một tiếng: “Nói cho mấy người bên tổ hỏi cung rằng buôn bán người có tính chất rất ác liệt, thế nên lúc hỏi cung nhất định phải không chừa thủ đoạn nào mà hỏi cho rõ ràng.”

Lúc nói đến câu “Không chừa thủ đoạn nào” Tướng Bác Sâm thả nhẹ giọng, cảnh sát bên kia hiểu ý nở nụ cười: “Anh yên tâm đi, bọn chúng vẫn ở đây chưa chuyển giao, đến lúc đó bọn em sẽ – Làm y như vậy.”

Sau khi cúp máy Tướng Bác Sâm sửa lại cổ áo. Hắn nhớ đến cậu cảnh sát kia vừa nói chuyện Thư Quân đỏ mặt lại không nhìn được mà bật cười một lúc. Thư Quân là kiểu người rất dễ xấu hổ, hơn nữa còn cực kỳ dễ nhận ra, một khi thẹn thùng, vành tai cậu sẽ đỏ lên đầu tiên, sau đó màu đỏ ấy lan lên mặt, cuối cùng hai mắt luống cuống đảo lung tung bốn phía. Nếu như lúc này ép cậu nói chuyện, vậy có lẽ Thư Quân sẽ biết thành Thư Nói Lấp.

* * * * *

Tướng Bác Sâm mất rất nhiều công sức và thời gian mới khiến Thư Quân dần dần có thể坦然 nhiên đối diện với chuyện mình bị cà lăm. Bị bạn bè cười cợt nhạo báng hồi ấu thơ là ác mộng khiến cậu sợ nhất, bây giờ nói thì hơi khoa trương buồn cười, nhưng mãi đến tận cấp ba Thư Quân còn thỉnh thoảng tỉnh dậy từ ác mộng này. Lần đầu tiên nhìn thấy Thư Quân đỏ mặt lạnh đầy đầu vì ác mộng như vậy, nội tâm

Tướng Bác Sâm như bị bóp nghẹt.

Cho đến bây giờ hắn vẫn nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm ấy. Sau hôm bị sốt rồi nói xin lỗi, quan hệ của hai người dần thân hơn, trước khi nghỉ ngơi mỗi tối còn có thể nói với nhau một câu chúc ngủ ngon. Vốn chỉ là một đêm bình thường, nhưng sau khi nằm xuống Tướng Bác Sâm nhạy bén cảm nhận được giường đối diện đang truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Thư Quân vốn đang ngủ say đột nhiên phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, một tay xốc chăn bông trên người lên. Chiếc chăn rơi trên đất vang lên một tiếng trầm đục, thế nhưng cậu lại không hề có cảm giác.

Tướng Bác Sâm đã sớm bị cha mình huấn luyện đến mức vô cùng nhạy cảm với gió thổi cỏ lay xung quanh, động tĩnh lần này càng khiến hắn lập tức vươn mình ngồi dậy. Thấy Thư Quân không đứng dậy, hắn xuống giường nhặt chăn lên, phủ phủ rồi đưa đến giường Thư Quân. Nương theo ánh sáng yếu ớt, hắn nhìn thấy nước mắt đang chảy trên mặt Thư Quân.

“Cậu làm sao vậy, Thư Quân, Thư Quân!” Tướng Bác Sâm giơ tay lay Thư Quân tỉnh dậy, nhưng người trên giường vẫn hai mắt vô thần nhìn về phía hắn, hiển nhiên vẫn đang bị giam trong ác mộng, còn thút thít khóc nói: “Tớ không bị nói lắp... Tớ, tớ...”

Thấy vẻ mặt cậu không đúng lắm, Tướng Bác Sâm cũng hơi hoảng. Hắn cho rằng di chứng do chính hành động không thích hợp lần trước của mình, bèn liên tiếp nói xin lỗi: “Xin lỗi Thư Quân, đừng khóc, là do tớ không tốt, không nên đùa giỡn lung tung... Không phải lỗi của cậu đâu, đừng khổ sở...”

Hơi thở Thư Quân dần dịu lại, cậu mở to mắt nhìn về phía Tướng Bác Sâm, nước mắt vẫn không tự chủ lẫn xuống.

Tướng Bác Sâm giơ tay lau nước mắt trên mặt cậu. Bạn cùng phòng này còn nhỏ hơn hắn ba tuổi, hắn vẫn luôn biết điều đó. Thế nhưng dường như đến hôm nay Tướng Bác Sâm mới phát hiện, so với những bạn trong lớp cậu ấy vẫn chỉ là một cậu nhóc yếu đuối nhất gan, thậm chí... dựa theo tuổi tác đi học bình thường, cậu chỉ mới vừa tốt nghiệp tiểu học.*

*Tiểu học bên Trung Quốc là đến lớp 6, Thư Quân nhỏ hơn bạn cùng lớp 3 tuổi, nên tính theo tuổi tác hiện giờ đáng lẽ ra cậu mới vừa học xong lớp 6.

Đêm ấy Tướng Bác Sâm rất kiên nhẫn mà an ủi cậu bé đang ôm lấy tay mình run rẩy bầy. Thế hắn mới biết Thư Quân gấp gáp nhảy lớp đi học như vậy là vì gì – Không phải cậu muốn truy cầu tên tuổi thần đồng gì, mà cậu chỉ sợ hãi, nhưng lại không thể phản kháng được, thế nên mới mượn cách này để trốn tránh.

Cha mẹ Thư Quân đều là người ham mê công việc. Vì họ dốc sức làm việc bên ngoài, thế nên từ nhỏ tiểu Thư Quân được bà nội nuôi lớn. Các cụ chỉ có thể làm hết sức để chăm sóc thỏa đáng cho nhu cầu ăn mặc ở đi lại của Thư Quân, nhưng không thể nào quan tâm thấu đáo đến giáo dục tâm lý cho trẻ con. Sau khi phát hiện tiểu Thư Quân nói lắp, bà nội muốn sửa cho cháu trai mình, bèn thường thường nói cho cậu như vậy là không tốt, là khiến người ta xấu hổ. Trẻ con còn nhỏ chỉ biết tiếp thu thông tin bên ngoài, từ đó sẽ

chôn vào lòng ý nghĩ “Nói lắt không tốt, sẽ khiến người ta ghét bỏ”.

Đến khi sau đó bạn học phát hiện chuyện cậu nói lắt bèn thường xuyên coi đây là trò đùa. Dưới cái nhìn của bọn họ, đây chẳng qua chỉ là để Thư Quân nói lắt một hồi mua vui cho mọi người thôi, thế nhưng với Thư Quân, nó lại là từng lần nhắc nhở chính mình: Đây là thằng nói lắt, đây nên bị người ta vứt bỏ khinh khi.

Cậu đã từng cố gắng cầu xin thầy cô giúp đỡ, nhưng có thầy cô cho rằng đây chỉ là trò đùa của trẻ con. Tiểu Thư Quân là con trai, nên kiên cường chứ không nên chuyện bé xé thành to. Hơn nữa đây chỉ là chuyện cười nơi đầu môi chót lưỡi, không đáng coi trọng, trái lại những đứa bé bị phê bình sẽ càng làm trầm trọng hơn, tiết sau lại càng liều mạng bắt nạt tiểu Thư Quân, nói chuyện cậu nói lắt cho tất cả mọi người cùng nghe.

Có lẽ Thư Quân nghĩ rằng mọi cách chống cự lại đều không có tác dụng, thế nên lúc cha mẹ về nhà cậu cũng chẳng dám nói, chỉ lo cha mẹ sẽ không thích mình vì mình bị nói lắt. Sau khi vô tình nghe mẹ nói về con thành tích tốt có thể nhảy lớp, Thư Quân bèn nổi lên ý nghĩ nhảy lớp rời khỏi lớp bây giờ.

Lần đầu tiên nhảy lớp là vào năm Thư Quân học lớp ba, hồi đó bạn cùng lớp đã không thể bắt nạt cậu, cũng chỉ thỉnh thoảng giễu cợt cho có. Mà khi đó cho dù trong lòng còn sợ bọn họ, nhưng Thư Quân đã học được cách ẩn giấu căm ghét và sợ hãi dưới vẻ mặt bình tĩnh không lay động. Cậu không để ý đến lời khuyên của giáo viên, dứt khoát quyết định nhảy lớp.

Vào ngày thi chuyển lớp đó, cha mẹ vốn đi làm ăn xa còn cố ý về nhà để cổ vũ cho con mình. Không phải họ không yêu bé con Thư Quân, nhưng lúc sự nghiệp đang xếp đầu tiên trong lòng, đến con trai mình cũng không thể không lùi về sau một chút.

Bé Thư Quân kinh ngạc phát hiện, nhảy lớp không chỉ có thể tạm thời tách khỏi những giễu cợt ác ý kia mà còn có thể thu được quan tâm và ánh mắt yêu thương từ cha mẹ mình. Lúc khen ngợi cậu là một đứa con thông minh với bạn bè người thân của mình, cha mẹ cậu sẽ tự hào hôn lấy cậu và hôn, nói đây là bảo bối khiến họ kiêu ngạo nhất.

Nếu như tiếp tục nhảy lớp và đạt được kết quả học tập tốt... Cha mẹ sẽ thích mình hơn một chút đúng không?

6. Chương 6

Đó là lần đầu tiên kể từ khi trưởng thành, cậu thiếu niên Tưởng Bác Sâm cảm thấy đau lòng vì một người. Cổ họng hần như bị ai bóp chặt, chua xót đến mức không thốt lên được câu an ủi.

Về sau Thư Quân dần dần bình tĩnh lại, giọng cũng từ hơi run khi bắt đầu dần dần chuyển sang hờ hững. Trái lại, Tưởng Bác Sâm cắn chặt môi dưới, máu toàn thân đều sôi trào lên. Hắn cho rằng mình giải thích đủ rồi, cho rằng mình chỉ bắt đầu một trò đùa không phù hợp lắm, cho rằng Thư Quân đã tha thứ cho mình.

Từ đầu tới cuối Thư Quân đều không nhắc đến hắn, có thể cậu đã thật sự tha thứ cho hắn. So với những đứa được gọi là “Nhóc con” trước đây, Tưởng Bác Sâm đã bù đắp lại rất nhiều, nhưng đến cuối cùng kẻ không thể tha thứ cho hắn lại là chính hắn.

“Từ hôm nay trở đi anh sẽ bảo vệ cậu!” Tưởng Bác Sâm mạnh mẽ dần tâm tình trong lòng xuống, giả vờ thoải mái nói, “Ai nói nói lấp là đáng ghét? Anh cứ cảm thấy cậu đáng yêu, cứ thích cậu nói lấp đấy. Từ nay về sau người khác còn dám cười cậu, cậu cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp cậu trừng trị bọn nó.”

Thư Quân phì một tiếng bật cười, nước mắt lem nhem trên mặt làm cậu như con mèo mướp nhỏ. Cậu đẩy Tưởng Bác Sâm một cái: “Tớ muốn rửa mặt, cậu tránh ra đi. Còn nữa, đừng nói tớ đáng yêu, tớ không phải là con gái đâu.”

Thấy cậu đã bình tĩnh lại, thần kinh căng thẳng của Tưởng Bác Sâm cũng thả lỏng theo, kiểu cười xấu xa chỉ khi đối mặt mới Thư Quân mới có lại xuất hiện: “Ai nói? Anh lại cảm thấy toàn bộ con gái trên thế giới này đều không đáng yêu như cậu đâu.”

Thư Quân sắp bị hắn làm tức chết rồi, cậu đứng ở ban công tiện tay vốc một ngụm nước trong chậu rửa mặt hắt vào phòng: “Cậu cậu cậu... Cậu lưu manh!” Đáng thương cho cậu bé tính tình quá hiền lành, đến mắng người cũng chỉ có thể mắng một câu “Lưu manh”, đồng thời trong lòng cũng cho rằng đây là câu chửi người cao cấp nhất.

Tưởng Bác Sâm nghiêng đầu tránh đi, vài giọt nước bắn lên mặt hắn, hắn lau mặt đi ra ngoài: “Trước đây không nhìn ra cậu còn có thể mắng người nha. Biết cái gì là lưu manh không?” Nói xong hắn cướp lấy chậu nước muốn hắt lên người Thư Quân, cậu sợ đến rụt người lại, thừa dịp hắn chưa kịp làm gì bèn bưng lấy chậu rửa mặt làm như muốn xối nước vào người hắn.

Chậu rửa mặt trắng men, đổ nước vào thêm nặng. Cậu đang bưng ngả nghiêng nên Tưởng Bác Sâm liền dễ dàng tránh khỏi. Thư Quân vẫn chưa kịp dừng chân lại, ban công nhỏ này không có lan can, lần này cậu vừa vịn xối nước xuống lầu. Chỉ nghe dưới lầu có người “Ồi chao” một tiếng, sau đó là tiếng mắng chửi tức giận: “Ai? Học sinh nào vừa đổ nước!?”

Thư Quân bưng chậu nước mắt to trừng mắt nhỏ với Tưởng Bác Sâm: Xong rồi, là thầy giám thị.

Tia sáng của đèn pin chiếu chiếu từ dưới lầu lên, Tưởng Bác Sâm dùng một tay đè người Thư Quân để cậu ngồi xổm xuống, bưng kín miệng cậu để không cho cậu nói chuyện, chỉ cảm thấy cái miệng dưới tay ấy đang phát ra tiếng cười nhẹ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc không nhịn được cùng phá lên cười ha hả.

Sau khi nửa đêm tắt đèn không chịu ngủ, còn dám chọc thầy giám thị, lại còn dùng nước lạnh phá mất kiểu tóc của thầy ấy – hành vi này có thể nói là quá tệ hại. Ngày hôm sau hai người đã bị xách tới trên sân trường đọc kiểm điểm trước toàn bộ trường.

Vóc dáng Thư Quân nhỏ bé, micro đặt trước người quá cao, cậu có kiễng chân cũng không với tới. Tưởng Bác Sâm liền đặt kiểm điểm của mình xuống, đi đến bên cạnh cậu dùng sức đè cái micro kia xuống. Thư Quân thật vất vả quay về phía micro nói một câu liền tròn mắt – micro này là lấy tạm từ đoàn kịch

của trường, tự có chức năng đàn hồi, cứ nói được một câu, nó lại tự động quay về vị trí cũ!

Học sinh trên sân trường cười phá lên, đến Tưởng Bác Sâm cũng không nhịn được nở nụ cười, giơ tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ của Thư Quân: “Nhóc ngốc.”

“Không phải tớ ngốc, là do tớ thấp.” Thư Quân nhỏ giọng thanh minh một câu. Cậu nhìn khuôn mặt tươi cười của Tưởng Bác Sâm, rốt cuộc chính mình cũng cong mắt nở một nụ cười đơn thuần.

Trên kia thầy giám thị giận đến vênh râu tròng mắt, thầy giáo ngồi một bên nhanh chóng trấn an ông: “Chủ nhiệm à, nhóc con kia chính là thiên tài nhảy lớp đó, là hạt giống trọng điểm bồi dưỡng của chúng ta, anh tha cho nó một tí.”

* * * * *

Bây giờ hồi tưởng lại một thời thanh xuân sinh động như thế, Tưởng Bác Sâm vừa nhớ đến một tiểu Thư Quân chỉ cao đến ngực mình vừa cảm chìa khoá mở cửa.

Trước cửa tiệm sách có một người trẻ tuổi đang đứng cúi đầu nhìn di động, là cậu sinh viên làm thêm. Bình thường mọi người gọi cậu là Tiểu Tạ, cậu ta nhìn thấy hán liền cất di động rồi nở nụ cười: “Ông chủ nhỏ.”

Tưởng Bác Sâm gật gật đầu rồi thu lại dáng vẻ hồi tưởng si mê khi nãy, biến thành Tưởng Bác Sâm nghiêm túc trước kia.

Hán liếc nhìn đồng hồ: “Đến sớm thế, cực khổ cậu rồi.”

“Ông chủ lớn bảo hôm nay sách mới sẽ mang đến đây, bảo em đến sớm một chút để thu dọn với anh ấy...” Tiểu Tạ lộ ra một nụ cười, “Có điều đoán chừng lại phải khổ cực cho ông chủ nhỏ rồi.”

Hai người chưa bao giờ cố che giấu mối quan hệ của mình, Tiểu Tạ đến đây làm việc không bao lâu đã phát hiện chuyện giữa hai ông chủ. Ban đầu vì Tưởng Bác Sâm không thường đến trông tiệm, cậu cho rằng ông chủ nhỏ chỉ là đối tác đầu tư của ông chủ lớn. Nhưng mà có một hôm cậu tan việc, vừa lúc nhìn thấy từ xa ông chủ nhỏ đang lại đây. Đối phương mặc đồng phục cảnh sát, trong tay còn cầm túi đồ ăn vặt nóng hổi. Logo trên túi cậu có biết, là một cửa hàng rất đông khách, mỗi ngày đều bán với số lượng hạn chế.

Tiểu Tạ cũng không nghĩ nhiều lắm, chẳng qua chỉ cảm thấy bình thường ông chủ nhỏ có vóc dáng cao lớn ánh mắt sắc bén, dáng vẻ không như người bình thường, hoá ra là cảnh sát hình sự.

Chờ lúc Tiểu Tạ nhớ ra mình còn đồ vật để quên muốn quay lại tiệm để lấy mới nhìn thấy ông chủ nhỏ đang cầm thìa đút đồ ăn cho ông chủ lớn. Thường ngày ông chủ nhỏ tương đối nghiêm túc, nhưng khi đó trong mắt lại luôn mang theo ý cười cưng chiều, giống như ông chủ lớn ăn nhiều thêm một miếng là chuyện đáng để vui nhất trong thiên hạ vậy.

Mà ông chủ lớn... Người thanh niên từ trước đến giờ luôn ôn hoà như nước lại cúi kính giống như đứa trẻ, thanh âm oán giận rất nhỏ, mơ hồ chỉ nghe được gì mà “Hôm qua ằm ỉ quá muộn”, ăn được một miếng lại ngậm chặt miệng, muốn ông chủ nhỏ ba giục bốn mời nói hết lời hay mới bằng lòng ăn miếng thứ hai.

Động tác cứ lặp lại như thế, nhưng hai vị trong cuộc lại rất thích thú. Tiểu Tạ đứng ở cửa nhìn một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười.

Có cái này mở đầu rồi, sau này nhìn thấy rất nhiều chuyện dường như cũng đơn giản hẳn. Chỉ cần ông chủ nhỏ đi công tác về, hôm sau sớm nhất thì cũng phải là lúc ăn trưa ông chủ lớn mới có thể đến cửa tiệm, hơn nữa ngày đó nhất định ông chủ lớn sẽ lười biếng không thích hoạt động. Nếu như rảnh rỗi ông chủ nhỏ trông tiệm với ông chủ lớn, như vậy mình có thể về sớm một chút; nếu như không rảnh thì lúc tan tầm sẽ mang theo thức ăn lại đây cùng ăn cơm với ông chủ lớn. Ông chủ lớn còn đặc biệt thích ăn thức ăn trong bát ông chủ nhỏ – quả nhiên đồ trong bát người khác vẫn ngon hơn.

7. Chương 7

Thư Quân bị điện thoại của Tưởng Bác Sâm đánh thức. Trước đây cậu có chứng giật ngủ khi rời giường, sau đó lại được Tưởng Bác Sâm cưng chiều không biên giới, bệnh này càng lúc càng nặng. Sau khi nghe chuông reo mất cậu cũng chẳng thèm mở mà tìm đi động theo cảm giác rồi dùng ngón tay bấm tắt điện thoại.

– Bởi vì biết là điện thoại Tưởng Bác Sâm gọi tới giục mình rời giường ăn sáng, tiếng chuông được đặt riêng.

Tưởng Bác Sâm vừa cùng Tiểu Tạ phân loại sách xong, giấy gói hàng vẫn đang vút trên sàn nhà. Thấy điện thoại bị cúp cũng không tức giận, hẩn khom lưng thu dọn giấy vụn trên mặt đất để vào thùng rác, lúc ra cửa lại gọi điện thoại tiếp.

Cậu trai đầu dây bên kia hiển nhiên là rất mất hứng vì lần hai tỉnh giấc, nhưng vì âm thanh mang theo đầy sự uể oải, lời nói ra cũng biến thành làm nũng mềm nhũn: “Em dậy rồi! Anh còn gọi nữa em sẽ quăng điện thoại luôn đấy!”

Tưởng tượng cũng biết lúc này Thư Quân nhất định là đầu tóc lộn xộn, quần chăn bông ngồi trên giường nhắm mắt nói chuyện với mình; Tưởng Bác Sâm sờ sờ cằm, “Em muốn đổi đi động rồi à? Cố ý tìm cơ hội ném đi động sau đó nói phải lên đời mới... Chiều này anh thấy người khác dùng nhiều rồi.”

Thư Quân bên kia lập tức nở nụ cười, giống như thuỷ táo mềm mại trong hồ nhẹ nhàng lay động trên chóc lòng người, “Đúng đó, em đây không phải đang đau lòng cho anh sao. Chờ em đổi đi động mới rồi anh có thể dùng cái hiện giờ của em, tốt quá.”

Tưởng Bác Sâm cũng cười: “Mẹ anh hay làm thế đấy.” Đổi cái mới rồi đưa đi động cũ cho bố hẩn dùng.

Bởi vì mới tỉnh ngủ, đầu óc Thư Quân còn chưa tỉnh táo, nghe vậy chỉ mơ màng “Ừ” một tiếng. Chờ lúc đánh răng cậu mới nhìn chằm chằm vào gương trong phòng vệ sinh phản ứng lại: Lại chiếm tiện nghi của

mình!

Có điều hai người đã ở cùng nhau nhiều năm như thế, tiện nghi thân thể cũng chiếm không biết bao nhiêu rồi, chỉ một câu nói như thế cũng chẳng tính là gì.

Thư Quân lệt xệt lê dép chậm rãi đi vào trong bếp ăn sáng. Giấy note Tưởng Bác Sâm ghi lại để trên kệ bếp, Thư Quân lười đi, bèn dựa vào bàn đá vừa ăn sáng vừa cúi đầu xem. Mở đầu vẫn là một câu chào buổi sáng, sau đó nói hai món ăn đơn giản, đây là món ăn cho bữa trưa.

Ở cuối tờ giấy Tưởng Bác Sâm vẽ một cái mặt cười đơn giản, ký tên là Chồng yêu của em.

“Hôm qua dần vặt lâu thế còn không biết gọi món à?” Thư Quân ăn xong một ổ bánh mì rồi phỉ phỉ tay, lấy tờ giấy kia xuống, khom lưng lấy một hộp socola từ trong tủ bát ra rồi mở nắp hộp để tờ giấy này vào.

Nhà họ có rất nhiều hộp như thế, để trong nhà bếp thư phòng phòng ngủ vân vân, bên trong đều là giấy ghi chú cho đối phương. Phòng khách cũng có, phần nhiều là hộp đựng đồ ăn tiện tay dùng đến. Chỉ có cái trong phòng khách kia xem ra là cao cấp nhất, là một hộp vải bông xinh xắn, bên trên có hai con gấu nhỏ ôm trái tim, bên hộp viền bông trắng nõn, là Tưởng Bác Sâm chọn lấy trong một đồng hộp; chiếc hộp này đặt ở chỗ rất dễ thấy trong phòng khách, đúng là giờ khắc nào cũng blingbling lấp lánh trái tim thiếu nữ, cũng luôn luôn nhắc nhở hai người – nhớ lại cái trước của tôi đi, sao nó lại bị hỏng.

Đó là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau nghiêm trọng nhất trên ý nghĩa kể từ sau khi xác nhận quan hệ, thậm chí còn đến mức động thủ đánh nhau – cũng là lần duy nhất cho đến giờ.

* * * * *

Khi đó hai người họ vẫn chưa come out, đang ở phòng trọ. Đêm trước kỳ nghỉ Tưởng Bác Sâm nhận được thông báo của bố mẹ muốn hấn về nhà đi kết thân; lý do của hai ông bà rất đầy đủ, Tưởng Bác Sâm bình thường ở trong quân đội, thời gian nghỉ ngơi rất ít, làm gì có cơ hội đi tìm bạn gái? Huống chi bình thường nhìn hấn cũng không có bạn là con gái, nếu như thật sự cứ để như thế thì làm sao còn cô gái tốt nào nữa? Do đó nhanh chóng thừa dịp kỳ nghỉ này trước tiên cứ đi xem mặt, tốt nhất là có thể kiếm được một mối luôn.

Tưởng Bác Sâm từ chối ngay, trước đó hấn vẫn nói với người trong nhà là chưa mua nhà, kỳ thực là vẫn cùng sống chung với Thư Quân. Nghe ý tứ thúc giục của bố mẹ, Tưởng Bác Sâm về nhà liền nói chuyện này với Thư Quân, giữa hai người không có gì giấu diếm.

Thư Quân ngồi im lặng trong phòng khách một hồi mới nói: “Em không muốn anh đi.”

Tưởng Bác Sâm đang khom lưng lấy một chai bia trong tủ lạnh, hấn bật nắp giữa đầu uống một hớp bia lạnh, cẩn bản không để chuyện này trong lòng: “Tất nhiên không đi. Đừng nói là đi kết thân, trừ em ra, anh nhìn người khác thêm một cái đều sợ phiền.”

Khoẻ miệng Thư Quân hơi cong lên, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười- là một nụ cười giả: “Lần này không đi, lần sau thì sao?”

Tướng Bác Sâm dựa vào tủ lạnh nhìn cậu, cười vô cùng đặc ý: “Bảo bối ghen hả? Nhưng một trái tim hồng của anh chỉ hướng về em thôi, đừng nghĩ nhiều.” Hắn dừng lại một chút, lại từ từ nói: “Anh định lần này về nói với bố mẹ chuyện của chúng ta.”

“Không được!” Gần như trong nháy mắt Tướng Bác Sâm nói ra Thư Quân đã ngắt lời hắn. Trong giây phút đó cậu cảm thấy giọng nói gay gắt này không phải là của mình, “Không được nói.”

Sắc mặt Tướng Bác Sâm hơi trầm xuống, nhưng vẫn ôn tồn nhìn cậu: “Tại sao? Lại như em nói, lần này anh từ chối được, lần sau thì sao? Lần sau sau nữa thì sao? Tiểu Quân, lẽ nào em sẽ vui vẻ mà nhìn anh đi ư?”

Thư Quân hoảng loạn lắc lắc đầu, dường như cậu không biết nói suy nghĩ của mình thế nào, trong lúc nhất thời lại bị cảm xúc của Tướng Bác Sâm dọa đến, càng lúc càng nói năng lộn xộn: “Không... Chờ sau này... Chờ sau này....”

“Sớm muộn đều là một đao, chi bằng giải quyết sớm một chút.”

Kỳ thực chủ đề này hai người họ đã mơ hồ nói qua mấy lần, nhưng mỗi lần Thư Quân đều cự tuyệt chuyển đề tài. Nhưng lần này lại phơi bày ra một cách rõ ràng, không có khả năng thu hồi nữa.

Thư Quân còn đang cố gắng tìm từ ngữ khuyên bảo Tướng Bác Sâm: “Tuổi chúng ta còn quá trẻ... Nếu như anh nói thì chú dì phải làm sao đây? Còn bố mẹ em nữa... Họ không thể tiếp nhận đâu... Do đó, do đó không thể nói.”

“Họ không thể tiếp nhận?” Mặt Tướng Bác Sâm lạnh xuống, “Vậy em muốn làm thế nào, giấu họ cả đời ư? Em có năng lực này sao?”

“... Em...” Thư Quân há miệng muốn phản bác, rồi lại không biết nên nói thế nào.

Tướng Bác Sâm thấy cậu phản ứng như thế bèn thấp giọng cười nhạt một tiếng, cũng không biết là đang cười ai: “Sao, không giấu được em phải làm sao? Họ bảo đi kết thân em cũng đi? Tìm phụ nữ sinh con cho em em cũng chịu à?”

Dưới cái nóng oi bức của mùa hè, bầu không khí lại đột nhiên hạ xuống âm độ, gần như khiến hai người trong phòng lạnh đến đông cứng.

Tất nhiên Tướng Bác Sâm biết Thư Quân rất bảo vệ và tôn trọng mình, nhưng trước sau vẫn có một điều khiến hắn cảm thấy rất lưu tâm, đó chính là Thư Quân vẫn từ chối việc thẳng thắn quan hệ giữa hai người trước mặt bố mẹ – Trong lòng cậu, cha mẹ người nhà mình đều rất quan trọng, cậu không muốn quan hệ

của mình và Tưởng Bác Sâm bại lộ với bố mẹ, mỗi lần đều dùng lý do “Chúng ta còn quá trẻ” để từ chối –

Mà điều này chắc chắn khiến Tưởng Bác Sâm cảm thấy hoảng sợ. Hắn thấy chuyện này có nghĩa là Thư Quân có thể bỏ hắn bất cứ lúc nào. Mỗi lần trước đây hắn đều theo ý tứ của Thư Quân mà chọn cách nhẹ nhàng buông xuống, nhưng có lẽ là bất an tích lũy quá nhiều, ưu tư đến đỉnh điểm khiến người khó giữ được bình tĩnh, giờ khắc này hắn chỉ muốn Thư Quân cho mình một đáp án.

Bởi vậy hắn cau mày hỏi lại một lần: “Thư Quân, em hãy nói thật cho anh biết đi. Nếu như ngày nào đó quan hệ của chúng ta bị người nhà biết được, họ muốn chúng ta chia tay, có phải em sẽ không do dự mà bỏ lại anh, không thèm quay đầu lại nhìn đúng không?”

Thư Quân lập tức mở to mắt, hiển nhiên là cậu vô cùng bất ngờ vì người ấy lại hỏi vấn đề như thế. Cậu nhìn về phía Tưởng Bác Sâm dùng sức lắc đầu: “Không... Không, sẽ không, em, em, em... Em không biết...”

Có lẽ là vấn đề này thật khiến người ta khổ sở, âm thanh của cậu đã mơ hồ có tiếng khóc nức nở. Nhưng Tưởng Bác Sâm không có tâm tình đi an ủi cậu, chỉ lạnh mặt nhìn bờ vai hơi run của Thư Quân: “Được, em sẽ không, vậy bây giờ em hãy gọi điện về, nói với gia đình rằng chúng ta đang ở bên nhau! Anh, Tưởng Bác Sâm là người đàn ông của Thư Quân!”

Thư Quân theo bản năng mà lắc lắc đầu.

“Xoảng -”

Tưởng Bác Sâm đột nhiên ném lon bia tới bên chân Thư Quân, chất lỏng phun tung toé chậm rãi trào xuống sàn nhà. Hắn nhanh chân đến trước mặt Thư Quân áp người xuống sô pha, bàn tay cứng như thép bóp chặt lấy cằm Thư Quân, “Thư Quân, việc thừa nhận quan hệ của chúng ta với bố mẹ khó mở miệng vậy ư? Em coi anh là cái gì? Còn tình cảm của chúng ta là cái gì? Gia vị điều hoà có cũng được mà không có cũng chẳng sao ư?”

“Mới không phải! Tưởng Bác Sâm anh là đồ lưu manh!” Thư Quân đỏ mắt, dấm một quyền lên mặt Tưởng Bác Sâm. Đường như hắn vốn không ngờ Thư Quân từ trước đến giờ hiền như thỏ cũng sẽ động thủ, lần này bị cậu đánh cho nghiêng sang một bên.

Tưởng Bác Sâm phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười lạnh lùng, “Ngần ấy năm rồi em vẫn chỉ có thể mắng câu này.” Hắn nói xong túm chặt cổ áo Thư Quân, khiến cậu nhích lại gần mình, sau đó lạnh lùng nói: “Nếu không phải, vậy lập tức theo anh về nhà thú nhận đi.”

Thư Quân dùng sức đạp một chân Tưởng Bác Sâm, lại thuận tay quơ lấy một vật trên bàn trà thụi vào bụng dưới Tưởng Bác Sâm – là thuật phòng thân hắn dạy cho cậu, không ngờ lại dùng trong trường hợp này.

Kỳ thực Tưởng Bác Sâm cũng không dùng sức áp chế cậu lắm, hắn cũng sợ mình nhất thời tức giận mà làm ra chuyện gì không thể cứu vãn, nên rất dễ dàng bị Thư Quân đá văng ra. Cái hộp nện vào người hắn

cũng vì ngoại lực chấn động mà văng nắp hộp, đập xuống đất phát ra tiếng kêu loảng xoảng, một đám giấy trắng bung ra rơi trước người như hoa tuyết.

Hai người theo bản năng mà cúi đầu nhìn, đó là những giấy ghi chú bình thường. Chữ viết của hai người không giống nhau, Thư Quân là nét chữ ngay ngắn lưu loát, Tưởng Bác Sâm lại là nét chữ rồng bay phượng múa tùy theo sở thích. Đến gương mặt cười cuối trang cũng không giống nhau, Thư Quân nghiêm túc cẩn thận vẽ hai hình chibi sau đó vẽ một vòng tròn như dùng compa, Tưởng Bác Sâm hoặc là vẽ hai nét hoặc hai người que thẳng tắp, đường cong cũng giống như cái đuôi vểnh lên trời.

Chữ trên giấy chỉ là lời nói bình thường, “Buổi trưa anh sẽ mang thức ăn ngoài về, em ngủ thêm một lát nhé”, “Anh bỏ quần áo vào thau rồi em giặt cho anh, lần sau không được tùy tiện vứt trong túi, giặt hư thì làm thế nào”, “Buổi tối muốn ăn nộm gà xé”, “Tuần sau có ba ngày nghỉ, anh có thể mang tờ hướng dẫn du lịch lần trước nhận được đến...”

Bầu không khí vốn đang giương cung bạt kiếm tan đi trong nháy mắt, phòng khách nhỏ yên tĩnh đến kỳ lạ, chỉ vang lên tiếng của máy điều hoà cũ đang hoạt động.

Thư Quân duỗi tay lướt qua tầng tầng lớp lớp giấy, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Tưởng Bác Sâm, “Tưởng Bác Sâm...” Chỉ nói ra ba chữ cổ họng đã nghẹn lại.

Tưởng Bác Sâm vô cùng áy náy dùng hai tay nâng tay cậu lên, trân trọng đặt một nụ hôn lên đầu ngón tay, rốt cuộc khiến Thư Quân đứt một sợi dây cuối cùng: “Tưởng Bác Sâm... Em chẳng hề lơ là anh.... Em chỉ muốn một mình anh thôi...”

8. Chương 8

Thật ra lúc trước so với Tưởng Bác Sâm, trong lòng Thư Quân càng thận trọng với mối tình này nhiều hơn. Giống như cậu nói, đời này cậu chỉ cần một mình Tưởng Bác Sâm thôi, trước Tưởng Bác Sâm cậu chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ ở bên ai đó; sau Tưởng Bác Sâm cậu lại không muốn thêm người khác. Cậu lấy toàn bộ tính mạng để đặt cược, cược rằng chỉ có một mình Tưởng Bác Sâm.

Chính vì thế, cậu mới thực sự hi vọng mỗi một bước của hai người có thể đi thật chắc chắn đến thế. Tưởng Bác Sâm bỏ ra toàn bộ sự nghiêm túc, sao Thư Quân lại không nghĩ đến việc có thể quang minh chính đại giới thiệu với cha mẹ hai bên – Người này là người thương mà con muốn bầu bạn cả đời. Nhưng khi đó hai người họ còn quá trẻ, không có vốn riêng của bản thân để chống lại. Một khi cha mẹ phản đối, họ thậm chí còn không có năng lực đánh cược. Chỉ bằng tình yêu? Chưa nói bố mẹ Tưởng Bác Sâm sẽ thế nào, Thư Quân biết chắc chắn bố mẹ mình sẽ không coi trọng “Tình yêu” của hai đứa học sinh, đến khi hai người nói vậy sẽ dùng hết thủ đoạn để tách họ ra. Huống hồ máu mủ tình thâm, lẽ nào hai người họ lại muốn dùng tình cảm của mình thành con dao đâm từng chút một vào lòng cha mẹ ư?

Ban đầu cậu cảm thấy chuyện này không cần sốt ruột, nên cũng không nghĩ là sẽ sớm nói với Tưởng Bác Sâm những lời này. Hơn nữa trước đây Tưởng Bác Sâm cũng không biểu đạt thái độ mãnh liệt như vậy, Thư Quân cứ tưởng nhầm rằng người nọ cũng hiểu ý của mình, Đến lúc này cậu mới hiểu được, cho dù là người yêu thân thiết thế nào, có những lời phải tự mình nói ra khỏi miệng để giải bày –

Ngày đó hai người ngồi trong phòng khách nói chuyện cả một đêm, những chuyện dè chừng chưa từng nói ra rốt cuộc cũng được bày tỏ, dưới sự động viên và thẳng thắn của người còn lại mà mở ra từng khúc mắc.

Đây là người tôi yêu, mà trên đời này sẽ không còn ai yêu tôi như thế nữa. Trong đêm khuya họ nhìn nhau, từ ngữ để nói là không đủ, họ cần một phương thức chính xác hơn để diễn tả.

Thậm chí không kịp đợi trở lại phòng ngủ, hai người họ đã ôm ghì lấy nhau trong phòng khách. Tưởng Bác Sâm giống như trở lại lần hai người mới nếm thử tình ái, trở nên nôn nóng hung mãnh, như hận không thể nuốt gọn Thư Quân vào bụng. Nhưng ngay cả như thế hắn vẫn kìm nén để mở rộng cho Thư Quân, dùng từng ngón tay chậm rãi thăm dò.

Thư Quân bị hắn cọ xát đến trống rỗng, miệng không tự chủ mà thốt ra câu cầu hoan: “Nhanh một chút... Anh đi vào đi...”

Tưởng Bác Sâm từ từ đẩy thẳng em của mình vào miệng huyết ẩm áp. Hắn nhìn vẻ mặt Thư Quân từ khe cau mày lúc đầu đến cắn môi rên rỉ, rốt cuộc động thân vọt vào chỗ sâu nhất.

Thư Quân thả lỏng thân thể đón hắn dứt vào, rồi lại bị người kia nhiều lần chạm phải điểm nhạy cảm mà vòng eo như nhũn ra. Loại khoái cảm ngập đầu muốn chết kia khiến cậu cảm thấy mình sắp bị giết chết, huyết sau theo bản năng xoắn chặt lấy vật cứng đang làm loạn trong thân thể. Mà Tưởng Bác Sâm cũng đúng lúc dừng lại. Hắn đổi động tác thành chậm rãi ma xát rồi rút ra, kết hợp động tác ở thân dưới mà ngâm đầu vú Thư Quân ôn nhu liếm mát.

Nhưng huyết sau đã quen với sự đối xử kịch liệt, vốn không chịu được loại dẫn vật dịu dàng này. Cảm giác không được lấp đầy khiến Thư Quân theo bản năng dùng hai chân kẹp chặt lấy eo Tưởng Bác Sâm. Cậu vô lực gơ tay sờ đến chỗ kết hợp của hai người, cổ sức nhét tính khí đã lui ra một nửa vào.

Ánh mắt Tưởng Bác Sâm trầm xuống, thúc vào không chút lưu tình. Tiếng rên rỉ của Thư Quân bị cú đâm làm cho tan ra, lúc được Tưởng Bác Sâm ghé sát bên tai nói lời yêu, cậu nức nở bắn ra.

Lần cãi vã này cuối cùng kết thúc bằng một cơn hoan ái thoải mái sung sướng. Sau đó hai người đi đến cửa hàng chọn cái hộp vải đáng yêu nhất kia, lần nữa đặt những tờ ghi chép vào, để ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng khách, sau khi đổi sang nhà mới cũng không bỏ đi.

Đương nhiên vẫn có tranh chấp và xung đột, tức giận quá vẫn động thủ – Có điều hai người đều đã có kinh nghiệm, biết chọn thứ mềm để ném, gối quần áo giấy tờ này nọ, lúc thu dọn cũng khá dễ.

Có một lần Tưởng Bác Sâm thức đêm trong cục xử lý vụ án xong xuôi trở về, vì một chút chuyện nhỏ mà cãi nhau với Thư Quân. Khi đó Thư Quân đã bị hắn chiều đến có chút ngang ngược, vừa giận cái là muốn ném đồ. Có điều cậu vừa mới ném một cái gối qua đã tự mình bật cười, nói: “Sao cứ giống như đang ve vãn tán tỉnh nhau ấy, ném thứ mềm này nọ chẳng có cảm giác cãi nhau gì cả.”

Tưởng Bác Sâm lạnh mặt ngồi bên giường, nói: “Vậy em thay đổi thứ mà ném.”

Thư Quân nhìn theo hắn, tay sờ đến một con búp bê vải trúnng thưởng trên giường: “Ném cái gì?”

“Ném chính em lại đây.” Tưởng Bác Sâm nói xong cũng không lạnh mặt được nữa, khoé miệng lập tức cong lên, hắn dang hai tay về phía Thư Quân: “Lại đây để chồng ôm một cái, hai ngày không gặp, anh nhớ chết đi được.”

Thư Quân ghéch cằm lên “Hừ” một tiếng, “Còn không biết ngại, hai ngày không tắm rửa, hôi chết.” Nói như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn nhào tới.

Giờ nhớ lại chuyện lúc đó Thư Quân không nhin được bật cười, khi đó thực sự là tuổi trẻ, kinh nghiệm ít. Rõ ràng là đều coi người kia là bảo vật quý giá nhất trên đời, nhưng lại không biết nên làm gì để bày tỏ, thậm chí không chịu được chút xiu lơ là nào của người kia. Do đó cả hai người đều xoè gai trên người ra, nhất định phải đâm vỡ đầu chảy máu một lần mới biết sai lầm.

Cậu mở tủ lạnh lấy một miếng thịt gà ra, có lẽ Tưởng Bác Sâm nhìn nguyên liệu trong tủ lạnh để nấu ăn, đúng là để cậu đỡ phải đi mua đồ một chuyến.

Lúc mười một giờ Thư Quân nấu xong cơm. Cậu lấy hai bình giữ nhiệt xếp gọn thức ăn vào, Tưởng Bác Sâm nói hai món ăn đều thanh đạm, nhìn đã biết là lo lắng cho thân thể mình. Thư Quân cũng có đi có lại mà làm gà rán cho hắn, lại nấu thêm canh đậu phụ rong biển.

Thời gian còn sớm, có điều cậu cũng không muốn nán thêm ở nhà, định sẽ đến tiệm sách, coi như là vận động một chút. Lá cây bên đường đã úa vàng, con đường này Thư Quân đã đi mấy năm rồi, quen đến mức nhắm mắt lại cũng biết chỗ rẽ nào thiếu một mảnh gạch.

Lúc trước mình bận rộn đi làm trên đường, có lẽ chưa từng nghĩ đến có ngày trải qua cuộc sống “Dùng bước chân đo thành phố” như vậy.

Một tốp nữ sinh đeo cặp sách khoác tay nhau chạy qua bên người, chạy thẳng đến tiệm sách trước mặt. Thư Quân đổi hộp giữ nhiệt từ tay phải qua tay trái rồi đẩy cửa kính bước vào.

Tiệm sách nhỏ chia thành hai tầng, tầng một phần lớn là sách và tạp chí học sinh và người trẻ yêu thích; tầng hai thì thiên về sách chuyên ngành. Thư Quân liếc mắt nhìn qua, Tiểu Tạ đang đứng trước kệ sách lấy sách xuống giúp mấy nữ sinh kia, còn hai nam sinh đang đứng trước kệ lật sách, nhìn đồng phục cũng là trường cấp ba cạnh đó.

Cậu thả đồ vật trong tay xuống, nhẹ bước lên cầu thang. Tưởng Bác Sâm đưa lưng về phía cậu, đang đặt một chồng sách lên tầng cao nhất trên giá. Có lẽ là hơi nóng, hắn cởi áo khoác ra, chỉ mặc một cái sơ mi dài tay, ông tay xấn đến khuỷu để lộ cách tay cơ bắp mạnh mẽ.

Lúc nghe được tiếng bước chân Tưởng Bác Sâm cũng biết là Thư Quân lên đây. Hắn không quay đầu lại, sau khi để sách xong cũng không quay lại, chỉ ngoắc ngoắc tay với cậu, “Đưa mấy cuốn sách cạnh chân em cho chồng nào.”

” Đội trưởng Tưởng Bác Sâm à, ngoài miệng không chiếm tiện nghi thì anh không thoải mái sao?” Thư Quân lăm lăm một câu, khom lưng lấy sách đưa cho hắn. Tưởng Bác Sâm nhận sách rồi hôn lên mặt cậu một cái, “Được, ngoài miệng không chiếm tiện nghi, vậy thì chiếm tiện nghi của thân thể vậy.”

Thư Quân ôm cổ hắn hôn lại một cái, lúc Tưởng Bác Sâm chuẩn bị làm sâu hơn nụ hôn này lại đẩy hắn ra. Trên miệng cậu là nụ cười dịu dàng không hề đùa giỡn: “Ban ngày chú ý ảnh hưởng, mặc quần áo vào, rửa tay chuẩn bị ăn cơm nào.”

Tưởng Bác Sâm đành lấy quần áo để trên ghế dựa cạnh đó theo sau Thư Quân xuống lầu. Vóc người hắn cao lớn, lúc cúi đầu nói “Dù sao cũng có ai nhìn thấy đâu” cứ giống như một chú chó săn lớn chịu oan ức mà ư ử làm nũng với chủ nhân, khiến người ta mềm lòng muốn sờ sờ đầu hắn.

Có điều Thư Quân mới không thêm để ý tới hắn. Một khi nhượng bộ vào lúc này, lấy tính tình bất cứ nơi đâu bất cứ khi nào đều có thể động dục với mình của Tưởng Bác Sâm thì nói không chừng hắn lại được voi đòi tiên mà kéo mình làm những chuyện không nên làm – trước đây cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Dưới lầu mấy nữ sinh kia đã đi rồi, Tiểu Tạ thì đang quét mã mấy cuốn tài liệu dạy thêm. Hai nam sinh kia thì đang tựa vào quầy chờ, thỉnh thoảng lại thảo luận đôi câu về trận bóng gần nhất. Hình như là đang bắt đầu một cầu thủ, âm thanh của hai người càng lúc càng cao, mắt thấy sắp cãi nhau đến nơi, có điều lúc Tiểu Tạ đưa chồng sách xếp gọn tới, hai người lại lập tức thay đổi đề tài, đồng thanh đổi thành nói lần này thầy giáo cho bài tập có bao nhiêu biến thái.

Chờ lúc tiệm sách không có ai, Thư Quân và Tưởng Bác Sâm mới ngồi xuống ăn cơm. Tưởng Bác Sâm uống một hộp canh, nói: “Chiều nay Tiểu Tạ có giờ học, anh cho em ấy nghỉ nửa ngày.”

Thư Quân gật gật đầu, “Ừ, việc học quan trọng hơn.”

“Có muốn tuyển thêm người không?”

“Không cần,” Thư Quân lắc lắc đầu, “Một mình em cũng không quá bận rộn đâu, tuyển thêm người nữa em lại không có chuyện gì làm.”

Tưởng Bác Sâm nở nụ cười, “Vậy cũng tốt mà, coi như em làm ông chủ bỏ việc đi.”

“Vậy anh là gì? Bà chủ... Bỏ việc?”

“Vậy cũng được.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng cong khoé mắt.

Đợi đến tám rưỡi tối tiệm sách đóng cửa, Thư Quân và Tưởng Bác Sâm kiểm tra điện đóm bên trong rồi khoá cửa lại. Hai người chậm rãi đi về phía phố thức ăn đêm. Vốn lúc chiều Thư Quân về nhà cất hộp giữ nhiệt định làm luôn cơm tối, có điều Tưởng Bác Sâm lại nói muốn ăn ở ngoài, nên cậu không làm nữa, chỉ mang theo chút đồ ăn vặt để lót dạ tán gẫu.

Hai người chọn một nhà hàng Hàn Quốc, nhưng lúc ngồi xuống mới phát hiện không bật được lửa. Đúng lúc này trong cửa hàng đã đầy khách, phục vụ đành đẩy mặt áy náy mà bảo họ chờ một lát.

Trong chốc lát chủ cửa hàng tự đi tới, nói phục vụ không chu đáo này nọ, lại muốn dẫn hai người tới bàn khác. Đến lúc người kia ngẩng đầu lên đối mặt, trong lúc nhất thời hai bên đều ngây ngẩn cả người. Thư Quân há miệng, muốn gọi tên đối phương, rồi lại cảm thấy có chút xa lạ.

Trái lại Tưởng Bác Sâm nở nụ cười, nhưng ý cười không có trong mắt: “Đã lâu không gặp, Phùng Tiêu.”

Phùng Tiêu cũng cười một cái, vẻ lúng túng lướt qua mặt y, rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ tươi cười hoà ái, “Đã lâu không gặp.. Thư Quân, Tưởng Bác Sâm.”

Thư Quân cong môi: “Đã lâu không gặp.”

9. Chương 9

Phùng Tiêu dẫn hai người đến một phòng nhỏ chờ hai người họ chọn món ăn rồi rời đi. Tưởng Bác Sâm uống một ngụm rượu, “Sao lúc trước tới đây không nhìn thấy cậu ta nhỉ.”

Thư Quân cũng nhấp một ngụm, cậu hơi không quen với vị rượu trái cây này bèn uống một ngụm trà lúa mạch để nén xuống, “Nghe phục vụ hồi nãy nói, cậu ta mới được điều từ chỗ khác tới. Bên này là cửa hàng chính, xem ra là thăng chức rồi.”

Cậu liếc nhìn sắc mặt Tưởng Bác Sâm, thấy cũng không khó coi như nãy, lúc này mới yên lòng. Cậu cũng không muốn Tưởng Bác Sâm nuốt giận mà ăn cơm, suy nghĩ một chút lại lấy lòng dùng tay chọc chọc bụng hắn – xúc cảm dưới tay là cơ bụng rắn chắc: “Nếu anh không vui thì chúng ta đổi chỗ khác nhé?”

Tưởng Bác Sâm nắm chặt tay cậu giơ lên, cúi đầu hôn ngón tay thon dài của Thư Quân một cái: “Cũng không phải là không vui, dù sao cũng qua nhiều năm vậy rồi – Chỉ là có chút bất ngờ thôi.”

Người này đã từng là bạn cùng lớp thời cấp ba của họ, cũng đã từng là bạn bè của Thư Quân.

Lúc trước tuy rằng Thư Quân khẳng khẳng không chịu thừa nhận quan hệ giữa hai người, nhưng cũng chưa từng hết sức che giấu trước mặt bạn bè. Chẳng qua hồi đó phần lớn bạn bè còn rất ngây thơ, thậm chí không ít người cảm thấy hai người này chỉ đơn thuần là quan hệ rất tốt, cũng không hiểu nhầm.

Đối với loại thái độ này hai người cảm thấy vui như mở cờ, chưa từng tận lực comeout. Nhưng nếu có bạn bè thân thiết hỏi đến, họ cũng không chối, trái lại còn thoải mái thừa nhận.

Ngày liên hoan kết thúc thi đại học, đa số mọi người đều uống rượu. Thư Quân và Tưởng Bác Sâm không ngồi cùng bàn, chỉ lúc lớp trưởng bảo tất cả bạn học uống một chén rượu mới gơ chén ra hiệu với Tưởng Bác Sâm.

Ăn chưa được bao lâu, có nam sinh bắt đầu cầm chén rượu đến từng bàn đi mời rượu. Thư Quân vẫn chưa thành niên, tất nhiên là không uống. Người khác uống rượu thì cậu uống trà, thời gian còn lại thì chậm rãi chọn món ăn.

Không ngờ có một chén rượu đặt vào tay, Thư Quân ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đối diện là đôi mắt đen không thấy đáy của Tưởng Bác Sâm: “Tiểu Quân, hai chúng ta uống một chén nhé?”

Bạn bè chung quanh cũng ồn ào theo, “Uống giao bôi đi!” Ngoại trừ quan hệ quá kém, về cơ bản bạn chung phòng trong lớp đều uống giao bôi. Huống hồ hai người này thân thiết đến độ có thể mặc chung một cái quần, vì vậy với động tác của Tưởng Bác Sâm mấy người cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thư Quân gơ chén trà của mình lên, thử thăm dò hỏi: “Tớ uống trà hả?”

“Oa~ Tiểu Thư Quân còn chưa trưởng thành đâu ~ Tưởng Bác Sâm, cậu muốn uống giao bôi cũng không được rồi ha ha ha ~”

Tưởng Bác Sâm nhìn Thư Quân một cái, bỗng nhiên cầm lấy chén rượu trong tay Thư Quân ngửa đầu uống một hớp, lúc này mới đưa chén rượu còn non nửa đến trước mặt cậu: “Chỉ một ngụm thôi, không say đâu.”

Thư Quân nhìn chén rượu còn một chút kia, tiểu nhân trong lòng tức đến nhảy dựng, nhưng không dám thật sự hô lên: Chỉ là chuyện uống rượu thôi à? Đó là chén cậu đã uống rồi!

Mấy người thật sự biết quan hệ của hai người ở bên cạnh mờ ám cười cười, thầm nghĩ Tưởng Bác Sâm cũng thật sự bắt nạt người yêu của mình. Nhìn dáng vẻ muốn xù lông của Thư Quân kia, không chừng lát nữa trở lại sẽ làm ấm i với Tưởng Bác Sâm cho coi.

Nhưng trừ mấy người họ ra, so với chuyện thảo luận xem đây là chén rượu của ai, những bạn học khác lại càng thích ồn ào hơn, “Thư Quân cậu uống đi, chỉ có từng ấy thôi, sẽ không bị bố mẹ phát hiện đâu.”

Tưởng Bác Sâm càng được nước lấn tới: “Uống với tớ một chén nào.”

Hắn nói hết sức nhẹ nhàng, mang theo chút yếu thế vì biết Thư Quân luôn nhẹ dạ với mình. Quả nhiên, cậu nhóc đối diện lập tức nhận lấy cốc: “Được.”

Tướng Bác Sâm hài lòng nhếch khoé miệng, trong tiếng vỗ tay cười đùa của bạn học quần quít tay với Thư Quân, đồng thời ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Đây là lần đầu tiên Thư Quân uống rượu, dù chỉ một ngụm cũng lập tức đỏ mặt. Cậu sợ Tướng Bác Sâm còn muốn làm chuyện gì khác người, nhưng người kia dường như thật sự chỉ là lại đây uống với cậu một chén, uống xong thì không nói câu nào rời đi.

Đầu Thư Quân có chút vầng vất, ánh mắt vẫn đuổi theo Tướng Bác Sâm, đến khi hắn về chỗ ngồi mới thu hồi. Thấy Tướng Bác Sâm vòng tay ra sau lưng ngoắc ngoắc ngón tay với mình, cậu lập tức nở nụ cười. Mà Phùng Tiêu vẫn ngồi bên cạnh Thư Quân, nhìn cậu và Tướng Bác Sâm uống rượu. Từ đầu đến cuối cậu ta đều không lên tiếng, thấy Thư Quân nhìn chằm chằm Tướng Bác Sâm cười ngây ngô mới hạ thấp giọng hỏi một câu: “Thư Quân, cậu với Tướng Bác Sâm có phải... Tốt quá rồi không?”

Phùng Tiêu là kiểu người độc lập trong lớp, luôn theo đuổi kết quả học hành tốt nhất. Thành tích của Thư Quân tốt, cậu ta liền sẵn lòng thân thiết với Thư Quân, còn Tướng Bác Sâm học lệch nghiêm trọng lại không hề quan tâm. Sau đó Thư Quân đem chuyện này hỏi qua Tướng Bác Sâm, hắn nói cho cậu biết lúc học cấp hai Phùng Tiêu đã từng cãi nhau mà động thủ với mình một lần. Tuy rằng không quá nghiêm trọng, nhưng có lẽ Phùng Tiêu vẫn vì thế mà bất mãn.

Giờ đây nghe được lời này của Phùng Tiêu, Thư Quân còn say khướt lại nheo mắt nở nụ cười. Cậu Phùng Tiêu này trong mắt chỉ có kết quả học tập, kiểu tám chuyện “Ai với ai thích nhau” truyền trong lớp này cậu ta chưa bao giờ bụng, lại càng không thấy được tim hồng bùng cháy giữa người yêu với nhau. Sao hôm nay lại muốn hỏi đến chuyện này nhỉ?

Thấy cậu không trực tiếp phủ nhận, Phùng Tiêu do dự chốc lát rồi nói: “Cái hôm nghỉ trước khi thi đại học ấy... Tổ về phòng học lấy hộp đựng bút bỏ quên, nhìn thấy các cậu, hình như Tướng Bác Sâm cũng thấy tổ.” Nói chính xác hơn, cậu ta không chỉ thấy Tướng Bác Sâm và Thư Quân, mà là nhìn thấy hai người đang hôn.

A... Khi đó Tướng Bác Sâm đòi nhất định phải hôn mình trong lớp học một cái, nói linh tinh là muốn kỷ niệm thời gian học cấp ba, còn nói trong trường mọi người nghỉ hết rồi, không có ai thấy đâu!

Khi đó cậu nghĩ sắp thi rồi, không thể để Tướng Bác Sâm tâm tình không tốt mà ảnh hưởng. Do đó dù có chút thẹn thùng, Thư Quân cũng không từ chối hắn, hơn nữa, kỳ thực trong lòng cậu cũng rất muốn hôn môi người yêu trong phòng học để lưu lại kỷ niệm thanh xuân lớp 12... Có điều cậu vẫn muốn giận Tướng Bác Sâm, hắn ta nhìn thấy Phùng Tiêu sao lại không nói cho mình chứ.

Thấy Thư Quân nhú mày một cái, Phùng Tiêu hiểu nhầm rằng cậu đang bất mãn vì bị mình phá hỏng, cậu ta bèn vội vàng nói: “Cậu đừng sợ, tổ sẽ không nói cho người khác đâu. Tổ chỉ là có chút không yên lòng nên mới đến hỏi cậu thôi, có phải là tên Tướng Bác Sâm kia uy hiếp cậu không?”

Thư Quân nở nụ cười. Phùng Tiêu đã làm bạn với cậu ba năm, vẫn có thể tin tưởng được, huống hồ nếu cậu ta đã hỏi thì cũng không cần phải giấu, bèn lắc lắc đầu: “Không phải.”

Phùng Tiêu hơi nghi ngờ mà hỏi một câu: “Thật sự à?”

“Thật sự”. Vành tai Thư Quân dần đỏ, hình như men say này uống rượu giờ mới bốc lên. Cậu theo bản năng mà nhìn Tưởng Bác Sâm một cái, lập lại lần nữa: “Thật đấy, hai đứa tớ ở cùng nhau.”

Phùng Tiêu “À” một tiếng, không nói nữa.

Chuyện này vốn khiến cho Thư Quân cảm thấy vô cùng hài lòng. Dù sao thì thái độ của bạn bè là một sự cổ vũ vô cùng lớn với cậu, đến kiểu người được toàn trường bầu là “Đồ cổ thời ông bà” như Phùng Tiêu cũng không buông lời độc địa không dùng thành kiến mà nhìn cậu và Tưởng Bác Sâm. Thư Quân chỉ muốn, cậu và Tưởng Bác Sâm cố gắng hơn chút nữa, sớm muộn cũng sẽ có ngày có thể bình đẳng đối diện với cha mẹ, có thể sẽ đến lúc bố mẹ cũng giống thế – dù không ủng hộ, nhưng ít ra cũng không cảm ghét.

Nhưng một lần nói chuyện lại khiến cục diện tương chừng ảm áp này tan vỡ. Phùng Tiêu học cùng một nơi với Thư Quân, thỉnh thoảng chủ nhật sẽ cùng tụ tập với mấy người bạn cũ trong thành phố. Mọi người đều biết quan hệ của cậu và Tưởng Bác Sâm, lúc gặp mặt còn thường lấy chuyện này trêu đùa, nói Thư Quân là người nhỏ nhất mà lại yêu sớm nhất trong bọn.

Sau một lần gặp, lúc hai người tiện đường về trường Phùng Tiêu hỏi một câu: “Cậu vẫn ở cùng Tưởng Bác Sâm à?”

Ngày thường hầu như Phùng Tiêu chưa bao giờ nói chuyện này với Thư Quân, đến vui đùa cũng không tham gia. Thư Quân cũng không nghĩ nhiều, lúc này nghe cậu ta nói bèn cười: “Đúng thế.”

Phùng Tiêu dường như vô ý mà truy hỏi: “Không phải là trường quân đội quản lý nghiêm lắm à? Các cậu vẫn thường gặp mặt sao? Đây không phải là yêu xa sao? Nghe nói bạn cấp ba của chúng ta cũng vì yêu xa mà chia tay đấy.”

Thư Quân cảm thấy kinh ngạc với chuyện Phùng Tiêu rất cuộc cũng quan tâm đến tình cảm của bạn học, có điều nhắc tới chuyện này cậu vẫn không nhận được mà thở dài, “Tất nhiên là rất nghiêm, bọn tớ cũng đã lâu không gặp nhau rồi.” Nhưng vừa than thở xong, lại tự mình không nhận được bật cười, “Có điều mỗi tuần đều gọi điện, bên kia anh ấy cũng có thể dùng di động lên mạng một chút.”

Trường Tưởng Bác Sâm học mỗi tuần chỉ nghỉ được nửa ngày chủ nhật, nửa ngày này thậm chí còn không đủ để Tưởng Bác Sâm đến chỗ Thư Quân. Vào ngày nhập học hẳn đã phải nộp lại di động không thể dùng, chỉ đành chờ dịp chủ nhật ra ngoài lên mua lại một cái. Ngày thường giấu rất kín, chỉ chờ chủ nhật mới lấy ra gọi điện cho Thư Quân. Một khi hai người đã tán gẫu cũng mất vài giờ, do đó tối hôm trước Thư Quân đều sẽ sạc pin thật đầy, chờ Tưởng Bác Sâm gọi điện thoại tới.

Phùng Tiêu thấy đáng vẻ cười đến mắt cũng chứa đầy mật ngọt, nhíu mày một cái: “Không phải chứ? Cậu

cứ yêu Tưởng Bác Sâm thế à? Tớ cảm thấy hắn không xứng với cậu.”

Nụ cười trên mặt Thư Quân thoáng thu lại, còn tưởng rằng Phùng Tiêu đang nói đùa với mình, bèn nói: “Cái gì mà xứng hay không xứng chứ, cũng có phải là thời cổ đại đón dâu cũng phải xem môn đăng hộ đối không đâu.”

Phùng Tiêu thấy cậu còn cười tí mắt không coi là việc lớn, cũng có chút nóng nảy nói: “Nói thật, tớ cảm thấy tên Tưởng Bác Sâm này tính khí vừa lạnh lùng vừa cứng rắn. Hơn nữa chắc cậu không biết đấy thôi, tớ học cùng trường cấp hai với hắn ta. Người này lúc đánh nhau với người khác ra tay ác độc lắm, bao nhiêu người thấy hắn đều đi đường vòng, có khi một ngày nào đó sẽ đánh cậu đấy.”

Lông mày Thư Quân hơi nhíu lại, nhưng trên mặt vẫn mang ý cười ôn hoà, kiên nhẫn nói: “Không phải, Tưởng Bác Sâm là người rất tốt, tớ rất thích anh ấy. Anh ấy cũng chưa từng đánh tớ, anh ấy rất rất tốt.”

“Hắn ta đã bỏ bùa gì cho cậu thế hả?” Phùng Tiêu nhíu mày tưởng tượng về lúc trước Tưởng Bác Sâm đánh một nam sinh mặt đầy máu lại run rẩy. Thời cấp hai, cấp ba cậu ta đều không giao hảo tốt với người này, còn đã từng đánh nhau. Hai người đều là nhìn nhau gai mắt.

Phùng Tiêu cảm thấy rất nhiều người cũng nghĩ như vậy. Thư Quân là người thông minh, bộ dạng cũng đẹp, tính khí lại ôn hoà, cậu muốn tìm kiểu bạn gái nào mà không được, sao nhất định cứ phải ở cùng với loại người như Tưởng Bác Sâm? Kể kia tính cách cổ chấp, lại là tên đàn ông xấu tính, căn bản không thích hợp với Thư Quân.

Cậu ta luôn nghĩ mình là vì tốt cho Thư Quân, nghĩ đúng lúc hai người học đại học ở hai nơi khác nhau là cơ hội để chia tay, bèn kiên trì nói: “Thư Quân, có lẽ là do cậu không chơi với con gái nên không biết... Huống hồ nếu thực sự cậu thích con trai vẫn có thể tìm người tốt hơn. Tưởng Bác Sâm không đủ xuất sắc cũng không đủ tốt, hắn ta không xứng với cậu.”

“Đủ rồi.” Mặt Thư Quân hoàn toàn lạnh xuống, cậu dừng bước nhìn đối phương, “Phùng Tiêu, cậu là người bạn mà tớ rất coi trọng, Tưởng Bác Sâm là người yêu của tớ. Tớ biết hồi đi học cậu và Tưởng Bác Sâm không hợp nhau, cậu có thể không thích anh ấy, cũng có thể cảm thấy anh ấy không tốt, nhưng sau này đừng nên nói cái gì mà “Hắn không xứng với cậu”. Thứ nhất anh ấy không đánh tớ, thứ hai không ngoại tình, toàn tâm toàn ý muốn cùng tớ, tớ không muốn cậu đánh giá người ta như thế.”

Phùng Tiêu nặng nề thở dài, “Sao cậu lại nóng nảy như thế? Xem đi, trước đây cậu không phải như vậy, cứ tức giận là không muốn nói chuyện với người khác. Tớ nhớ hồi cấp ba hắn còn từng cười nhạo cậu là đồ nói lấp? Có chuyện hay không cũng chọc cậu, quả thực vô cùng không có tổ chất. Tớ vẫn không hiểu nổi, sao cậu lại nhìn trúng hắn chứ?”

“Đó là chuyện của tớ. Phùng Tiêu, tuy rằng hiện giờ tớ còn chưa có tài sản riêng để nói cho người trong nhà quan hệ của bọn tớ, nhưng cho dù là bố mẹ tớ cũng không có quyền nhận xét Tưởng Bác Sâm “xứng hay không xứng” với tớ. Anh ấy không cần xứng với tớ, tớ cũng chẳng cần xứng với Tưởng Bác Sâm, tớ và Tưởng Bác Sâm yêu nhau là vì tớ thích anh ấy anh ấy cũng thích tớ. Hai bọn tớ đều cố gắng để hoà hợp với nhau. Đây là chuyện tình cảm của tớ, nếu cậu không thích thì đừng nhìn, chứ đừng nên tuỳ ý chỉ tay bình phẩm, tớ không thích cũng chẳng muốn nghe đâu.”

Thư Quân rất ít khi nói nặng lời với người khác như thế, đặc biệt đó lại là bạn bè mà cậu rất coi trọng. Lúc nói ra lời này trong lòng cậu cũng thầm thở dài, Phùng Tiêu là người bạn thứ nhất thời cấp ba của cậu. Kỳ thực cậu rất coi trọng tình bạn này, nhưng đáng tiếc là giờ xem như đang vẽ nên một dấu hiệu kết thúc – nếu như Phùng Tiêu kiên quyết cho rằng Tưởng Bác Sâm “Không xứng” với mình.

Quả nhiên, Phùng Tiêu đầy mặt chỉ hận mài sắt không nên kim mà nhìn cậu, “Sớm muộn gì cậu cũng phải hối hận, tớ cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi Thư Quân à...”

Lời còn chưa dứt, Thư Quân đã đâm một cú vào mặt cậu ta.

10. Chương 10

Hôm sau khi điện thoại của Tưởng Bác Sâm gọi tới thì khi đó khỏe mắt Thư Quân đã sưng to – đêm trước đánh nhau với Phùng Tiêu, bạn trong phòng còn tưởng rằng Thư Quân gặp cướp, đến khi biết cậu đánh nhau với bạn, ai nấy đều mở rộng tâm mắt. Mọi người đều cảm thấy là con trai thì đánh nhau cũng bình thường, không cãi nhau một câu không mắng một câu mẹ nó thì nhất định không phải là anh em tốt!

Chỉ có Thư Quân lặng lẽ cười khổ: Có lẽ cậu và Phùng Tiêu đã không làm bạn bè được nữa rồi. Thật ra theo phong cách xử sự bình thường của mình, vốn sẽ không đến mức độ động thủ – nhưng thật sự lời nói của người kia khiến cậu khó mà chịu nổi. Một người con trai hãn sẽ không thể nào ngồi nhìn bạn bè coi thường người yêu của mình, nếu giờ để cậu quay lại ngày hôm qua, Thư Quân nghĩ mình vẫn sẽ không do dự mà động thủ.

Đều là bị Tưởng Bác Sâm làm hỏng, chỉ có tên kia mới không nói lời nào đã đánh nhau.

Lúc chuông di động vang lên Thư Quân đang ngẩn ra nhìn trần nhà. Đây là lần đầu tiên cậu đánh nhau với người khác, hai người đều không theo chiêu thức gì mà cứ cậu tới tôi lui. Lúc này cả người cậu cứ rã rời không thoải mái, vốn không muốn nhúc nhích. May mà chủ nhật, nếu không thì cậu phải xin nghỉ rồi.

“Bảo bối, chào buổi sáng.”

Thư Quân bĩu môi, hiếm thấy mà không phản bác cách gọi này của Tưởng Bác Sâm, “Chào buổi sáng.”

Đầu dây bên kia Tưởng Bác Sâm nở nụ cười: “Sao hôm nay lại thành thật đáp lời vậy? Ngoan quá.”

Tưởng Bác Sâm vẫn nói đùa, Thư Quân lại đột nhiên cảm thấy mắt mình cay cay. Cậu nhọc nhằn giờ một cánh tay vắt ngang mặt, che chắn chưa xót trong mắt, “Bác Sâm.”

Tưởng Bác Sâm lập tức nghe được giọng của cậu không giống bình thường: “Sao thế? Tiểu Quân, có phải em đang khóc không? Ai bắt nạt em? Hay là bị ốm rồi?”

“Không ồm, cũng chẳng ai bắt nạt em cả.” Thư Quân ngẩn lẹ khe khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Anh cho rằng ai cũng thích bắt nạt em như anh à.”

“Anh chỉ bắt nạt mỗi mình em thôi.”

“Bác Sâm.”

“Ừ, sao vậy?”

Thư Quân cắn cắn môi, “Chỉ muốn gọi anh vậy thôi.” Nói xong lại gọi một tiếng, “Bác Sâm, Tướng Bác Sâm.”

“Được được được, em gọi đi, anh đang ở đây.”

Rõ ràng anh có ở đây đâu. Anh đang ở một tỉnh khác xa lắm, dù là về trên bản đồ cũng phải mất vài phút mới nối hai tỉnh lại cùng một chỗ.

Anh nói anh đang ở đây, nhưng lúc tối qua em đánh nhau với Phùng Tiêu, anh đang ở đâu; Rõ ràng anh nói sau này anh sẽ bảo vệ em, trừ anh ra chẳng ai được bắt nạt em hết, nhưng hiện giờ em chịu bắt nạt, anh lại đang chốn nào.

Trong đầu Thư Quân dần hiện lên những câu này, nhưng một chữ cậu cũng không nói ra. Trầm mặc một hồi lâu, mãi đến khi Tướng Bác Sâm ở bên kia đã bắt đầu lo lắng hỏi làm sao thế, cậu mới từ từ nói: “Tướng Bác Sâm, anh tốt nhất.”

Bên kia Tướng Bác Sâm nghe ra tâm tình của cậu không tốt, nhưng vốn không thể đến bên Thư Quân để xem rốt cuộc cậu bị làm sao, trong lòng có ảo não thế nào đi nữa cũng không thể biểu hiện ra, cuối cùng chỉ đành giả vờ ung dung: “Tất nhiên là anh tốt nhất rồi. Phải rồi, chờ lát nữa anh gửi cho em một tấm ảnh. Hôm qua bọn anh được cầm súng, một người có ba viên đạn giấy luyện bắn súng, anh đứng thứ nhất đấy.”

Thư Quân bị ngữ khí đắc ý của hấn chọc cười, sự uất ức trong lòng cũng tản đi mấy phần, “Này thì có gì chứ, lúc bọn em tập quân sự cũng cầm súng rồi, còn bày trận nữa cơ, đến lúc này anh mới được sờ đến súng.”

“Có thể giống nhau được à? Anh đây là huấn luyện bắn súng đấy, dùng súng thật đạn thật...”

Chờ Tướng Bác Sâm biết chuyện Thư Quân và Phùng Tiêu đánh nhau đã là sang năm hai. Thời gian nghỉ hè của Thư Quân sớm hơn chút so với hấn, nên cậu bèn mua vé máy bay trực tiếp đến chỗ Tướng Bác Sâm rồi cùng hấn về nhà. Bởi vì đã lên năm hai, trường quân đội quản lý cũng thả lỏng hơn một chút, thêm nữa là đây kỳ nghỉ định kỳ nên Tướng Bác Sâm rất dễ dàng xin giấy nghỉ phép ra trường.

Khi đó trên mặt Thư Quân đã không nhìn ra bất kỳ vết thương nào, nhưng Tưởng Bác Sâm vẫn rất giận dữ. Nếu như không phải do Thư Quân lỡ miệng, có lẽ cậu sẽ vĩnh viễn không chủ động nói chuyện này với hắn.

Hắn nặng nề thở dài một hơi, nhìn Thư Quân đang thấp thỏm trước mặt, cuối cùng tạm thời dần ý nghĩ muốn hành hung Phùng Tiêu một trận xuống rồi giơ tay chậm rãi vuốt ve gò má Thư Quân: “Sao em lại ngốc thế? Cậu ta thích nói thế nào thì thế ấy, lắm người lắm miệng, em có thể quản hết được sao?”

Thư Quân nắm chặt tay hắn, nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay, “Người không liên quan thích nói thế nào cũng được, nhưng đã là bạn bè... Em hy vọng họ có thể tôn trọng anh, em không thích nghe họ nói là anh không tốt.”

Thật ra với những biệt danh như “Du côn”, “Cuồng đánh nhau” Tưởng Bác Sâm vốn chẳng hề để ý. Dù có người nói mình tính tình xấu xa tồi tệ cũng chẳng sao, bằng không hắn cũng sẽ không được hội nữ sinh cấp ba đặt biệt danh là “Boy lạnh lùng”. Nhưng hành động của Thư Quân lại khiến chỗ mềm nhũt trong lòng hắn cảm thấy đau đớn, cũng chính từ lúc đó, hắn cảm thấy mình nên ứng xử tốt hơn một chút – Chỉ ít cũng để người ngoài cảm thấy xứng để sánh đôi với Thư Quân.

Chuyển biến từ cái thích của thiếu niên đến cái yêu của người đàn ông có lẽ chính là thế, trong tình cảm không chỉ dựa vào hormone mà đẩy lên kích thích muốn độc chiếm đối phương, mà còn muốn vì người kia mà trở nên tốt hơn, cũng đồng ý vì người ấy mà gánh vác, vì người ấy mà gánh trách nhiệm.

Sau khi về nhà Tưởng Bác Sâm vẫn tìm Phùng Tiêu đánh một trận, Thư Quân tất nhiên là không biết chuyện. Sau khi đánh nhau với Phùng Tiêu cậu cũng từng thử liên lạc lại với cậu ta, chỉ có điều bị Phùng Tiêu chặn số. Với chuyện này Thư Quân cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, hai người cứ thế cắt đứt liên lạc, tới hôm nay gặp lại trong nhà hàng, vậy mà cũng gần mười năm rồi.

* * * * *

Cũng may đã không còn là thiếu niên dễ kích động như lúc trước nữa, đoạn nhạc dạo ngắn này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình dùng cơm của hai người. Thậm chí còn vì món ăn rất ngon, Thư Quân còn ăn nhiều hơn một chút so với bình thường, lúc đặt đĩa xuống thở dài một hơi: “Đều nói chỉ nên ăn no bảy phần thôi, biết thế này không ăn thịt nướng.”

Tay Tưởng Bác Sâm còn chưa dừng, nghe vậy liếc cậu một cái: “Em có cần giảm béo đâu, có thể thì cứ ăn nhiều đi, ăn được là phúc.”

Thư Quân phì cười một tiếng: “Anh nuôi lợn à? Em đây là đang dưỡng sinh, dưỡng sinh anh hiểu không?”

Tưởng Bác Sâm không biết nghĩ tới điều gì, cũng cười: “Em cũng dưỡng cho tốt, dưỡng tới rồi sinh.”

“Được lắm. Vậy em về trước để dưỡng đây, lát nữa anh tự trả tiền nhé.”

“Tiểu Quân anh sai rồi.” Tưởng Bác Sâm lập tức thu hồi lời ban nãy, hôm nay hẳn không mang ví tiền theo, sở trong túi quần cũng chỉ có 50 đồng, là lúc ra ngoài tiện tay nhét vào.

11. Chương 11

Lúc tính tiền Phùng Tiêu bảo cô bé thu ngân dùng thẻ ưu đãi nhân viên của mình. Khi đợi cô làm xong, cậu ta nhìn Thư Quân khẽ cười một tiếng, trong lời nói có chút ý tứ xúc động: “Không ngờ hai người vẫn còn đang bên nhau.”

Cô bé thu ngân nghe thế thì hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hai người một cái, đến khi Thư Quân dịu dàng cười thì lập tức đỏ mặt tiếp tục cúi đầu tính tiền.

Tưởng Bác Sâm hơi không cao hứng: “Nói cái gì thế.”

Phùng Tiêu không nói chuyện với hắn vì biết người nọ là người rất có khả năng nói không hợp cái là động thủ. Cậu ta quay đầu nhìn về phía Thư Quân: “Tiểu Quân, năm đó... Thật sự xin lỗi cậu.”

Thật ra lúc trước sau khi ra tay với Thư Quân cậu ta đã rất hối hận. Chỉ là khi đó cậu ta tuổi trẻ, sĩ diện quan trọng hơn, thậm chí luôn cảm thấy nhận xét của mình lúc trước là đúng, là tốt cho Thư Quân, do đó mới không chịu mất mặt để nói một câu xin lỗi. Cộng thêm sau đó bị Tưởng Bác Sâm khiêu khích trong lòng không phục, nên Phùng Tiêu vẫn gắng gượng không nhận thua; mãi đến tận nhiều năm sau cậu ta mới ý thức được hành vi của mình cổ hủ cỡ nào.

Lúc trước Thư Quân nói rất đúng, khi ấy cậu ta thấy mình giờ cờ hiệu “Vì tốt cho Thư Quân” để chủ quan đánh giá cảm tình của cậu và Tưởng Bác Sâm, nhưng đã quên Thư Quân vốn dĩ không cần loại nhận xét này. Thế nên Thư Quân cảm thấy phần nộ với lời nói của cậu ta cũng là rất bình thường. Ai có thể tha thứ cho việc người yêu của mình liên tục bị bạn bè khinh thường chứ?

Thư Quân nở nụ cười, năm đó chuyện này cậu đã sớm không để ý, giờ này nghe Phùng Tiêu nói thế cũng chỉ gật đầu cười cười: “Không sao đâu.”

Chờ bóng dáng của hai người khuất sau cánh cửa, cô bé thu ngân mới hiếu kỳ nhìn Phùng Tiêu, nhẹ giọng hỏi: “Quản lý, hai người họ là... Một đôi à?” Cô giơ tay ngón tay cong cong vào nhau.

Phùng Tiêu nở nụ cười “Ừ, là một đôi đẹp nhất trong số những người tôi từng thấy”

Thư Quân và Tưởng Bác Sâm không biết gì về đánh giá này cả, hai người đang chậm rãi tản bộ. Thư Quân thật sự ăn có hơi no, nhưng lúc qua đường nhìn thấy một tiệm bán kem lại khá thèm. Cậu giơ tay chọc Tưởng Bác Sâm một cái: “Anh có muốn ăn không?”

“Không muốn.” Tưởng Bác Sâm vô cùng không hiểu lẽ phải nói.

Thư Quân nghiêng cổ liếc nhìn hần, “Đi bên ngoài lúc này rất nóng, có thể ăn mà.”

Tưởng Bác Sâm vẫn đầy mặt nghiêm túc, “Nóng thì về nhà tắm là được.”

“Tưởng Bác Sâm!” Thư Quân nhìn bốn phía một lát, thấy không có ai chú ý, bèn ngất eo Tưởng Bác Sâm một phát. Cơ bắp cách áo ngoài cứng rắn, khiến cậu theo bản năng mà tiến tới sờ soạng một cái.

Tưởng Bác Sâm trở tay nắm chặt tay cậu, cười cợt: “Trước mặt mọi người dám thả dê hả?”

“Người của em, em muốn dê sao thì dê.” Thư Quân cong khoé mắt, ngay sau đó lại bĩu môi giả vờ nghiêm túc: “Hỏi anh đây, có muốn ăn kem không?”

“Đến mùa này còn ăn kem gì nữa?” Tưởng Bác Sâm giơ tay choàng vai cậu ôm người về phía trước: “Nếu có muốn ăn thì cũng phải chờ lát nữa, giờ mà ăn thì em còn cần dạ dày nữa không, còn nhắc gì tới đường sinh?”

Thư Quân vụn phần lưu luyến mà quay đầu lại nhìn cửa tiệm kem đã bị bỏ qua, “Anh không hiểu đâu, trời lạnh ăn kem mới có cảm giác á.”

Lúc tới tiểu khu Tưởng Bác Sâm nắm tay Thư Quân đi về một phía khác, Thư Quân hỏi: “Đi đâu đây anh?”

“Không phải muốn ăn kem à?” Tưởng Bác Sâm dẫn Thư Quân đến siêu thị mua một hộp kem, lại tùy tiện cầm một bao thuốc lá, tiện mang theo trên người không còn một xu. Sau khi ra khỏi siêu thị hai người một cầm hộp kem một cầm điều thuốc trong tay. Thư Quân chậm rãi chọn socola trên mặt kem ăn, vừa ăn vừa nhìn Tưởng Bác Sâm: “Sao lại không còn đồng nào?”

“Hôm nay ra ngoài chỉ mang 50 đồng theo thôi, dùng hết rồi. Lúc nãy cũng quên mua cái bật lửa.”

Thư Quân vui vẻ, khoé miệng lộ ra một lúm đồng tiền: “Vậy em quay lại mua cho anh một cái nhé?”

“Không cần.” Tưởng Bác Sâm cầm điều thuốc trong tay thưởng thức chốc lát rồi lại để vào hộp, “Vừa lúc cai luôn.”

Thư Quân suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Ừ, cai cũng được, tốt cho thân thể.”

Có điều tuy nói thế, nhưng thật sự muốn bỏ cũng khó làm. Có lúc Tưởng Bác Sâm thức đêm phá án hoặc là ngồi trông chừng nghi phạm, thường thường cần cả phê thuốc lá để tỉnh táo, cũng may là lực tự chủ của hần đủ mạnh nên mới không nghiện.

Mà tuy rằng Thư Quân không hút thuốc lá, nhưng trong tư tâm vẫn cảm thấy Tưởng Bác Sâm hút thuốc có một loại mị lực khác.

Có một lần Thư Quân đến cục cảnh sát đưa quần áo tắm rửa cho Tưởng Bác Sâm đang ở lại tầng ca. Lúc đẩy cửa phòng làm việc ra, cậu nhìn thấy Tưởng Bác Sâm biếng nhác tựa vào cửa sổ hút thuốc. Vì rèm cửa nửa kéo lại, nửa người Tưởng Bác Sâm chìm trong bóng tối, trên cằm có vết râu. Thấy Thư Quân đi vào, Tưởng Bác Sâm kẹp điếu thuốc vào ngón tay rồi dùng một tay ôm cậu, tựa đầu vào cổ Thư Quân hít một hơi thật sâu.

Thư Quân nở nụ cười: “Mệt lắm hả? Hôn chút nhé?”

Tưởng Bác Sâm dùng râu nhẹ nhàng chọc vào má Thư Quân, giọng thật trầm: “Mùi thuốc lá nặng, sợ xông đến em.”

Đáp lời hắn là đầu lưỡi mềm mại của Thư Quân đang cạy môi hắn.

Một dây thần kinh trong đầu Tưởng Bác Sâm lập tức đứt mất, hắn một tay cầm thuốc, một tay đỡ lấy gáy Thư Quân hôn xuống. Lúc rời môi lại ám chỉ mười phần mà liếm vành tai Thư Quân một hồi.

“Đủ thời gian không?” Thư Quân hơi nhú mày lại, cười nói.

“Một lần.” Tưởng Bác Sâm nói xong lại mang người đến phòng nhỏ mình hay nghỉ ngơi lúc thỉnh thoảng tầng ca. Thư Quân thuận theo ngồi trên giường, Tưởng Bác Sâm thì dùng tay gỡ bỏ cà vạt trên người, đem điếu thuốc ngậm vào miệng hít một hơi thật sâu, sau đó cúi đầu nửa quỳ trước người Thư Quân, thổi vào nửa người dưới của cậu. Làn khói màu trắng khiến chỗ này trở nên mờ mờ, càng mang theo vài phần dụ hoặc đã nghiện còn ngái.

Thư Quân nhẹ nhàng đá hắn một cái: “Em cũng không mang quần áo thừa đâu.”

Tưởng Bác Sâm nở nụ cười, nói: “Tốt lắm, vậy để em... Sạch sẽ mà đến, sạch sẽ mà về.” Dứt lời liền tắt đèn ném thuốc lá qua một bên, kéo rèm cửa sổ trong buồng nhỏ lại. Điểm đỏ dễ thấy trên đất là tia sáng duy nhất trong căn phòng.

Ánh mắt Thư Quân bắt giắc nhìn thuốc lá trên mặt đất, rồi rất nhanh đã bị tay của Tưởng Bác Sâm thu hút toàn bộ chú ý. Đầu ngón tay người kia có hơi lạnh, Tưởng Bác Sâm vuốt ve từng chút một từ bụng dưới lên trên, nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm trước ngực.

Thuốc lá trên đất vẫn đang cháy, ước chừng vẫn còn một đoạn nữa. Độ dài của điểm đỏ này kéo dài thêm một chút, nó toả ra mùi hương giống trên người Tưởng Bác Sâm, khiến người ta biết rõ ni cô tin độc hại phải tránh xa, nhưng vẫn không chống lại được vẻ mê hoặc này mà chân chừ tiến đến.

Tướng Bác Sâm bắt mẫn vì cậu phân tâm bèn đề vai Thư Quân lại đẩy người đến nằm ngửa trên giường. Quần áo mùa hè khá mỏng nên hai người cởi rất nhanh. Hai chân Thư Quân mở rộng, tùy ý để môi lưỡi Tướng Bác Sâm quấy phá ở hạ thân. Chỗ này không có đồ bôi trơn, Tướng Bác Sâm bèn ngậm lấy tính khí của Thư Quân liếm láp, đợi cậu bắn một lần mới dùng chất lỏng trong miệng làm bôi trơn.

Thư Quân thoải mái đến duỗi thẳng ngón chân. Ngày thường cậu cũng rất hưởng thụ chuyện tình ái với Tướng Bác Sâm, nhưng lúc này nhớ là vẫn đang ở phòng nhỏ trong văn phòng, vốn không dám kêu thành tiếng, đến rên rỉ cũng phải kìm nén, chỉ có thể dùng cặp môi mềm mại cọ nửa người dưới của Tướng Bác Sâm, lặng lẽ giục giã.

Tướng Bác Sâm thấy mở rộng cũng gần được rồi, mới chậm rãi nhắm ngay miệng huyết cảm vào.

“Ừm...” Thư Quân vẫn nhin không được, một tiếng rên khê vẫn tràn khỏi miệng. Sau khi rên thành tiếng cậu mới ý thức được mình làm cái gì, sợ đến cong eo, động tác đột ngột này khiến huyết sau xoắn lại một cái, Tướng Bác Sâm thỏa mãn thở dài một hơi, “Đừng sợ kêu ra tiếng, bảo bối à, tiếng của cái giường này cũng khá lớn đấy.”

Cái giường nhỏ đương nhiên là không đỡ được trọng lượng của hai người, mới bắt đầu đã vang vọng kéo kẹt. Thư Quân vốn cũng không để ý, ai ngờ bị Tướng Bác Sâm nói thế, nhất thời bên tai cảm thấy tiếng kêu giường quá lớn, giống như một khúc nhạc dâm mị, cậu dẫn người nghe theo từng nốt nhạc mà từng bước một rơi vào vực sâu tình dục.

“Bảo bối à, kêu lên đi, anh muốn nghe,” Tướng Bác Sâm giơ tay xoa nắn đồ vật vừa phát tiết một lần trước người Thư Quân, xoa nắn lên xuống theo tiết tấu lay động của mình. Kích thích sau trước đan xem khiến Thư Quân chìm trong khoái cảm cao nhất, chỉ có thể cắn cánh tay của mình để không phát ra tiếng.

“Nhanh lên một chút... Chồng ơi... Nhanh lên một chút... Ừm...” Rốt cục vẫn không chịu được, Thư Quân thấp giọng rên rỉ một tiếng, dứt quãng giục Tướng Bác Sâm bắn nhanh một chút.

“Bên trên nói cũng vô dụng thôi, dùng phía dưới nói đi.” Tướng Bác Sâm khê cười một tiếng, đầu ngón tay khê gãi vào lỗ nhỏ trên tính khí của Thư Quân, kích thích như thế mấy lần rồi lại đổi sang đùa bỡn thân dương vật. Lúc này Thư Quân đang ở tư thế nằm ngửa, trong phòng tối vẫn có thể nhìn thấy vẻ động tình trên gương mặt kiên nghị của Tướng Bác Sâm. Cậu không nhin được giơ tay ôm lấy cổ Tướng Bác Sâm, thấp giọng thở hổn hển nói: “Mùi thuốc lá không còn nữa... Hôn em đi.”

Điều thuốc trên đất kia cũng vừa lúc cháy đến phần cuối, vệt sáng tia lửa cuối cùng, sau đó nhanh chóng tắt đi. Nhưng mà mùi thuốc lá vẫn chưa tan hết, Tướng Bác Sâm giữ nguyên tư thế ôm lấy khuỷu chân Thư Quân, cúi người hôn đôi môi mềm vì thất thần mà khê mở của cậu.

Đến cuối đúng thật là quần áo Thư Quân không bị làm lộn xộn, nhưng cái giường nhỏ kia thì đã rất khó coi. Tướng Bác Sâm cuộn ga giường thành một cục rồi bỏ đi, đặt Thư Quân trên lông vũ mềm mại. Lúc nằm xuống ngón út Thư Quân vô thức níu lấy ngón tay hân, Tướng Bác Sâm dừng một chút, dùng ngón út quần lấy tay cậu.

※※※

Nghĩ đến chuyện học làm ở phòng nhỏ nhân lúc nghỉ trưa, trên mặt Thư Quân hơi nóng lên, vội vàng cúi đầu cắn một miếng kem to. Lần này khiến răng ê buốt, cái lạnh làm cậu bụm má hít hơi. Tưởng Bác Sâm bên cạnh thấy thế khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn môi cậu, cuốn lấy toàn bộ miếng kem trong miệng. Đang muốn rời đi, lại bị Thư Quân bám cổ áo làm sâu hơn nụ hôn này, chất kem ngọt ngào theo khoé miệng hai người chảy xuống, lại bị liếm sạch.

Lúc này hai người đã tới dưới tiểu khu, đèn đường bị hỏng và đêm tối trở thành bối cảnh tốt nhất, che khuất hai bóng người đang ôm nhau

12. Chương 12

Sau khi về nhà hai người ngủ không được bao lâu thì trời đổ mưa. Ban đầu chỉ là mưa nhỏ tí tách, chẳng mấy chốc đã nặng hạt hơn, gió cũng lớn dần, thổi đến mức cửa sổ đập phành phạch. Thư Quân đang ngủ mơ màng thì chợt nhớ cửa sổ ban công vẫn chưa đóng. Cậu nhắm mắt đẩy Tưởng Bác Sâm lơ mơ nói: “Cửa sổ... Đi đóng cửa sổ hộ em.”

Tưởng Bác Sâm nhanh chóng đáp lời, hẩn buông tay đang ôm Thư Quân ra đắp kín chăn cho cậu rồi đi ra khỏi phòng. Thư Quân nằm qua gối Tưởng Bác Sâm, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lập tức tỉnh táo lại mở mắt ra.

Tưởng Bác Sâm đóng cửa sổ ban công, lại kiểm tra những cửa sổ tại phòng khác rồi mới trở lại phòng ngủ. Vừa đẩy cửa ra đã thấy Thư Quân dựa vào đầu giường, nương theo ánh đèn nhỏ mà chăm chú nhìn mình.

Tưởng Bác Sâm bị cậu nhìn chăm chú đến lạnh cả sống lưng, nhanh chóng nói: “Cửa sổ đóng rồi.”

Thư Quân “Ừ” một tiếng, vẫn nhìn theo hẩn không nói câu nào.

Khoé miệng Tưởng Bác Sâm hơi cong lên, đi về phía Thư Quân, vừa đi vừa mở hai tay ra hỏi: “Có phải là gặp ác mộng không? Đến đây chồng ôm ôm cái nào~”

“Ôm cái đầu anh.” Thư Quân cầm một ống thuốc thoa gỗ một phát lên cánh tay phải của Tưởng Bác Sâm, đúng như dự đoán nghe thấy người đàn ông rất kiềm chế mà rên lên một tiếng, trong lúc nhất thời vừa đau vừa giận, cũng không biết có nên oán trách không, chỉ hỏi: “Không thoải mái tại sao không nói? Tưởng Bác Sâm anh có phải đồ ngốc không hả?”

Một khi Thư Quân không vui là lại thích gọi đầy đủ họ tên. Tưởng Bác Sâm sợ nhất là cậu không vui, đành ngồi xuống một bên giường, “Không đau thế đâu.”

“Ha ha.” Thư Quân cười lạnh một tiếng, “Nằm sắp xuống, em thoa thuốc cho anh.”

Tướng Bác Sâm thành thật nằm trên giường, cởi áo ngủ ra. Phần lưng dày rộng sau vạt áo ngủ lộ ra, bắp thịt rắn chắc cùng với vết sẹo đan xen trên lưng xuất hiện trước mặt cậu. Thư Quân nhắm mắt lại, bất kể đã nhìn bao nhiêu lần, cậu vẫn đều có cảm giác trái tim đau từng cơn.

Nhưng so với phần lưng, một vết thương hình tròn nho nhỏ trên cánh tay phải lại càng làm Thư Quân khó chịu hơn. Đây là vết thương do súng đạn gây ra, lúc đó cánh tay phải của Tướng Bác Sâm bị đạn xuyên thủng. Sau khi vết thương lành tuy không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, nhưng cũng không thể đảm nhận được loại công tác cường độ cao như làm tay súng bắn tỉa được nữa. Hắn cũng vì cái này mới lui khỏi đội đặc chủng, cuối cùng chọn trực tiếp về thành phố Thư Quân đang ở làm một viên cảnh sát hình sự.

Thư Quân quỳ gối cạnh hắn, đầu tiên xoa tay cho nóng lên, lại bôi thuốc vào lòng bàn tay rồi bắt đầu mát xa cánh tay phải cho Tướng Bác Sâm. Người kia nằm nhoài trên gối đầu thao thao bất tuyệt: “Nếu không thì em cứ ngủ trước đi, tự anh bôi cũng được...”

Thư Quân động một cùi chỏ lên lưng hắn, “Sao anh lảm lời thế, đằng hoàng nằm không được à?”

Trước mặt Thư Quân Tướng Bác Sâm lưu manh quen rồi, ai nói gì cũng kệ, trôi chảy tiếp một câu: “Anh đây không phải là sợ em mệt à? Không phải lúc này còn không mở mắt ra được sao...” Nói xong tự nở nụ cười, “Quả nhiên là vẫn đau lòng cho anh.”

“Em sợ cái vai này đau, mai không có ai giúp em chuyển sách.” Thư Quân cũng cười, vẫn cứ mạnh miệng đốp lại một câu, nhưng động tác trên tay chưa hề ngừng lại, vẫn ôn nhu mà mạnh mẽ, rõ ràng là vô cùng thuần thực.

Hiện giờ hai người đã có thể lấy chuyện này để nói đùa, nhưng hồi trước không phải thế.

Năm Tướng Bác Sâm vừa mới xuất ngũ ấy, ban đầu lúc ân ái Thư Quân thật sự không dám nhìn cánh tay phải của hắn – Cậu vĩnh viễn không quên được lúc mình đến sân bay đón Tướng Bác Sâm, một người đồng đội đi theo chỉ vào vết thương súng trên người Tướng Bác Sâm khen tên này số may nên phản ứng nhanh: “Lúc đó nòng súng ở sau lưng chĩa vào tim cậu ta, tên nhóc này phản ứng rất nhạy bén, giống như sau gáy có mắt vậy. Bọn anh còn chưa thấy rõ hắn làm thế nào, đã thấy hắn quay người nổ súng...”

Người kia còn chưa kịp im lặng trong sắc mặt đen thui đến đáng sợ của Tướng Bác Sâm, Thư Quân đã nhéo lấy tay buộc mình lộ ra một nụ cười: “Vây thì thật lợi hại.” Đúng là Tướng Bác Sâm đã nói xuất ngũ vì cánh tay bị thương, nhưng chưa từng nhắc tới hoàn cảnh mình bị thương, cũng không hề nói vết thương này vốn muốn bắn vào tim mình.

Tướng Bác Sâm vừa nhìn vẻ mặt của Thư Quân đã biết cậu đang giận cái gì. Hắn không dám phát hoả với Thư Quân, chỉ đành đập một phát lên đầu đồng đội mình: “Cậu nhiều lời quá!”

“Không phải... Tôi đang khen cậu sao...” Người kia là một tên không có mắt nhìn, che đầu đầy mặt vô tội nói.

Thư Quân không biết những người thân của các chiến sĩ khác là thế nào, nhưng với cậu mà nói, ý nghĩ của những vết thương trên người Tướng Bác Sâm và huân chương của hắn đối với cậu là từng lần vừa sợ vừa mừng. Thân phận trong quân đội của Tướng Bác Sâm đã quyết định cuộc sống bình thường của hắn không thể nào trải qua nhẹ nhàng bình yên được. Không có nhiệm vụ thì còn dễ nói, có nhiệm vụ thì nghĩa là Thư Quân ít thì mấy ngày nhiều thì mấy tháng mất liên lạc. Hoặc là vì tính bảo mật của nhiệm vụ, thường Thư Quân cũng không biết bao giờ Tướng Bác Sâm làm nhiệm vụ, chỉ có thể yên lặng cầu khẩn bình an trong lúc không thể liên lạc được với người kia.

Thậm chí cũng vì thế mà một người vẫn luôn vô thần như Thư Quân bắt đầu tin Phật, bình thường khi ra ngoài có đi qua chùa miếu nhất định sẽ đi vào thành tâm bái cầu. Trên cổ Tướng Bác Sâm có một miếng ngọc bội lâu năm, cũng là do cậu cầu mà có, có người nói đại sư từng khai quang, có thể bảo vệ người bình an.

Dù kỹ thuật y học hiện đại phát triển, nhưng dù sao cũng không thể nào bảo đảm sau khi giải phẫu sẽ trở lại bình thường. Vết thương trên người Tướng Bác Sâm cũng thế, mỗi khi đến ngày trở mưa cánh tay phải hắn sẽ đau âm ỉ. Mẹ Thư Quân mời một vị lão đồng y xem cho hắn, ông nói trị liệu đúng lúc thì không quá đáng lo, chỉ là bình thường phải chú ý bảo dưỡng, hơn nữa là vết thương cũ trước đây từng bị, nên ngày trở mưa càng phải thường xuyên chườm nóng xoa bóp, nhất định không thể lưu lại mầm bệnh.

Chính Tướng Bác Sâm không coi là chuyện gì to tát, chút đau đớn ấy dưới cái nhìn của hắn không là gì cả, còn không đau bằng việc huấn luyện của hắn. Nhưng Thư Quân rất tích cực, mỗi ngày đều chăm chú xem dự báo thời tiết, mỗi khi có nói ngày trở mưa thì sớm xoa bóp cho Tướng Bác Sâm. Cứ mấy năm như vậy lại luyện ra được thủ pháp thuần thực, thỉnh thoảng lúc về nhà với Tướng Bác Sâm còn giúp cha mẹ hai bên mát xa. Theo lời của mẹ Thư Quân thì chính là “Tay nghề này, dứt khoát không ai bằng.”

“Đêm nay dự báo thời tiết lại không đúng.” Thư Quân vừa bóp cho Tướng Bác Sâm vừa cau mày nhỏ giọng oán giận, “Còn nói gì mà “Trong vòng một tuần tới sẽ duy trì tiết trời sáng sủa” chứ, còn chưa được một tuần đã mưa rồi.”

“Cho em khỏi tích cực coi dự báo đi, em nói em xem dự báo nhiều năm như thế, đúng được mấy lần chứ? Lần trước nói trời sắp mưa, anh đã nói với em là anh xem thiên văn chắc chắn không mưa đâu, em còn không tin, còn đề anh ra xoa bóp một hồi.... Ấy, bảo bối, tay nghề này của em nếu dùng ở phía dưới thì tốt quá.”

Thư Quân không trả lời, dùng bàn tay sạch tát một cái “Chát” lên lưng Tướng Bác Sâm, chính mình nghe được âm thanh còn thấy đau, vừa muốn hỏi có phải ra tay nặng quá không, còn chưa kịp đau lòng đã nghe Tướng Bác Sâm rên một tiếng: “Mư sát chồng rồi!” Nói xong còn trêu chọc mà co quắp chân tay, đầu lệch qua một bên, hơi thở mong manh: “Di ngôn của tôi là... Tiểu Quân, anh gì kia em.”

Thư Quân nín cười, cúi người xuống nhìn mặt hắn, vừa nhìn vừa nói: “Chết thật rồi hả? anh còn chưa nói rõ mà, gì kia là cái gì cơ?”

Tướng Bác Sâm ngẩng đầu lên hôn môi cậu một cái, trong mắt đọng đầy ý cười: “Chính là cái này.”

“Vậy em cũng gì kia anh.” Thư Quân cũng cười, giống như đáp lễ mà hôn hắn một cái, kiểu hôn ngây ngô

thuần khiết như tình đầu này khiến hai người cùng cong khoé mắt.

13. Chương 13

Hôm sau hai người hiếm thấy mà không ngủ nướng một giấc. Thư Quân dậy sớm đang nấu cơm, Tưởng Bác Sâm thì dọn dẹp nhà cửa. Tác phong lúc còn trong bộ đội khiến hắn dọn dẹp giường chiếu cái nào cũng đều vuông vức, trên tủ đầu giường đặt mấy cuốn sách Thư Quân hay đọc trước lúc ngủ, Tưởng Bác Sâm cũng sắp xếp gọn gàng. Điều này làm cho Thư Quân rất hài lòng, hồi cấp ba cái người đến phòng ngủ cũng không quét dọn sạch sẽ rốt cuộc cũng biết hai chữ “gọn gàng” viết thế nào rồi. Từng có người bạn đến nhà họ chơi, cười nói chuyện này là bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đồ vật nào cũng phải đặt đúng vị trí, đặc biệt là kiểu giống như cầm thước đi đo ấy, quả thật khiến người ta nhìn không thể thoải mái.

Động tác của Tưởng Bác Sâm rất nhanh, lúc hắn đi tới nhà bếp Thư Quân còn đang rán trứng, nồi cháo thịt bên cạnh đang sôi lục bục. Thư Quân nghe thấy tiếng bước chân của hắn cũng không quay đầu lại, thuận miệng nói: “Xong rồi hả anh? Khuấy nồi cháo giúp em, đừng để nó dính nồi.”

Tưởng Bác Sâm ừ một tiếng đi tới bên cạnh cầm lấy cái muôi khuấy hai lần, nhìn vào nồi: “Trong nhà hết trứng muối rồi à?”

“Hai ngày trước ăn hết rồi, em quên mua.” Thư Quân vừa nói vừa tắt lửa lấy trứng trong nồi ra. Tưởng Bác Sâm thích ăn trứng chiên chín, nhưng lại ghét quá lửa, trình độ này còn khó hơn so với việc làm trứng lòng đào.

“Buổi trưa về nhà bố mẹ hả? Nếu đi thì buổi chiều về rồi mua luôn.” Tưởng Bác Sâm gật gật đầu, thuận miệng nói.

“Về chứ, tuần trước mẹ em gọi điện đến, em nói là anh đang đi công tác nên không đến được.” Thư Quân nghiêng đầu liếc hắn một cái, “Hôm đó em không có việc gì làm nên đến cửa hàng, gặp một vị khách quen cũ. Anh ta còn rất kinh ngạc, hỏi em có phải nhớ nhầm ngày rồi không.”

Cửa tiệm sách này của Thư Quân mở cũng rất tùy hứng, mỗi tuần đều nghỉ Chủ nhật, ngày nghỉ lễ theo quy định cũng sẽ nghỉ. Lúc mới làm Tiểu Tạ nghe xong cách sắp xếp thời gian này còn rất kinh ngạc. Trong cách hiểu của cậu, nhà sách phải là cả năm không nghỉ cơ.

Thư Quân lại không nghĩ như thế. Bố mẹ nhà họ Thư đều làm kinh doanh, tuy rằng trước đây bận rộn không thể quan tâm kỹ đến thân thể bé Thư Quân, nhưng dù sao cũng là người một nhà, lời nói lúc bình thường bắt giắc ngấm vào đầu Thư Quân khiến cậu không tự chủ mà học một vài quan niệm của bố mẹ mình. Cậu cảm thấy giờ nhà sách online phát triển mạnh mẽ, cách nói “Nhà sách mới có thể tiếp xúc với sách gần hơn; Cả năm không nghỉ mới có thể bảo đảm được nguồn khách hàng ổn định” dưới cái nhìn của cậu cũng không chính xác lắm. Nói cho cùng nếu chỉ vì hai lý do này thì thư viện đã hoàn toàn có thể thay thế được nhà sách rồi. Hai cách nói “Nhà sách có thể cung cấp cái gì; Tại sao người đọc nhất định phải mua sách ở nhà sách thực” mới là cái Thư Quân coi trọng.

Ban đầu lúc mở tiệm sách cậu cũng đã từng nói qua vấn đề này với bố mẹ. Bố mẹ cậu luôn ủng hộ ý nghĩ này, để cậu mạnh tay làm tiếp, do đó trọng tâm của tiệm sách Thư Quân chính là sách chuyên ngành và sách cũ tập trung ở tầng hai.

Thư Quân có nguồn nhập sách chuyên ngành, cập nhật kịp thời lại nhiều ngành, do đó cửa tiệm khá có danh tiếng trong cái thành phố có không ít nghề nghiệp này. Có rất nhiều cuốn sách cũ bản in đầu tiên cũng có thể tìm được ở đây, cứ một đồn mười mười đồn trăm như vậy, rất nhiều người đọc sẽ trực tiếp đến chỗ Thư Quân mua sách, thỉnh thoảng còn có thể mua mấy cuốn sách Thư Quân giới thiệu.

Thêm nữa học sinh xung quanh thường đến mua sách và cửa tiệm có tổ chức loại hội sách nhỏ theo định kỳ, cứ như thế, trừ năm đầu tiên có hơi lỗ vốn, những năm sau cũng không thành vấn đề, khiến Thư Quân có thể “tùy hứng” như vậy.

Lúc này nghe Thư Quân nói thế, Tưởng Bác Sâm bèn cười nói: “Anh không ở nhà, có phải là rất nhớ anh không?”

Thư Quân liếc hần một cái, đặt phần trứng chiên của mình ra: “Anh... Đoán xem?”

“Vậy thì nhất định là có rồi.” Tưởng Bác Sâm khom lưng lấy hai cái bát trong tủ ra mức cháo, “Hy vọng những ngày gần đây bình yên một chút.”

Thư Quân nhớ lần trước hần theo một vụ án, không nhịn được mà gật đầu tán thành, “Cũng sắp đến mùa đông rồi, lạnh thế này thì có gì hay mà ra ngoài chứ.”

Tưởng Bác Sâm cầm bát đặt lên kệ bếp, nghe vậy không nhịn được cười đến gần thơm má Thư Quân, “Đúng, cứ ngủ đông như em có phải tốt không.”

“Em đây không phải là ngủ đông, là tu sinh dưỡng tức...” Thư Quân nhăn mũi bày tỏ bất mãn với hần.

Tưởng Bác Sâm tắt lửa mức cháo ra, không thêm để ý: “Còn không phải là ngủ đông à? Em nói thật đi, nếu không phải là không có chuyện bắt buộc phải ra ngoài, có phải em chỉ hận không thể ở luôn trong nhà đúng không?”

Thư Quân nghe hần nói thế chột dạ nở nụ cười, nghĩ đến cảnh tượng mùa đông Tưởng Bác Sâm muốn kéo mình ra ngoài tản bộ, còn mình thì làm nũng lặn lộn không chịu ra khỏi cửa, nhanh chóng nói ngọt, “Vì trong nhà có anh đó.”

Vào mùa đông Thư Quân không thích ra khỏi nhà, bình thường cậu là một người rất thích vận động, chỉ có điều rất sợ lạnh. Vừa vào đông cái là đã sớm mặc áo dày, cả ngày chỉ ngồi trong nhà không muốn ra ngoài. Tưởng Bác Sâm cứ cười cậu đang ngủ đông.

* * * * *

Tưởng Bác Sâm lúc đi học mới phát hiện Thư Quân có tật xấu này, khi đó hai người họ đã hoà giải sau chuyện “Nhóc nói lắp”. Sau khi đã thân rồi, Tưởng Bác Sâm mới phát hiện cái người mà hắn vốn cho là nhóc một sách này lại rất thích vận động, mỗi sáng đều dậy chạy bộ. Sau khi thân với các bạn trong lớp cũng là tay chơi bóng giỏi trong giờ thể dục, nhìn thì bé thể thôi, chạy quanh trường cũng không biết mệt.

Tưởng Bác Sâm cảm thấy thú vị, vốn muốn dẫn cậu đi chơi bóng ban đêm, nhưng Thư Quân nói phải làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, buổi tối đến giờ nên đi ngủ, hắn cũng không cố ép nữa.

Có điều đến hôm sau lúc sáng sớm Thư Quân rời giường bất ngờ thấy Tưởng Bác Sâm đang ngậm bàn chải đánh răng. Miệng người kia còn ngậm bột kem, nhếch miệng cười với cậu: “Chào buổi sáng.”

“Chào, hôm nay cậu không ngủ nướng à?” Thư Quân hơi bất ngờ, dù sao buổi tối Tưởng Bác Sâm chơi bóng khá muộn, lại rất tốn thể lực, do đó mà sau mỗi lần chơi bóng, sáng sớm hắn sẽ ngủ thêm một lát.

Tưởng Bác Sâm súc miệng xong, để cốc qua một bên nói: “Tôi cũng chuẩn bị chạy sáng, hai ta cùng chạy nhé?”

Thư Quân sững sốt một lúc, rồi nhanh chóng cười híp mắt gật đầu: “Ừ!”

.... A đáng yêu quá... Tưởng Bác Sâm che khăn mặt lại, không dám nhìn mặt Thư Quân.

Cứ kiên trì chạy được nửa học kỳ như vậy, Tưởng Bác Sâm đã quen dậy sớm. Một ngày nào đó hắn đột nhiên phát hiện Thư Quân đang ngủ nướng, Tưởng Bác Sâm cho rằng cậu bị ốm, đi đến tốc chân ra, không ngờ bị người cách chần bông đá cho một cái. Sức cũng không lớn lắm, chỉ như sượt qua một cái. Thư Quân chôn nửa khuôn mặt trong chăn, giọng nói trầm thấp dỗi hờn: “Cậu làm gì thế...”

Tưởng Bác Sâm nhìn dáng vẻ còn ngái ngủ của cậu cười cười: “Dậy thôi, hôm nay không chạy bộ à?”

“Hử?” Thư Quân nghĩ một lát, nở nụ cười hối lỗi, “Xin lỗi nhé, hôm qua quên nói với cậu, hôm nay tớ không chạy đâu.”

Tưởng Bác Sâm nhú nhú mày, lôi cái chăn đang đắp trên người Thư Quân xuống một chút, tốt xấu gì cũng lộ mũi ra rồi mới hỏi: “Tại sao? Thân thể không thoải mái à?”

“Không phải.” Thư Quân hùng hồn nói: “Hôm nay là đông chí!”

Tưởng Bác Sâm suy tư một lúc mới nhớ đến Đông chí là một tiết trong năm, hình như đến Đông chí trong nhà phải uống canh thịt dê, có điều... “Cái này có liên quan gì với việc cậu chạy bộ?”

Thư Quân bị hắn hỏi đến tỉnh cả ngủ, mở mắt nhìn về phía hắn, nghiêm túc giải thích: “Đông chí nghĩa là, bắt đầu từ hôm nay chính là mùa đông rồi, mùa đông rất lạnh, tớ không nên ra ngoài chạy bộ.”

Tướng Bác Sâm hoàn toàn không nghĩ đến nguyên nhân này, dở khóc dở cười nhìn cậu: “Chỉ vì thế thôi?”

“Tất nhiên.” Thư Quân bĩu môi, bất mãn với hoài nghi của Tướng Bác Sâm, “Cái này thì có gì mà lừa gạt cậu chứ.”

* * * * *

Nhưng nói đi nói lại, Tướng Bác Sâm thật sự rất thích nhìn Thư Quân cứ đông đến là lại quần mình giống như quả cầu bông. Đến đông cái là cả người Thư Quân như lười biếng hẳn, nhìn vô cùng đáng yêu, hận không thể lúc nào cũng giấu người vào ngực, đi tới chỗ nào cũng mang theo.

— Đương nhiên, cho dù không phải là mùa đông, Tướng Bác Sâm đều muốn mang Thư Quân theo bên người.

14. Chương 14

Ăn sáng xong Thư Quân gọi điện về nhà, mẹ Thư nghe nói cậu sắp về thì rất vui, lại hỏi cậu: “Tiểu Tướng về rồi hả con?”

Thư Quân nhìn người đàn ông đang rửa chén trong bếp, “Vâng” một tiếng, “Vừa về ạ, không phải lần trước mẹ bảo bọn con về nhà sao?”

“Cũng nửa tháng chưa về rồi,” mẹ Thư oán giận một câu, “Hai hôm trước bố con con nhắc với mẹ, à đúng rồi, con có về nhà Tiểu Tướng thăm bố mẹ nó không?”

“Có ạ, mấy hôm trước con vừa đi.”

Đầu dây bên kia mẹ Thư còn định nói gì đó, Thư Quân đã nghe xa xa truyền đến âm thanh của bố mình, bảo mẹ đừng có cãi nhải nữa: “Được rồi, buổi trưa thằng bé sẽ về đúng không?”

Mẹ Thư che tai nghe nhỏ giọng oán trách một câu: “Con trai em mới không chê em đâu.” Dứt lời lại hỏi Thư Quân, “Con trai, con ghét mẹ cãi nhải hả?”

Thư Quân bật cười, đều nói người già như trẻ con, rõ ràng tuổi bố mẹ mình không tính là “Già”, nhưng từ khi hai người không bận rộn công việc nữa thì hình như có chút cái lão hoàn đồng. Kiểu nói như thế hồi trước mẹ Thư nghiêm túc già dặn tuyệt đối không nói ra, giờ lại thuận miệng vô cùng.

“Tất nhiên là mẹ không cãi nhải rồi.” Thư Quân cười đáp lời. Lúc này Tướng Bác Sâm vừa lúc rửa bát xong đi từ phòng bếp ra, ngồi xuống cạnh cậu. Thư Quân nháy mắt với hắn, rồi lại nói với đầu dây bên kia: “Đúng rồi mẹ ơi, mẹ bảo bố hôm nay đừng ra ngoài mua thức ăn, chờ lát nữa con với anh ấy mang đồ ăn đến luôn.”

“Được, mà hai đứa cũng đừng quan tâm đến khẩu vị của hai ông bà già này quá, mua thứ người trẻ bọn con thích ăn nữa.” Mẹ Thư cười đáp lại.

“Rửa xong rồi hả?” Thư Quân cúp máy xong đến nắm tay Tưởng Bác Sâm, đúng như dự đoán thấy tay lạnh, lập tức nhũn mảy, “Sao anh lại dùng nước lạnh rửa? Bên ngoài đang mưa, anh dùng nước nóng không được à?”

“Chỉ mấy cái bát thôi mà em...” Tưởng Bác Sâm vừa biện hộ một câu đã không nói nữa, nhìn Thư Quân cố dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm hai tay hắn, không nhịn được cười, “Em biết không, anh đang muốn ăn kẹo.”

Thư Quân khó hiểu, hỏi lại: “Kẹo? Anh muốn ăn kẹo gì?”

“Trẻ con khóc thì có kẹo ăn, anh đây lạnh tay, em mới có thể đau lòng.” Tưởng Bác Sâm giải thích.

Đầu tiên Thư Quân sững sờ, tiện đà vỗ vào mu bàn tay hắn, “Lần sau anh còn làm thế nữa thì em chặt hai tay anh luôn ấy, tin không hả?” Lời nói dù hung ác, nhưng vẫn cẩn thận ôm ngón tay Tưởng Bác Sâm, chờ đến khi cảm thấy tay hắn ấm lên mới thả ra.

“Mua ít cá về nấu món cá sốt dưa chua nhé?” Lúc Thư Quân về phòng ngủ thay quần áo nói một câu, nói xong lại nhớ tới cái gì bèn bổ sung: “Hai hôm trước em về nhà mẹ có đưa cho em hai bình mật ong, anh nhớ mang theo một bình đến cục, đừng uống cà phê suốt.”

Tưởng Bác Sâm đang cài khuy áo, nghe vậy là biết đang nói đến bà mẹ nào, thuận miệng nói: “Mẹ anh đúng là thương em, có đồ gì tốt cũng đưa cho em hết.”

Thư Quân ngồi ở bên giường, nhắc chân đá vào cẳng chân Tưởng Bác Sâm một cái, “Anh còn không biết ngại mà nói à, lần trước mẹ cho anh táo đỏ khô thì sao?”

Nhớ tới thứ bị mình để quên sau cốp xe, lúc tìm ra đã biến thành táo khô, Tưởng Bác Sâm quay người nhếch miệng cười không đúng đắn với Thư Quân: “Cái này là mẹ chồng đưa đồ tốt cho con dâu, rất nên, rất nên.”

Thư Quân cười mắng: “Anh mới là con dâu ấy.”

Cho tới bây giờ Tưởng Bác Sâm phải thừa nhận, lúc trước thái độ cẩn thận của Thư Quân với tình cảm này là rất đúng. Hai người họ comeout thuận lợi đến mức khiến người ta khó tin, có lẽ có quan hệ với việc lúc đó hai người đã hoàn toàn độc lập về kinh tế, có đầy đủ tài sản của riêng mình.

Bố mẹ Thư Quân tiếp nhận chuyện giữa hai người họ, nguyên nhân cũng không hẳn là tốt đẹp – Bố Thư bị tai nạn xe.

Lúc Thư Quân nhận được cú điện thoại mang theo tiếng khóc nức nở của mẹ mình còn cảm thấy bất ngờ. Trong lòng cậu mẹ mình vẫn là người mạnh mẽ già dặn quả quyết, từ “Khóc” này dường như không chút liên quan gì đến bà. Nhưng lần đó bà lại lần đầu tiên khóc tức tưởi trước mặt con trai mình, Thư Quân chỉ kịp sàu sảo một giây đã lập tức thu hồi tâm tình. Bây giờ bố cậu còn nằm trên bàn mổ không rõ sống chết, mẹ lại đang mất khống chế, cậu không được sợ hãi.

Lúc đó đúng lúc Tưởng Bác Sâm đang nghỉ phép, hẳn không nói hai lời đã đặt vé cùng về với Thư Quân. Lúc đó mẹ Thư chỉ biết hẳn là bạn bè vô cùng thân thiết với con trai, thấy hẳn bạn rộ trong bệnh viện còn hơi xấu hổ, cảm thấy làm phiền người ta quá. Trái lại Thư Quân vẫn thái độ bình tĩnh, võ vai mẹ mình bảo bà đừng có gánh nặng gì trong lòng.

Sau khi giải phẫu bố Thư vẫn liên tục sốt nhẹ, Thư Quân và Tưởng Bác Sâm bên cùng nhau trực đêm. Mẹ Thư gặp Tưởng Bác Sâm rất nhiều lần, thấy hai người tình cảm sâu nặng, vẫn chỉ cảm khái con trai mình có thể kết giao với một người bạn như thế thật sự là may mắn, cũng không nghĩ nhiều đến phương diện khác. Nhưng một lần ban đêm vô tình nhìn thấy hai đứa ở chung lại khiến bà giật mình.

Đêm hôm ấy bà trần trọc mãi cũng không sao ngủ được, bèn dậy rồi đến bệnh viện muốn thăm chồng một chút. Không ngờ vừa bước vào hành lang đã thấy ở chỗ rẽ có hai bóng người đang ôm nhau, một trong số đó còn đang hôn trán người kia.

Tuy rằng trong đêm ánh đèn có hơi tối, bà vẫn nhìn thấy được rõ ràng, cái người thân hình cao to kia chính là người bạn của con mình mấy hôm nay đang trông nom ở bệnh viện, mà một người khác lại là con trai của mình, Thư Quân.

Bàn tay đang buông thõng bên người của mẹ Thư hơi run, trong lòng bà còn cho rằng mình hiểu lầm, nhưng cách một đoạn này, bà vẫn nghe được rõ ràng con trai mình đang nói: “Tưởng Bác Sâm, may mà có anh ở đây.”

Cái này giống như chỉ là một câu cảm thán vô cùng tùy ý thôi, nhưng mẹ Thư nghe xong trong lòng lại đau đớn chua xót, lời chất vấn trách cứ vốn sắp tuôn ra khỏi miệng lại bị chặn ở cổ họng – Lần sống chết này của chồng mình làm bà cũng có suy nghĩ như thế, may mà có cậu ta ở đây, có người này ở đây là bà an tâm.

Mà bên kia Thư Quân đang nói chuyện vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy mẹ mình đỏ mắt. Cậu cũng sợ hết hồn, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi nắm tay Tưởng Bác Sâm chậm rãi đi tới, thấp giọng nói: “Mẹ ơi, xin lỗi, mấy hôm nay về vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói cho mẹ biết, chúng con ở bên nhau đã lâu rồi.”

Mẹ Thư nói không ra lời. Bà nhìn Tưởng Bác Sâm một chút, vẻ mặt người đàn ông cao to trẻ tuổi kia trầm ổn, trong mắt là kiên định không chuyển. Mà con trai mình sau khi nói xong thì liếc nhìn hẳn, ánh mắt ấy khiến mẹ Thư sinh ra ảo giác, nếu như bà từ chối người trẻ tuổi này, bà cũng sẽ mất đi đứa con trai của mình.

Mẹ Thư nhìn hai người đang đứng trước mặt mình, nhẹ thở dài một hơi, “Hi vọng bố anh mới tỉnh lại sẽ không bị hai anh làm tức đến ngất tiếp.”

Thư Quân và Tưởng Bác Sâm liếc mắt nhìn nhau, hai người đều thấy được một tia bất ngờ trong mắt người kia. Họ đã chuẩn bị xong tư tưởng trường kì kháng chiến, nhưng lời này của mẹ Thư hiển nhiên là đã tiếp nhận rồi, có lẽ hạnh phúc bất ngờ đến quá đột ngột khiến hai người thậm chí không biết phải làm sao.

Sự đồng ý của bố Thư càng thêm thuận lợi, có lẽ là chuyện lần này đã khiến ông thông suốt rất nhiều, đối với sự lựa chọn bạn đời của con trai, ông vẫn không phản đối quá nhiều.

Cũng sau vụ tai nạn này, hai vợ chồng họ dần dần chuyển trọng tâm cuộc sống khỏi sự nghiệp. Rốt cuộc họ cũng nhận thức được quá khứ đã nợ con trai nhiều lắm, bây giờ muốn bù đắp nữa thì con mình cũng đã không cần, như vậy chỉ có thể tận lực thoả mãn cậu. Nếu Thư Quân thích Tưởng Bác Sâm, vậy thì ông bà sẽ cố gắng tiếp thu.

15. Chương 15

Vì vẫn còn sớm nên hai người bèn chậm rãi đến chợ nông nghiệp gần đó mua thức ăn. Tưởng Bác Sâm khom lưng chọn cá ở quầy thuỷ sản, tuy Thư Quân thích ăn cá dưa chua nhưng không giỏi chọn lắm bèn đứng ở một bên nghịch ngợm, Tưởng Bác Sâm cũng không trách cậu, cứ để tùy cậu chơi.

Lúc này người đi chợ còn ít, quầy thuỷ sản chỉ có hai người họ, ông chủ đứng một bên cười nói: “Hai anh em các cậu tình cảm tốt thật đấy.”

Thư Quân cũng cười, vỗ vỗ vai Tưởng Bác Sâm, “Đúng vậy ạ, đây là em trai cháu.”

Ông chủ đầy mặt không tin, Tưởng Bác Sâm chỉ con cá ra hiệu muốn mua với ông rồi xoay người lại nhìn Thư Quân một cái, như cười như không: “Hử, em trai?”

Ông chủ động tác lưu loát mổ cá, trong miệng cũng không ngừng: “Thoạt nhìn thì đây mới là em trai chứ? Giống anh cậu, cơ mà nhìn nhỏ hơn một chút mà.”

Thư Quân có chút bất ngờ, đẩy kính mắt: “Hai bọn cháu giống nhau hả chú?”

Tưởng Bác Sâm là soái ca theo nghĩa truyền thống, mặt mày vuông vức đường nét gọn gàng, thêm nữa là đã từng đi bộ đội, cả người hẳn có một loại khí thế nghiêm nghị không thể khinh thường. So với hẳn thì Thư Quân có dung mạo và khí tràng ôn hoà nhiều hơn, có lẽ là do từ sáng đến tối ngâm mình trong tiệm sách nên thoạt nhìn đã thấy cậu là người có học thức sạch sẽ.

Ông chủ đang đánh vảy cá, nghe vậy còn ngẩng đầu nhìn hai người họ một chút, sau đó gật đầu khẳng định: “Tất nhiên rồi, lẽ nào hai cậu không phải là anh em?”

Tướng Bác Sâm tiện tay ôm vai Thư Quân: “Đây là... Ủm... Em trai bảo bối của cháu, đúng không?” Nói xong bốn chữ “Em trai bảo bối” không nhịn được cười mà nháy mắt với Thư Quân một cái. Cậu nhìn thấy bèn cười mắng: “Cút đi, anh mới là em trai bảo bối ấy.”

Chuyện ngắn này cứ thế mà qua. Lúc đi lấy xe Thư Quân còn nhìn vào gương chiếu hậu ngắm mặt mình một cái, vừa cẩn thận quan sát Tướng Bác Sâm một lúc, tự nhủ: “Mình thấy không giống mà.”

Tướng Bác Sâm gơ tay đề người ngồi về ghế phụ, vừa thắt dây an toàn cho cậu vừa nói: “Giống cái gì?”

“Bề ngoài chúng ta rất giống nhau hả anh?” Thư Quân hỏi hần.

Tướng Bác Sâm thắt dây an toàn xong rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, hai người chạm mắt nhau trong chốc lát, Tướng Bác Sâm cúi đầu hôn đánh chụt lên mặt Thư Quân: “Không giống, em đẹp hơn.”

Được khen vẻ ngoài đều khiến người ta vui vẻ, nhất là đến từ người mình yêu. Thư Quân cũng không ngoại lệ, cậu giả vờ kiêu ngạo gật gật đầu: “Anh cũng được.”

Tướng Bác Sâm đang nhìn xung quanh để khởi động xe, nghe vậy cười khẽ một tiếng: “Chỉ là được thôi à?”

“Ừ... Miễn cưỡng thì... 99 điểm đi.”

“Ồ, cao vậy á? Thang điểm 100 hả?”

Thư Quân cười to: “Làm sao có khả năng chứ? Anh cũng quá tự tin rồi đội trưởng Tướng à, em tính theo thang điểm mười nghìn đó!”

Lúc đi có hơi tắc đường, Thư Quân không có việc gì bèn nghiêng đầu nghiêm túc nhìn chăm chú mặt Tướng Bác Sâm. Thật ra gương mặt của người ấy đã quen thuộc đến mức nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả được. Từ cấp ba đến giờ, đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn không thấy chán, trái lại còn cảm thấy người ấy càng ngày càng có hương vị.

Tướng Bác Sâm giữ tay lái nhìn thẳng về phía trước, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Bảo bối à, em mà còn nhìn nữa thì anh thật sự không bảo đảm được là mình sẽ không tìm một chỗ dừng xe đâu đấy.”

Thư Quân đang dùng ánh mắt phác hoạ lại đường nét cái cằm kiên nghị của Tướng Bác Sâm, trong nhất thời không kịp phản ứng lại câu nói này có ý gì, thuận miệng hỏi: “Dừng xe làm gì?”

“Dừng xe chịch em.” Tướng Bác Sâm mặt không đổi sắc nói bậy. Hần vượt qua một chiếc xe thông thường, vô lăng đánh sáng phải, tốc độ xe hơi nhanh hơn.

Thư Quân cũng không muốn tí báo thành phố sáng hôm sau sẽ là “Hai người đàn ông chơi xe rung giữa phố xá đông đúc, nhân tính vụn vẹo hay là đạo đức suy đồi”, vô cùng thông minh mà dờ mắt đi, không quá nửa phút lại không nhìn được mà nhìn về phía thân dưới của Tưởng Bác Sâm một cái, tầm nhìn hơi mơ hồ, “Anh cũng đừng ghen ra bệnh đấy, em còn muốn dùng nhiều năm nữa cơ.”

Tưởng Bác Sâm hít sâu một cái, lúc lái xe đến ven đường thì dừng xe lại, sau đó giơ tay nắm cầm Thư Quân tàn bạo hôn lên, tham lam cướp đoạt hơi thở của Thư Quân. Lúc này cậu lại không thấy được chút khí thế nói chuyện lưu manh như khi nãy, thuận theo ngoan như thỏ.

Tưởng Bác Sâm hôn đủ vốn rồi mới lái xe đi tiếp. Thư Quân sờ sờ đôi môi có hơi rách, không biết đang làm nũng hay đang oán giận: “Tưởng Bác Sâm anh lại cắn miệng em.”

“Cả người em đều là của anh, cắn miệng cái thì đã sao?”

“Tưởng Bác Sâm anh thay đổi rồi.” Tưởng Bác Sâm vừa lấy di động ra xem tin nhắn vừa khoa trương cảm thán: “Nói xem em là cục cưng cơ mà?”

“Anh sắp đội em lên làm tổ tông mà thờ rồi, cục cưng ở đâu nữa?”

Lúc hai người cầm theo túi lớn túi nhỏ vào nhà thì mẹ Thư đang cầm que treu mèo đùa với một con mèo trong nhà. Đây là con mèo mà trước đây bạn của bà cho, hiện giờ bà và bố Thư đều rút khỏi việc buôn bán trải qua những tháng ngày nghỉ hưu, mỗi ngày nhàn rỗi nuôi mèo lại cảm thấy rất thú vị.

“Tối rồi hả? Hôm nay mua món gì thế?” Mẹ Thư thả con mèo xuống đi tới muốn nhắc đồ ăn lại bị Tưởng Bác Sâm tránh được, “Mẹ ơi mẹ ngồi đi, để bọn con làm là được rồi.”

Mèo con đang bị lạnh nhạt hiển nhiên là đã ngửi thấy mùi cá, ngoắt ngoắt đuôi quẩn quanh chân Tưởng Bác Sâm, còn thỉnh thoảng muốn duỗi vuốt ra cào túi.

“Cái này không có phần của mày đâu.” Thư Quân nhìn quanh trong phòng, “Mẹ, bố con đi đâu rồi?”

“Có người tìm ông ấy chơi cờ, hồi nãy mẹ cúp điện thoại, ông ấy đã bưng bàn cờ ra ngoài rồi.” Mẹ Thư phản nản, “Gần đây lại nghiện rồi, bảo là muốn mở rộng đam mê nghiệp dư, mẹ thấy đúng là một người dốt cờ mà còn thích khoe.”

“Bố thích thì cứ để bố chơi thôi.” Thư Quân thuận miệng đáp lời, cầm thức ăn theo Tưởng Bác Sâm vào nhà bếp. Mèo nhỏ cũng chạy theo hai người, meo meo meo không ngừng, giống như không được ăn cá thì nhất quyết không bỏ qua.

“Em tìm kính cho anh.” Thấy Tưởng Bác Sâm chuẩn bị xắt hành tây, Thư Quân thả đồ vật trong tay xuống đi tìm kính mắt cho hắn: “Dù gì cũng bớt cay.”

Tưởng Bác Sâm nhận kính, hơi cong chân phải: “Trước hết đưa nhóc này ra đã.”

Thư Quân cúi đầu nhìn, mèo nhỏ còn đang cắn ống quần Tưởng Bác Sâm bò lên, lúc này đang treo giữa đùi, lập tức phì cười, “Anh rất được nó thích đấy.” Cậu vừa nói vừa ngồi xổm xuống vừa tách bốn cái móng vuốt của mèo con rồi ôm nó ra khỏi nhà bếp, chuẩn bị mang nó đến ban công.

Bên này Tưởng Bác Sâm vừa mới bắt đầu cất hành tây, mẹ Thư đã đi tới nhà bếp vừa hỏi: “Tiểu Quân, mẹ thu dọn chỗ quần áo cũ của con, lát đưa đến chỗ quỳen tặng nhé?”

Tưởng Bác Sâm sững sốt một chút, ý thức được có thể mẹ Thư đang nói chuyện với mình, “Mẹ, Tiểu Quân ôm mèo ra ngoài rồi.”

“... Hả?” Mẹ Thư nhìn thấy mặt hấn thì hơi sững sờ, lập tức che miệng cười nói: “Con đeo kính làm mẹ nhìn má con thấy giống Tiểu Quân quá, nhìn qua đúng là không phân biệt được.”

“Cái gì không phân biệt được?”

Vừa lúc bố Thư đẩy cửa đi vào, thấy vợ mình đứng ở cửa phòng bếp vui vẻ, thuận miệng hỏi một câu.

Mẹ Thư quay đầu lại nhìn ông, “Em cảm thấy hai đứa con trai mình hình như càng lớn càng giống nhau, lúc này còn nhận nhầm nữa.”

Bố Thư vừa gạt đầu với Tưởng Bác Sâm vừa không chút lưu tình đả kích con trai mình: “Tiểu Quân thấp hơn nhiều...”

Tưởng Bác Sâm không nhịn được cười, lời này may mà Thư Quân không nghe thấy, bằng không nhất định sẽ tức đến xù lông.

Vì mẹ Thư có thói quen ngủ trưa nên sau khi cơm nước xong hai người cũng không ở lại thêm. Lúc xuống lầu Tưởng Bác Sâm nói chuyện lúc này mẹ Thư nhận lầm người cho Thư Quân nghe.

“Thật sự rất giống hả?” Thư Quân rất bất ngờ, giơ tay lôi cổ áo Tưởng Bác Sâm để người kia thấp xuống sau đó lấy di động ra chụp một tấm hình tự sướng, tiện tay phát đến vòng bạn bè –

Đội trưởng Tưởng nhà tớ giống tớ không? [Ảnh chung mặt kẻ mặt.jpg]

Không đầy nửa phút sau di động truyền đến thông báo, Thư Quân vuốt màn hình xem, vừa nhìn đã thấy vui, tất cả bình luận đều là “Tui đá đổ bát đồ ăn cún này cho coi.”

Tưởng Bác Sâm ôm vai cậu lấy di động đến xem, thấy thế cũng cười, thuận thế nghiêng đầu hôn tóc mai

Thư Quân một cái, “Giống thì giống đi, không phải hay nói tướng phu thê à, giống anh không thiệt thòi đâu.”

Thư Quân cọ cọ mặt lên tay hần, “Em hơi bị đẹp trai đấy, anh giống em mới không thiệt thòi ấy.”

16. Chương 16

Lúc không có vụ án thì đội cảnh sát còn rảnh hơn người khác. Chỉ cần không bị lãnh đạo kiểm tra đến, mọi người ngồi trong phòng làm việc tám chuyện chơi game thậm chí đi muộn về sớm hầu như cũng chẳng ai quản. Sáng sớm lúc Tướng Bác Sâm cầm một hộp sữa bỏ đi vào đã nhìn thấy một phòng cấp dưới lười biếng.

“Đội trưởng, sao hôm nay ăn sáng lại uống sữa tươi?” Một cấp dưới đang gặm bánh rán xem video ngồi cạnh cửa cười nói: “Lúc trước không phải anh chê nó giống như nước lọc à?”

“Thư Quân bảo anh đây uống.” Ngừ khí Tướng Bác Sâm tưởng như bình thản mà bên trong có chút ý tứ khoe khoang, “Em ấy nói sữa tốt cho dạ dày, bảo anh uống ít cà phê thôi.”

Người kia làm một phản ứng ghét bỏ khoa trương: “Xì... Sao em chẳng muốn nói chuyện với anh tí nào nữa cả.”

Tướng Bác Sâm không để ý, cầm sữa đi tới trước bàn làm việc của mình, dọn dẹp mấy đồ linh tinh trên mặt bàn rồi mở máy tính ra chọn phim, thành thoi bắt đầu coi phim.

Tuy hần mở âm thanh không to, nhưng một đám cấp dưới rảnh rồi đến mọc mồm đang trông ngóng tìm việc vui đều dừng lỗ tai lên hóng. Trong phút chốc bèn nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập, mỗi người đều tròn tròn mắt, liếc nhìn nhau —

Ấy dô! Đội trưởng cũng cơ khát quá! Ban ngày ban mặt ở trong cục...

Xem phim gì thế? Không biết có thể khiến hần tra khảo một lần không?

Ồ không đúng. BGM này có chút quen tai, hình như là ở trong phim nào đó thì phải?

Tướng Bác Sâm đang tiện tay cầm giấy bút ghi chép lại, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đám cấp dưới đứng sau bàn làm việc. Hần nhướn lông mày một cái: “Có chuyện à?”

“Anh Tướng, anh nhìn cái gì thế, thở dốc cũng lợi hại quá...” Mấy người kia không có ý tốt mà cười cười, thò đầu vào ngó màn hình của hần.

“Vút mấy thứ linh tinh trong đầu mấy người cho ông.” Tưởng Bác Sâm thu chân ngồi thẳng lại, tiện tay dùng bút gõ vào đầu một người, “Nếu muốn xem sách thì tự mình đến hỏi tổ tảo hoàng cách vạch đi.”

“Đừng mà anh, sao lại bỏ gần cầu xa thế... Ồ!” Một đội viên thấy nội dung trên màn hình, nhất thời lấy làm kinh hãi, “Đây không phải là phim trinh thám nước ngoài rất hot dạo gần đây à? Lần trước em xem anh còn bảo em là đang tiếp thu văn hoá tẩy não của chủ nghĩa tư bản mà. Sao rồi, anh cũng bị tẩy não rồi hả?”

Tưởng Bác Sâm hỏi lại: “Cậu còn đang xem à? Tập mới tới qua có xem không?”

Người kia gật gật đầu, lại thấy Tưởng Bác Sâm đầy mặt nghiêm túc hỏi: “Trong tập mới nhất nhóm người nước ngoài kia chết mấy người? Theo thứ tự là ai? Hung thủ là người nào?”

Đội viên kia bị hấn hỏi đến ngu người, gãi gãi đầu: “Sếp, spoil phim nhất thời sung sướng nhưng cả nhà bị đốt cho coi...”

“Đốt con khi.” Tưởng Bác Sâm rút một điều thuốc ngậm lên miệng, không châm lửa, dùng bút gõ gõ bàn, “Cậu ở lại nói nội dung phim cho anh, còn những người khác tản đi tản đi.”

“Xuỳ ~ còn tưởng là có thể nhìn thấy cái gì không thể thấy chứ ~” Những đội viên khác vừa thấy không có chuyện vui để hóng đều tan tác như chim muông. Cậu trai kia đành phải cố gắng nhớ lại nội dung phim để kể, Tưởng Bác Sâm vừa nghe vừa ghi lại, cuối cùng vung tay: “Cảm ơn, không có việc gì của cậu nữa đâu.”

“Đừng qua cầu rút ván thế chứ.” Đội viên cười hì hì cầm một điều thuốc của hấn, hỏi: “Anh nghĩ sao mà xem phim này thế? Có phải là thấy nội dung phim thú vị không? Nhưng mà em đã spoil hết rồi, anh có xem cũng còn ý nghĩa gì nữa...”

Tưởng Bác Sâm nói: “Anh xem phim này chính là vì spoil.”

“... A?” Đội viên mang vẻ mặt “Anh lừa tui” rời đi.

Mà tên Tưởng Bác Sâm kia thì nhanh chóng xem qua nội dung phim một lần, xác nhận những chi tiết quan trọng lúc trước nhớ kỹ không sai, sau đó lấy di động gửi wechat — “Lễ cưới của Hanmeimei và Lilei cử hành được một nửa thì trong số khách mời có một người phụ nữ trung niên trúng đạn chết trong phòng nghỉ. Trước mắt xuất hiện nhiều bằng chứng chỉ ra thủ phạm là bố của Lilei, nhưng anh nghi ngờ thủ phạm là mục sư chứng hôn, động cơ không rõ, phải chờ đến tập sau mới biết.”

Gửi tin nhắn xong, lúc này Tưởng Bác Sâm mới chậm rãi lấy ống hút ra cắm vào hộp sữa bắt đầu uống. Hấn nhắm mắt lại thầm đếm chưa đến hai mươi đã có tin nhắn. Tưởng Bác Sâm cười cười mở di động ra nhìn, tất cả đều là dấu chấm than.

Không tới nửa phút sau tin nhắn thứ hai cũng tới: “Tưởng Bác Sâm! Anh có bệnh à! Em cần chết anh! Ai

bảo anh spoil phim cho em chứ?!”

Tưởng Bác Sâm thông thả gõ chữ: “Đừng giận mà bảo bối, anh đây không phải là thông cảm cho em theo phim khổ sở nên mới tiết kiệm chút thời gian cho em sao.”

Cũng phải nói Tưởng Bác Sâm trước mặt Thư Quân cũng thực sự ấu trĩ, hẩn hao tâm tổn trí vừa ghi lại trọng điểm vừa nhanh chóng kiểm chứng, còn muốn vừa coi phim vừa suy luận phán đoán, tất cả đều là vì muốn tiết lộ nội dung phim cho Thư Quân —

Bình thường Thư Quân thích xem chính kịch lịch sử, lúc ở nhà Tưởng Bác Sâm cũng sẽ cùng xem với cậu. Có điều dạo này Thư Quân đổi khẩu vị, đang đu một bộ phim hình sự nước ngoài. Vốn Tưởng Bác Sâm cũng không ý kiến gì với chuyện này, nhưng phim này lại chiếu vào thứ tư, trong nước cập nhật lệch giờ. Thư Quân vì muốn xem tập mới nhất nên đều thức đêm canh trước máy tính. Một tuần trước Tưởng Bác Sâm đi công tác không biết chuyện này, tối qua vừa lúc có tập mới, hẩn thấy Thư Quân hơn nửa đêm còn chưa ngủ thấy có hơi lạ, hỏi ra mới biết đây là muốn thức coi phim.

“...” Đối với Thư Quân một mặt cố chấp, Tưởng Bác Sâm cũng không biết phải ngăn cản thế nào – trên thực tế hẩn còn cảm thấy Thư Quân như vậy thật đáng yêu – Cậu trằm một tấm thảm lông dày, co người trên ghế sofa nhìn chăm chú vào máy tính trước mặt, cứ như một cục lông tròn xoe.

“Lên giường đi.” Thấy mũi chân cậu lộ ra ngoài thảm, Tưởng Bác Sâm đưa tay sờ một cái, quả nhiên là lạnh buốt.

Thư Quân cố gắng rứt chân vào, lắc đầu nói: “Không đi đâu, em xem xong là đi ngủ. Anh cứ ngủ trước đi, không phải mai còn phải đến cục à?”

Tưởng Bác Sâm không nói nhiều với cậu, khom người bế cả cậu và thảm lông lên. Hẩn hắt cảm với Thư Quân: “Ôm lấy máy tính đi.”

Thư Quân nở nụ cười, đầu tiên giơ tay vỗ vỗ cơ bắp trên cánh tay Tưởng Bác Sâm rồi mới xoay người duỗi tay ôm lấy máy tính. Cuối cùng cậu được Tưởng Bác Sâm đặt vào trong chăn ấm đềm êm, híp mắt vui vẻ.

Sau khi đến giờ website phim lập tức nhảy ra tập mới, Thư Quân phấn khởi mở ra, nhưng thậm chí còn chưa đợi nhạc phim chiếu xong, trong phòng đột nhiên tối đen. Máy tính vì có lắp pin nên không bị cúp, nhưng biểu tượng tải phim lại không nhúc nhích.

“Bị cúp điện à?” Tưởng Bác Sâm mở đèn pin di động xuống giường kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Tiểu khu tối đen hết, hẩn quay người động viên hôn má Thư Quân, sau đó cầm bút điện đến hành lang kiểm tra cầu dao.

Một lát sau Tưởng Bác Sâm vào nhà báo cáo với Thư Quân: “Không phải đứt cầu dao, là cúp điện toàn khu.”

Thư Quân đặt laptop lên tủ đầu giường, vô cùng đáng thương nhìn hấn: “Em muốn xem phim cơ.”

Ngoại trừ một số lúc không tiện nói, Thư Quân rất ít khi lộ ra vẻ mặt đáng thương như thế. Hầu hết Tưởng Bác Sâm khẽ động, hấn nhẹ nhàng xoa tay, “Ngủ đi, mai lại xem.”

“Em muốn xem tập mới nhất... Em còn đang chờ xem tập này có hôn lễ của nam nữ chính đó!” Thư Quân nói nhỏ, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, lầy di động ra, “Em đăng kí 3g xem!”

Đôi mắt cậu sáng lấp lánh, miệng lẩm bẩm. Có lẽ là mình đã nghĩ được biện pháp giải quyết mà vui vẻ nên bên môi Thư Quân ngậm ý cười, một lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra.

Tưởng Bác Sâm đứng bên giường nhìn nửa giây, đẩy ngã Thư Quân lên giường mềm, theo lúm đồng tiền kia mà hôn lên.

“Điện thoại của em!” Thư Quân bị hấn đột nhiên tập kích sợ đến run tay, di động chưa cầm chắc rơi xuống giường. Cậu thở hổn hển giơ tay đẩy Tưởng Bác Sâm một cái, “Sao đột nhiên anh lại...”

Tưởng Bác Sâm liếm liếm môi dưới, chặn lời nói chưa nói hết của cậu lại. Áo ngủ bằng bông bị lật lên, bàn tay men lên trên theo vòng eo, thỉnh thoảng vuốt ve xoa nắn.

Thư Quân cũng bị khiêu khích, một đôi chân dài thẳng cong lên, mắt cá chân bị người thuận thể nắm chặt, sau đó là nụ hôn nóng ướt, ngón chân Thư Quân không tự chủ mà duỗi thẳng. Cậu thử túm vật gì đó, tay vừa mới giơ lên đã bị Tưởng Bác Sâm nắm chặt, hai người mười ngón quẩn quít, nhưng chỉ vậy không thể thoả mãn được. Thư Quân rên rỉ một tiếng, thở hổn hển giục Tưởng Bác Sâm nhanh chóng vào chuyện chính.

“Bảo bối, em vội sao?” Rõ ràng là người gây chuyện trước, Tưởng Bác Sâm lại không chịu vào chủ đề chính. Rèm cửa sổ nửa mở, có ánh sáng mờ ảo chiếu vào thân thể trần trụi quẩn quít của hai người. Tưởng Bác Sâm ung dung dùng môi lưỡi thưởng thức Thư Quân, lại vẫn không chịu thật sự vỗ về thân thể đã hoàn toàn mở ra của cậu.

“Ừm... Rốt cuộc thì anh có được không hử...” Thư Quân chỉ thấy thân dưới ngứa đến hoảng hốt. Trong ý loạn tình mê thậm chí cậu còn cảm thấy thân thể mình đã đến lúc gấp gáp chờ đợi đưa đẩy quen thuộc.

“Anh có được hay không em không biết sao?” Hai tay Tưởng Bác Sâm nắm eo Thư Quân, ôm người ngồi dậy, lại vỗ vỗ cặp mông cậu, “Ngoan, tự mình đến đi.”

Thư Quân cười trên người hấn, thậm chí không cần Tưởng Bác Sâm nói nữa cũng tự mình đưa tay mò đến hạ thân ngẩng cao đầu của hấn, còn chậm rãi dùng gò mà cọ cọ cơ ngực của Tưởng Bác Sâm, mỗi động tác đều mê hoặc người trước mặt nuốt lấy mình.

Mà một giây trước khi tiến vào, đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, laptop đầu giường bắt đầu tự động

chiếu phim, nhịp trống quen thuộc của phim hình sự bắt đầu vang lên.

Thư Quân sững sốt một chút, thở dốc nói: “Ừm... Em muốn xem phim.... Hanmeimei trong tập này... A!”

Lời còn chưa dứt, Tưởng Bác Sâm đột nhiên động thân tiến vào, “Không được phép gọi tên những người khác.” Tưởng Bác Sâm vừa nói vừa giữ gáy Thư Quân, khiến cậu chỉ có thể cúi đầu hôn môi với hắn. Thư Quân bị động tác của hắn làm đến khóc nức nở, không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến nội dung phim nữa.

Lúc Thư Quân thiếp đi máy tính đã tự động phát thêm tập nữa, nhưng lúc này cậu đã buồn ngủ đến mức một ngón tay cũng không muốn động. Tưởng Bác Sâm dèm chăn cho cậu rồi tắt máy tính vẫn đang chiếu phim đi, nhớ dáng vẻ Thư Quân đầy mặt oan ức nói chưa được xem phim lúc ở phòng tắm mà bật cười, cảm giác mình giống như đang nuôi một cậu nhóc.

“Hôm nay không xem được thì thôi, sáng mai dậy anh bù cho em.” Tưởng Bác Sâm hôn môi Thư Quân, cười cười, có lẽ trước mặt người mình yêu, ấu trĩ cũng là một loại bệnh chung rồi.

17. Chương 17

Sau khi spoil thành công, Tưởng Bác Sâm cảm thấy cuối cùng mình cũng thỏa mãn. Ai bảo tối qua nằm trên người mình mà Thư Quân còn lẩm bẩm tên người khác cơ chứ?

Có điều —

“Spoil thoải mái nhất thời... CMN đúng là chỉ thoải mái nhất thời thôi.” Tưởng Bác Sâm vừa viết báo cáo vừa cau mày nói thầm. Cậu cảnh sát bên cạnh cười he he, hỏi: “Sao hả sếp, em đã nói spoil xong xem phim chán lắm đúng không?”

“Đều tại thằng nhóc mày!” Tưởng Bác Sâm tiện tay ném bút qua: “Ai bảo cậu spoil cho anh? Không biết spoil đáng ghét lắm hay sao?”

Cậu trai kia giờ tay bắt được chiếc bút: “Nói phải có lương tâm chứ sếp... Em đây khuất phục trước dâm uy của anh chứ lòng em cũng rất chống cự với spoil lắm á anh hỉ hoonnn?”

“Cút đê, anh bảo nói thì cậu nói hả? Phú quý bất năng dâm uy vũ bất năng khuất, hiểu không? Cậu, chiều nay trước khi tan làm đưa báo cáo đến cho tôi.”

“Đừng mà... Không phải nói ngày mai sao ạ?”

“Chiều – nay – trước – khi – tan – làm.” Tưởng Bác Sâm gằn từng chữ từng chữ, cuối cùng cũng cảm thấy

tà hỏa vẫn đè nén trong bụng tiêu tan nửa phần, trong đầu hần bắt đầu cân nhắc nên quần lấy Thư Quân thế nào để cậu tha thứ.

* * * * *

Sau khi spoil cho Thư Quân, người ấy nom vẫn rất bình thường. Ngoại trừ ban đầu còn phê bình vài câu, còn lại cậu chẳng làm gì với Tưởng Bác Sâm cả. Thế nhưng giờ hần lại ước thà cậu “làm gì” còn hơn, mấy ngày nay hần quả thật phải khổ sở vì bị Thư Quân giầy vò rồi.

Hôn buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, căn dặn mỗi ngày, tất cả đều như thường, nhưng cậu lại không chịu tiến hành “Thâm nhập giao lưu thêm một bước nữa” với hần. Tưởng Bác Sâm biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng spoil cũng spoil rồi, hần cũng đâu có cách đảo ngược thời gian chứ. Bây giờ hần không nghĩ ra những cách khác để giảm bớt cơn giận của Thư Quân, mà cứ rần rần lại càng không nổi. Thế là hần chỉ đành tự mình ném vị đắng của việc spoil.

Tối hôm đó sau khi lên giường, Tưởng Bác Sâm nghiêng đầu ngửi mùi hương của người thường. Sữa tắm vị sữa bò khiến Thư Quân có mùi của một viên kẹo sữa trắng mềm thơm ngọt. Tưởng Bác Sâm sợ đánh thức cậu nên chỉ dám đặt tay lên eo Thư Quân rồi vuốt ve một cách chậm chạp nhẹ nhàng. Đã nhìn mấy ngày, giờ khắc này chỉ lén lút như vậy thôi cũng khiến bụng dưới hần như dấy lên một ngọn đuốc cháy bùng.

Thứ dưới thân dưới đã sưng to đau đớn, Tưởng Bác Sâm nghiêng răng khể hôn nhẹ lên tóc Thư Quân một cách rồi nhẹ nhàng nhắc chăn xuống giường.

Trong phòng tắm lạnh hơn rất nhiều, Tưởng Bác Sâm phải rùng mình một cái vì không khí lạnh lẽo trong đây. Nhưng vật dưới thân kia lại không thấy uể oải, trái lại còn bị kích thích dậy tinh thần hơn một chút. Tưởng Bác Sâm cúi đầu cười khổ một tiếng, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Thư Quân, hai tay mình vuốt ve không sánh được xúc cảm của một tác da dẻ trên người em ấy. Từ khi khai bao hần rất ít khi làm thế này, người đã hưởng qua vị thịt chắc chắn sẽ không còn nhớ mùi của cải xanh.

Dù giờ đang uất ức thì cũng phải phát tiết rồi hăng nói tiếp. Tưởng Bác Sâm dựa lưng vào tường gạch lạnh lẽo của phòng tắm, theo bản năng hô một tiếng Thư Quân.

“Sao thế?”

Không ngờ lời vừa thốt ra khỏi miệng, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng trả lời.

Thư Quân vốn cũng không ngủ say, khi cậu cảm nhận được động tác đặt tay lên eo mình của Tưởng Bác Sâm là gần như tỉnh lại ngay lập tức. Nhưng trong lòng cậu đang muốn giả trò bèn nín cười cố ý vờ ngủ. Sau đó Thư Quân thấy Tưởng Bác Sâm đi tới phòng tắm, lại nghe thấy hần đang gọi tên mình. Cậu còn tưởng rằng có chuyện gì nên vội vã đáp lại một tiếng.

Tưởng Bác Sâm bị tiếng đáp lời đột ngột này dọa cho suýt mềm nhũn. Hần hít sâu một hơi, hỏi: “Tiểu Quân à?”

“Em ở đây, anh sao thế?” Thư Quân chỉ cảm thấy hơi thở Tưởng Bác Sâm lúc nói chuyện rất dồn dập, còn tưởng hẳn bị lạnh chứ không nghĩ đến việc người này đang làm gì ở bên trong.

“Không có chuyện gì đâu...” Tưởng Bác Sâm nghe tiếng Thư Quân mà chỉ cảm thấy sống lưng mình tê dại từng hồi, động tác tay liên tục không dừng, và đồng thời cũng nói chuyện với Thư Quân: “Em có lạnh không?”

Trên người Thư Quân đang khoác chiếc bành tô dày nặng: “Em không lạnh. Anh lạnh thì mở đèn sưởi đi.”

“...Quên mất.” Tưởng Bác Sâm dùng cái tay đang để trống để bật công tắc, lúc này mới cảm thấy bên trong ấm hơn: “Mấy giờ rồi?”

“Mấy giờ?” Thư Quân ngơ ngác dụi mắt: “Có lẽ... 12 giờ?” Xác nhận Tưởng Bác Sâm không có chuyện gì, cậu bèn định về nằm ổ trên giường, thế nhưng Tưởng Bác Sâm lại gọi cậu lại: “Tiểu Quân, nói chuyện với anh đi.”

Thư Quân hơi sững sốt. Cậu bắt đầu nhớ lại xem liệu có phải mình đã chọc ghẹo quá mức khiến Tưởng Bác Sâm có bóng ma trong lòng hay không nhỉ? Nghĩ đến đây cậu lại hơi sốt ruột: “Anh đi ra đi, hai chúng ta ngồi một chỗ nói chuyện nào.”

“Ừm...” Người bên trong thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Không, không cần... Cứ thế đi... Em còn nhớ hồi tụi mình học cấp ba không. Hồi đó nghe nói đối đồng phục, tụi mình bèn đặt may riêng, khi đó quần áo mới không to quá khổ như trẻ con mặc đồ người lớn.”

* * * * *

Hồi học cấp ba Thư Quân là học sinh nhỏ nhất và thấp nhất trong lớp. Đồng phục khi mặc lên người dù có xắn tay áo ống quần vài gấu cũng có vẻ dài rộng. Khi đó Tưởng Bác Sâm hay cười cậu là con nít mặc trộm đồ người lớn, có điều cười thì cười, cứ mỗi thứ hai đi học sớm hẳn lại kiên nhẫn ngồi xổm trước mặt Thư Quân để xắn quần cho cậu.

Thư Quân cảm thấy rất mắc cỡ, cậu thấy mình là một đứa con trai lại được chăm sóc vậy thì kỳ quái quá. Thư Quân ngồi trên ghế đung đưa chân, muốn tránh khỏi động tác của Tưởng Bác Sâm: “Nếu, nếu không... cứ để tự nó làm đi.”

Tưởng Bác Sâm nửa quỳ trước mặt cậu, một tay cầm lấy cổ chân Thư Quân không cho cậu lộn xộn nữa rồi ngẩng đầu lên nhìn: “Anh trai muốn chăm sóc em thì đã làm sao, đừng như con gái thế chứ.”

Trước khi gặp Tưởng Bác Sâm, Thư Quân không hề có kinh nghiệm thân thiết với bạn học khác như vậy. Cậu không chắc được đây có phải đang nằm trong phạm vi hợp lý hay không, nhưng nào có đứa trẻ nào lại không thích thân thiết với bạn bè? Bởi vậy tuy còn có hơi ngại, nhưng cậu cũng không chống cự nữa.

* * * * *

Thư Quân không hiểu đêm hôm khuya khoắt thế này rồi mà tại sao Tưởng Bác Sâm lại nhớ đến chuyện này. Cậu nở nụ cười: “Nghe giọng anh thì có vẻ đang tiếc nuối nhỉ?”

“A... Đương nhiên là tiếc rồi.”

Thư Quân kỳ quái hỏi: “Anh tiếc cái gì?”

Giọng nói của người bên trong nhiễm mấy phần ý cười: “Anh tìm cho em một bộ đồng phục cấp ba để mặc nhé? Chiều cao bây giờ của em ắt hẳn mặc vừa rồi đấy... Đẹp biết bao.”

“....Phắc...” Quả thật Thư Quân phải sợ ngây ngẩn vì mạch não của người này. Hồi học cấp ba cậu vẫn còn là vị thành niên, ngoại trừ hôn môi thì hai người họ chưa từng làm chuyện gì thêm nữa. Lúc này khi nghe Tưởng Bác Sâm nói những lời ấy, Thư Quân không nhận được mà hồi tưởng về người yêu tràn ngập thanh xuân khi ấy. Tưởng Bác Sâm cao to chân dài, dù năm đó mặc đồng phục màu xanh trắng rộng thùng thình như đồ thể thao vẫn khiến Thư Quân phải động tâm.

Bởi vậy giờ khắc này khi nghe hắn nói thế, trong lòng Thư Quân cũng thật sự có mấy phần động lòng, trên mặt cũng dạt ba phần ý cười: “Cũng được, trước tiên anh mặc vào cho em nhìn cái đã. Đúng rồi. anh mặc bộ đó xong phải gọi em là anh hai đấy.”

Từ nhỏ Thư Quân đã nhảy lớp, bạn bè bên cạnh hầu như đều lớn hơn cậu vài tuổi. Sau khi gặp Tưởng Bác Sâm thì càng như vậy, người này hờ ra là ghìem lấy Thư Quân bắt cậu gọi anh hai, thật sự đã khiến cậu trở nên lưu tâm với cách gọi này. Nếu Tưởng Bác Sâm có thể tội nghiệp nhìn mình gọi anh hai.... Ngẫm lại thật sự không tệ.

Ở bên trong, Tưởng Bác Sâm hỏi lại một lần: “Gọi gì?”

“Anh hai.” Thư Quân đáp không hề nghĩ ngợi, vừa dứt lời liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng thở dốc nặng nề.

Thư Quân quá quen thuộc với âm thanh này, quen thuộc đến mức sau nửa giây ngây ngẩn cậu lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Tưởng Bác Sâm! Rốt cuộc anh đang làm gì trong đó?”

Tưởng Bác Sâm tựa vào bồn rửa tay, lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống. Sau khi lên đỉnh, một nơi sâu thẳm trong cõi lòng bắt đầu kêu gào không vừa lòng, giờ khắc này hắn hận không thể hóa thân làm thú dữ để cắn chặt lấy sau gáy Thư Quân không để cho cậu trốn thoát. Bởi vậy sau khi Thư Quân kéo cửa ra liền chìm ngập trong ánh mắt thắm sâu nặng nề của người kia.

Thư Quân cảm thấy sau lưng mình mát lạnh, bỗng ý thức được động tác mở cửa này giống như khiến mình bước chân vào một hố sâu. Cậu hấp háy mắt với Tưởng Bác Sâm, nỗ lực mở to mắt giả vờ đáng thương:

“Ấy... Em đi ngủ nha?”

Tướng Bác Sâm cười nhẹ một tiếng, bàn tay còn dính dịch trắng thò vào trong quần ngủ của Thư Quân: “Ngủ đương nhiên phải ngủ cùng.”

Đây là lần đầu tiên Thư Quân dùng cách này để biểu đạt bất mãn, nhưng phỏng chừng cũng là một lần cuối cùng. Vì rốt cuộc cậu cũng phát hiện, cấm dục vốn dĩ không dẫn dắt đối phương, mà là chính mình.

Không biết có phải quá lâu không được ăn mỹ vị sẽ khiến người ta trở nên vô cùng quý trọng hay không mà lần này chuyện khởi động của Tướng Bác Sâm lại dài đến mức khiến Thư Quân không biết làm thế nào. Dù Thư Quân có cầu xin thế nào đi nữa thì hắn cũng không chịu cho cậu.

Cuối cùng Thư Quân phải khóc lóc hô anh hai anh hai. Tuổi cậu không tính là nhiều, thoáng nhìn còn có thể thấy được dáng vẻ của cậu trai gầy gò nhỏ nhỏ hồi cấp ba kia, trong lòng Tướng Bác Sâm như chứa mật. Hắn rải thật nhiều thật nhiều nụ hôn lên từng tắc da thịt Thư Quân.

Ánh trăng ngoài cửa sổ mênh mang như vẽ, thế nhưng chỉ sánh được ba phần với sóng mắt người thương.

18. Chương 18

Hậu quả sau một đêm không biết tiết chế là hôm sau cả hai đều không rời giường được.

Tướng Bác Sâm còn đỡ hơn một chút, dù sao bình thường đi phá án cũng làm việc và nghỉ ngơi không đúng quy luật. Cộng thêm từ nhỏ hắn đã được huấn luyện nên một buổi tối dù chỉ ngủ hai ba tiếng cũng nhin được. Thế nhưng Thư Quân lại là một người luôn ngủ sớm dậy sớm, đương nhiên sáng sớm không ngủ đủ. Chính cậu không rời giường được thì thôi đi, lại còn ôm eo Tướng Bác Sâm rồi vùi trong ngực hắn ngủ say sưa. Không biết đang đói bụng hay mơ thấy cái gì mà đương cơn ngủ cậu vẫn chớp chớp miệng một lúc.

Tướng Bác Sâm nhìn gương mặt say ngủ của Tướng Bác Sâm, không nhẫn tâm đẩy người ra nổi. Hắn do dự một lát, cuối cùng lấy điện thoại ra thấp giọng gọi điện: “Này, lão Trần hả... Ủ đúng, có lẽ hôm nay tôi không đi được, ông xem hộ tôi nhé... Được, có chuyện thì gọi cho tôi.”

Gọi xong hắn lại điện cho tiểu Tạ nói sáng hôm nay tiệm sách không mở cửa, để cậu chiều hăng đến.

Thư Quân mơ màng nghe thấy tiếng gọi điện thoại của hắn, không mở nổi đôi mắt, chỉ hàm hồ hỏi: “Mấy giờ rồi anh...”

Tướng Bác Sâm liếc nhìn rèm cửa sổ có chất lượng che ánh sáng vô cùng tốt, thản nhiên nói: “Đang còn sớm, trời chưa sáng nữa.”

“...Ồ...” Thư Quân cũng cảm thấy sắc trời bên ngoài đang tối nên tin tưởng Tưởng Bác Sâm. Cậu vặn vẹo thân thể một lúc rồi lại càng vùi sâu hơn, sau đó yên lòng chìm vào giấc mộng đẹp.

Tưởng Bác Sâm ngấm được một lúc cũng cảm thấy buồn ngủ, hai người cùng ôm nhau ngủ thêm một hồi lâu. Dù bất cứ lúc nào thì cảm giác được ngủ tiếp vẫn khiến người ta cảm thấy rất khoan khoái. Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã gần trưa, Thư Quân vì đói bụng nên mới tỉnh. Cậu nằm nhoài trước ngực Tưởng Bác Sâm ngáp một cái, vừa dụi mắt vừa mò di động không biết tối qua đã bị quăng đi đâu.

Cậu cứ ngo nguậy nhích tới nhích lui, Tưởng Bác Sâm cũng tỉnh rồi. Hắn hỏi Thư Quân đang làm gì thế, tay Thư Quân vẫn đang tìm tòi dưới gối, nghe vậy liền đáp một câu em đang tìm điện thoại.

Tưởng Bác Sâm “Shhh” một tiếng, nói: “Anh còn đang nói thứ gì cộm cộm vậy.” Nói xong giơ tay mò mẫm sau lưng, quả nhiên là điện thoại của Thư Quân.

Thư Quân nhận điện thoại rồi cười hì hì muốn quay người Tưởng Bác Sâm lại để nhìn lưng hắn. Sau khi làm lần cuối cùng hai người thanh lý xong thì không mặc quần áo, chỉ ngủ trần như thế. Giờ này một dấu hằn của điện thoại đang chằm chằm nằm gần xương cụt Tưởng Bác Sâm.

Đương nhiên, nhiều hơn dấu hằn điện thoại là vết cào trên lưng và dấu hôn nơi vai, cổ.

Thư Quân dời mắt, dấu vết trên người cậu cũng không ít, đặc biệt là bên đùi và trước ngực. Lúc này chạm vào còn thấy hơi đau rát. Thư Quân nhấc chân lên cọ cọ chân Tưởng Bác Sâm, giọng điệu không rõ là oán giận hay đang làm nũng: “Hứ, đều do anh cả đấy, em thấy da mình sắp bị mài hư rồi.”

Tưởng Bác Sâm bị cậu cọ mà lòng ngứa ngáy, hắn liếm môi một cái rồi kéo Thư Quân đến gần hôn lên điểm trước ngực cậu một hồi. Thư Quân bị dọa nhảy dựng vì cho là hắn còn muốn làm gì đó – eo của cậu giờ vẫn đang xót lắm.

Thấy thế, Tưởng Bác Sâm không nhịn cười được: “Ngoan, lúc này không làm nữa.”

Thư Quân cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi mạnh. Cậu chống giường ngồi dậy, chân bông trượt xuống khỏi người để lộ thân thể loang lổ dấu hôn: “Còn làm nữa á? Vậy em phải đi mua ít rau hẹ thịt dê* về cho anh ăn.”

**Là những món bổ thận tráng dương tăng cường sinh lý.*

Tưởng Bác Sâm ôm chặt lấy eo Thư Quân, lòng bàn tay cố ý chậm chậm ve vuốt: “Hừm? Cho anh ăn hay cho em?”

Eo Thư Quân hơi sợ nhột, hắn vuốt như vậy khiến cậu bật cười liên tục giấy dựa, vội vàng xin tha: “Cho em ăn cho em ăn!” Có điều chờ khi nhảy được xuống giường rồi đến bên cửa phòng ngủ, Thư Quân lại như không chịu thua mà quay đầu lại nhìn Tưởng Bác Sâm, ghéech cằm lên bảo: “Đương nhiên rau hẹ thịt dê

là cho anh ăn rồi, nếu không đồ anh thỏa mãn được em đây.”

Sau khi ăn trưa xong Tưởng Bác Sâm lại theo Thư Quân đến trông tiệm sách. Buổi chiều người đến tiệm sách nhỏ đi dạo khá nhiều, còn đều là nhân sĩ trong xã hội. Thư Quân tò mò bèn thuận miệng hỏi một câu, mới biết mấy trường trung học gần đó kết hợp tổ chức lễ hội văn hóa nghệ thuật, mời không ít cựu học sinh và các học giả nổi tiếng trong xã hội tham gia. Họ đều được mời nên mới sớm về trường cũ xem một chút.

Mấy vị học giả được mời đều là những người Thư Quân thích, cậu nghe cũng động lòng bèn thuận miệng cảm thán một câu, nếu mình cũng là học sinh thì tốt, như vậy có thể tiếp xúc gần gũi hơn với những vị “Đại sư đương đại” này.

Người đó nghe xong cũng nở nụ cười nói cho cậu hay: “Xem ra công tác PR làm không đúng chỗ rồi. Thật ra lễ hội nghệ thuật này cho phép người ngoài trường tham gia, tôi nghe nói chỉ cần cầm chứng minh thư đến phòng bảo vệ trường Nhị Trung bên kia đăng ký là có thể lấy vé vào.”

Chuyện này đúng là Thư Quân không biết. Cậu lập tức quay đầu lại nhìn Tưởng Bác Sâm một cái, người ấy vừa lúc cũng đang nhìn cậu, hai người bèn nở nụ cười. Tưởng Bác Sâm bắt đầu nhún vai một cái, bày ra tư thế chịu thua: “Biết rồi, Chủ nhật đúng không. Anh sẽ cố gắng rảnh vào hôm ấy.”

Thư Quân vui vẻ, lúm đồng tiền bên khóe miệng bắt gặp lộ ra. Tưởng Bác Sâm nhìn mà lòng ngứa ngáy, hần cứ muốn dùng đầu ngón tay sờ một cái. Hình như từ lúc bắt đầu thích người ấy bản thân mình cứ muốn chạm vào, có đôi khi là chọc chọc lúm đồng tiền của Thư Quân, lúc thì hôn lông mày cậu một hồi, nói chung chỗ nào của người này cũng khiến mình muốn chạm vào.

Đáng tiếc lúc ấy tiểu Thư Quân vẫn đang thẹn thùng lắm.

* * * * *

“Khụ khụ...” Trong thư viện rộng rãi sáng sủa, cậu thiếu niên ngồi bên cửa sổ cúi đầu lấy tay che miệng khê ho một tiếng.

Tưởng Bác Sâm ngồi đối diện cậu gần như tỉnh lại ngay lập tức. Hần vội vã cúi đầu cầm bút vẽ lung tung trên giấy nháp, cố gắng làm ra vẻ chính mình đang chăm chú học.

“Này... Tưởng Bác Sâm.” Hai má Thư Quân ửng hồng, cậu gơ tay đẩy giấy nháp của mình lên trước mặt Tưởng Bác Sâm, ra hiệu cho hắn nhìn.

Tưởng Bác Sâm nhận lấy nhìn, trên đó có mấy chữ viết láu: “Cậu có thể đừng liên tục nhìn chăm vào tớ được không.”

Chữ viết của Thư Quân trước giờ vẫn rất sạch sẽ ngay ngắn, giáo viên chủ nhiệm trên lớp còn thường lấy chuyện này để khen ngợi cậu, nói từ trước đến nay Thư Quân là học sinh nam có chữ viết đẹp nhất mà

thầy từng thấy trong sự nghiệp dạy học. Đây cũng là lần đầu tiên Tưởng Bác Sâm thấy chữ viết của Thư Quân để lộ cảm giác... Thẹn quá hóa giận như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thư Quân, quả nhiên cậu thiếu niên ngồi đối diện căng thẳng đến mức không dám nhìn hắn. Trong lòng hắn không nhịn được nổi lên tâm tư muốn bắt nạt người ta, bèn viết lại – [Nhìn một chút cũng có thiếu miếng thịt nào đâu, cậu cũng có thể nhìn lại tôi mà.]

Thư Quân vừa đọc được lại càng gấp hơn, đôi môi cậu mím mím lại nom có phần nóng nẩy. Có điều đang ở trong thư viện nên cậu không dám nói lớn tiếng, chỉ đành nhỏ giọng giục Tưởng Bác Sâm: “Cậu đừng đùa nữa, mau nghiêm túc ôn tập đi.”

Lúc này hai người chỉ mới nhận ra quan hệ của mình chỉ là “Bạn cùng phòng có tình cảm rất tốt” mà thôi, chưa có nói gì vượt qua ranh giới. Mà ban đầu Tưởng Bác Sâm cũng chỉ vô thức nhìn chăm chăm vào Thư Quân, sau đó là cảm thấy Thư Quân nhìn thế nào cũng đẹp, bèn không nhịn được mà nghiên cứu ngũ quan của cậu. Chờ đến khi người ấy mở miệng nói hắn mới nhận ra hành vi của mình có chút thiếu sót.

Cuối cùng Tưởng Bác Sâm cũng học dáng vẻ của Thư Quân, nhỏ giọng nói: “Cậu cười thêm đi, tôi sẽ không nhìn cậu nữa.”

Thư Quân bán tín bán nghi nhìn Tưởng Bác Sâm một hồi. Cậu thử thăm dò cong khóe miệng lên, còn chưa kịp hỏi một câu “Có phải thế này không” thì Tưởng Bác Sâm không biết nghĩ thế nào mà bỗng nhiên vươn ngón tay nhẹ nhàng đặt lên lúm đồng tiền bên miệng cậu.

“...” Nụ cười của Thư Quân cứng đờ. Tưởng Bác Sâm cũng cảm thấy đầu ngón tay mình như bị lửa đốt, trở nên nóng bừng. Hắn đột ngột thu tay về, hai người đồng loạt cúi đầu đọc sách, đến hô hấp cũng không dám thở mạnh. Chỉ có chút tình cảm nho nhỏ đang lan tràn, tựa như vệt loang trên nước.

* * * * *

Nhưng giờ thì không thể nữa.

Chờ khách đi rồi, Tưởng Bác Sâm đến bên cạnh Thư Quân đang ngồi trước quầy đọc sách. Hắn cúi người xuống nói: “Thích mấy giảng viên kia đến vậy à?”

Thư Quân tiện tay khép sách lại, giới thiệu bìa cho Tưởng Bác Sâm nhìn: “Người đầu tiên nghiên cứu “Dịch kinh” đương đại trong nước, người đầu tiên đấy!”

Tưởng Bác Sâm không để ý lắm: “Người đầu tiên thì sao, anh... Anh...”

Thư Quân bật cười: “Anh làm sao? Anh là người đầu tiên làm gì?”

Tướng Bác Sâm liếc mắt nhìn học giả đang ở trong tiệm, nường theo độ cao của quầy hàng để che giấu, người ngoài rất khó nhìn thấy cảnh tượng nơi này. Hắn chẳng chút do dự mà cúi đầu hôn lên đôi môi đang mỉm cười của Thư Quân: “Anh là người đầu tiên của em.”

Đương nhiên chẳng những là người đầu tiên, mà còn là người duy nhất.

19. Chương 19

Chương trình nghệ thuật vẫn diễn ra đúng hẹn vào chủ nhật. Mới sáng ra Thư Quân đã kéo Tướng Bác Sâm dậy. Cậu tốt nghiệp đã gần năm năm, cho đến giờ đây là lần đầu tiên quay lại trường. Tuy đây không phải là trường cũ của mình, nhưng ít nhiều cũng khiến người ta nhớ lại hơi thở thanh xuân.

Lúc trước khi phá án Tướng Bác Sâm có gặp được mấy vụ án có tội phạm vị thành niên, thế nên có đến trường mấy lần. Nhưng hắn cũng chẳng có tâm tư đi hỏi tướng thanh xuân thanh xiếc gì cả, nên lúc thấy Thư Quân hưng phấn như học sinh nghênh đón buổi học đầu tiên của năm học mới là không nhận được mà cười nói: “Muốn quay lại đi học thế à?”

“Cũng không hẳn.” Thư Quân vừa cười vừa soi gương để bẻ cổ áo: “Chẳng qua em thấy cảm giác này rất tuyệt. Quay lại trường học để nghe giảng bài và tham gia hoạt động, nhưng lại không cần làm bài tập, cảm giác thật giống quay về thời học Đại học í ~”

Tướng Bác Sâm giơ tay lấy khăn quàng cổ bước tới, nghiêm túc hỏi: “Chỉ đơn giản thế thôi à? Sao anh thấy hồi học Đại học em có vui thế này đây?”

Thư Quân cúi đầu nhìn bàn tay Tướng Bác Sâm đang choàng khăn cho mình: “Được rồi đấy, không phải anh chỉ muốn nghe em nói câu nói kia thôi à.”

Một tay Tướng Bác Sâm cầm khăn quàng cổ rồi kéo người lại gần mình, chóp mũi của hai người dán vào nhau: “Oan uổng quá, anh có biết câu nói gì đâu.”

Thư Quân hơi nghiêng mặt sang một bên, cậu dùng gọng kính chạm vào Tướng Bác Sâm một cái: “Đại học đương nhiên là rất tốt, nhưng Đại học không có anh – Thế đó, Tướng tiên sinh à, anh đã hài lòng chưa?”

Tướng Bác Sâm giơ tay nâng mặt cậu lên, cuối cùng vẫn nở nụ cười. Nom bây giờ hắn như một đứa trẻ đắc ý vì được thỏa mãn: “Thư tiên sinh, phải nói là anh rất hài lòng, vì thế để thưởng cho tiên sinh đây, anh chuẩn bị...” Hắn nhẹ nhàng hôn má Thư Quân một cái.

Vì đã sớm làm xong giấy vào trường, cộng thêm muốn đến đó cũng không quá xa nên vốn hai người định sẽ đi bộ đến đó. Nhưng ra khỏi tiểu khu Thư Quân lại đổi ý, cậu nhìn Tướng Bác Sâm, hỏi: “Chúng ta đi phương tiện công cộng đi?”

Tưởng Bác Sâm ngay lập tức hiểu rõ ý cậu – Nếu muốn ôn lại cuộc sống vườn trường, đương nhiên phải làm cho đủ bộ.

* * * * *

Trước đây trường cấp ba quy định nội trú, đa số học sinh nghỉ hè về nhà sẽ chen chúc trên xe bus. Có lẽ vì yêu thích bầu không khí náo nhiệt cùng bạn bè nên rất nhiều người dù trong nhà có xe cũng ít khi đến đón, Tưởng Bác Sâm và Thư Quân cũng không ngoại lệ. Hơn nữa hai người họ cùng ở một phòng ngủ, sau khi thân thiết thì lại càng quen cùng nhau ra vào, đồng thời chen lên xe đương nhiên cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Khi đó so với những bạn cùng lứa, Tưởng Bác Sâm đã có thể xem như là cao to khỏe mạnh, mỗi lần đều có thể tạo ra cho Thư Quân một khoảng không gian nho nhỏ không bị người khác quấy rầy trên chiếc xe bus đông đúc. Dù sao nhà hai người ở cùng một hướng, hẳn và Thư Quân lại thân thiết từ trước đến giờ, bạn cùng lớp thấy hẳn che chở cho Thư Quân trên cả quãng đường như thế thì thi thoảng sẽ trêu đùa nói Tưởng Bác Sâm đang nuôi cô vợ nhỏ.

Người chọn lên xe bus công cộng để ra ngoài vào Chủ nhật cũng không nhiều. Hai người chọn xe xong thì tiến vào chỗ ngồi. Thư Quân chọn chỗ gần cửa sổ, tầm mắt cậu rơi trên cảnh trí đang dần trôi bên ngoài. Ngón tay che áo khoác không biết buông ra từ bao giờ, đang chuyển sang đùi Tưởng Bác Sâm rồi gõ gõ trên đó.

Cái này cũng là tình thú nho nhỏ của hai người hồi đó, khi đó họ vừa xác định tâm ý của nhau, thân thiết thế nào cũng cảm thấy không đủ. Thế nhưng bên ngoài thì không thể phô trương quá, trường học cấm yêu sớm, đừng nói đến chuyện người yêu sớm lại còn là hai cậu nam sinh. Bởi vậy, dù trong lòng có rung động thế nào đi nữa thì thời điểm cần phải ngụy trang đến mức bình thản hai người họ vẫn phải kiềm chế.

Mà tay chân tiếp xúc nhẹ nhàng giấu dưới cặp sách hoặc quần áo cũng đủ khiến cho hai người khi ấy hưng phấn hồi lâu.

* * * * *

Giờ cũng không ngoại lệ.

Tưởng Bác Sâm đã sớm phát hiện động tác nho nhỏ của Thư Quân. Hắn cũng giơ tay ra nắm lấy ngón tay Thư Quân bao trong lòng bàn tay mình. Thư Quân không nhìn hắn, chỉ dùng đầu ngón tay chậm rãi cọ xát lên lòng bàn tay hắn. Động tác của cậu rất nhẹ, đầu ngón tay như một chiếc lông chim mềm mại, vẫn phát qua trái tim Tưởng Bác Sâm.

Sau khi xuống xe hai bàn tay đang nắm chặt nhau lại buông ra, hai người họ cùng sóng vai đi. Nhưng hôm nay lượng người trong sân trường thật sự khá lớn, trên sân trường và con đường gần rừng cây có thể thấy được đủ loại sân khấu do các câu lạc bộ hoặc lớp mở ra, không ít học sinh bên ngoài lưu luyến ở đây quên về. Sau hai lần liên tiếp bị đoàn người tách ra, Thư Quân bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Thư Quân.

Có lẽ là thói quen hai người cùng đi lưu lại từ hồi cấp ba nên từ trước đến giờ Tưởng Bác Sâm không chịu được việc trong tầm mắt nhìn không nhìn thấy bóng dáng Thư Quân. Lúc trước khi đi học, Thư Quân luôn thích vừa đi ven đường vừa đọc sách, thường hay tụt lại phía sau Tưởng Bác Sâm, vì thế không ít lần bị Tưởng Bác Sâm dạy dỗ.

Mà qua nhiều năm như vậy, Thư Quân đã quen với cảm giác có Tưởng Bác Sâm đứng bên cạnh mình rồi. Cậu không nói gì, chỉ chủ động dắt lấy tay Tưởng Bác Sâm, người đàn ông trước mặt lúc này còn ảm ức lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như được cầm lấy vật chí bảo.

Khoảng nửa tiếng nữa thì giảng đường văn hóa sẽ bắt đầu, lúc này người ta đã cho phép đi vào tìm chỗ ngồi. Sau khi hỏi vị trí rõ ràng, hai người họ tay trong tay cùng chen qua biển người đông đúc đi về phía hội trường nhà trường. Vòng qua một loạt bảng thông báo, Tưởng Bác Sâm lôi Thư Quân lùi về sau một bước. Cậu ngẩng lên nhìn, hóa ra là một học sinh đang ôm quả bóng rổ chạy nhanh qua trước mặt họ, vừa chạy vừa hô to xin lỗi với hai người. Nếu lúc này không tách ra thì chỉ sợ đã va phải nhau rồi.

Thời tiết hôm nay đẹp, nhưng dù sao cũng là tiết cuối thu, Thư Quân quần khăn quàng cổ còn thấy hơi lạnh, thế mà cậu học sinh kia chỉ mặc một chiếc thun ngắn và quần đùi. Thư Quân không khỏi chăm chú nhìn thêm, còn chưa kịp cảm khái một câu “Tuổi trẻ tốt thật, không biết sợ lạnh gì cả” với Tưởng Bác Sâm thì hắn đã kéo tay cậu rời khỏi đó.

Thư Quân không nhịn được muốn cười, cậu cố ý tiến đến trước mặt Tưởng Bác Sâm hỏi: “Cậu học sinh hỏi này có giống dáng vẻ trước đây của anh không? Em nhớ hồi đó anh chơi bóng cũng là số 19 giống cậu ta thì phải.”

“Đều là số 19,” Tưởng Bác Sâm hơi uốn lưng: “Nhưng anh đẹp trai hơn nhiều, em không thấy thế à?”

Trước đây hồi đi học Thư Quân cũng thường xuyên đến xem Tưởng Bác Sâm chơi bóng với bạn. Thi thoảng cậu cũng chơi một trận, có điều hồi đó cậu lùn quá nên vào trận chỉ để đùa giỡn mà thôi.

Ban đầu Tưởng Bác Sâm ý mình cao to nên thường cầm bóng trong tay trên cậu. Khi đó hắn không nói được rốt cuộc tâm tư của mình là gì, chỉ thấy dáng vẻ Thư Quân nỗ lực chạy về phía mình là vui vẻ trong lòng; Sau khi hiểu rõ, chỉ cần vừa tiếp được bóng là hắn lại hận không thể lập tức chuyển vào tay Thư Quân, dù cậu không ném vào hoặc bị cướp bóng đi cũng chẳng sao, chỉ cần cậu vui vẻ là được,

Xung quanh cũng có mấy người bạn thân đang chơi, người bên ngoài cũng ngầm cho phép hành vi “Chấp tay dâng non sông chỉ để người vui mừng” này của Tưởng Bác Sâm, chỉ là không khỏi muốn trêu ghẹo, họ nói may mà Thư Quân không phải người lớp khác, nếu không lúc thi đấu lớp khác chỉ cần phái Thư Quân thi đấu thì khẳng định Tưởng Bác Sâm sẽ phản bội anh em đi giúp người ngoài. Đến lúc đó coi trong lớp còn ai có thể khen hắn đẹp trai.

Tưởng Bác Sâm thản nhiên nói: “Người khác nhìn tao thế nào cũng chẳng sao, Thư Quân cảm thấy đẹp là được.”

“Đương nhiên là cậu đẹp nhất rồi.” Thư Quân vượt lông trần an Tưởng Bác Sâm một câu rồi lôi người đi:

“Số 19 đẹp trai nhất trên thế giới này, anh đi nhằm hướng rồi có biết không? Hội trường ở bên kia kia,”

Tướng Bác Sâm mạnh miệng không chịu thừa nhận mình tìm sai đường: “Anh chỉ cảm thấy bên đó có lẽ gần hơn tí.”

“Được nha ~ Vậy số 19 của em à, em muốn đưa anh đi con đường xa được không?” Trong giọng nói của Thư Quân chan chứa ý cười nuông chiều không hề che giấu, Tướng Bác Sâm cũng cảm thấy mình hơi ấu trĩ, đáy mắt cũng dần nhuộm ý cười.

Dường như ánh mặt trời hôm nay quá chói chang, bàn tay đang lồng vào nhau của hai người cũng ấm sực lên.

20. Chương 20

Lúc tọa đàm kết thúc thì đã gần 12 giờ. Tướng Bác Sâm liếc nhìn đồng hồ rồi định cùng Thư Quân đến tiệm ăn gần đây để ăn cơm, dù sao lúc này còn đi mua đồ ăn về nấu thì có hơi vội. Nhưng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Thư Quân đã kéo hắn ra khỏi hội trường: “Đi, hôm nay đưa anh đi ăn thật ngon.”

Không ngờ hai người lại đến một tiệm ăn chọn phần ăn tình nhân. Lúc đi vào phòng riêng Tướng Bác Sâm cứ cảm thấy Thư Quân dự mưu đã lâu, vì lúc hắn vào cửa nhân viên phục vụ có nói đã có hẹn trước; lúc chọn món đến thực đơn cũng không cầm, trực tiếp chọn một phần món tình nhân B.

Nhân viên ở đây rất có tu dưỡng, không hề để lộ mấy may kinh ngạc hay tò mò trước việc hai người đàn ông đến tiệm mình chọn phần tình nhân, thậm chí lúc đưa trà lên còn lịch sự nở nụ cười với hai người: “Chúc hai anh dùng cơm vui vẻ ở tiệm ăn bọn em ạ.”

Khi nâng chén trà lên Thư Quân trông thấy ánh mắt hơi bất ngờ của Tướng Bác Sâm. Cậu nhấp một ngụm trà, cong cong đôi mắt cười nói: “Trước kia đã muốn đến đây ăn với anh rồi, nhưng chỗ này khó đặt trước quá.”

Tướng Bác Sâm tin chắc là mình chưa từng đi đến tiệm ăn này với Thư Quân, cũng chưa từng nghe cậu nói muốn đến đây ăn: “Sao em biết chỗ này? Đường cũng hẻo lánh mà.”

“Lão Lâm nói với em đấy, cậu ấy bảo chỗ này không tệ, đồ ăn cũng ngon lắm.” Nói xong Thư Quân có hơi đắc ý, y như một cậu bé muốn khoe khoang công lao của mình và mong được khen ngợi: “Em còn đặc biệt nghiên cứu hướng dẫn ẩm thực nữa, gần đây có mấy nhà hàng cùng chủ đề này mới mở, chỉ có chỗ này được đánh giá tốt nhất.”

Lão Lâm là bạn học quen hồi cấp ba của cậu. Tên này đi học muộn, tuổi còn lớn hơn cả Tướng Bác Sâm. Mới bắt đầu quen, cậu ta đã ép Thư Quân phải gọi mình là “Anh”. Tướng Bác Sâm nghe xong thì không vui, chính hắn còn chưa để Thư Quân mỗi ngày gọi mình là anh đâu, bởi thế hắn mãnh liệt yêu cầu Thư Quân phải gọi là lão Lâm, cần dùng một cách gọi khác để thể hiện sự chênh lệch tuổi tác.

Xem ra hôm nay Thư Quân rất vui, Tưởng Bác Sâm đoán có lẽ là vì buổi tọa đàm sáng nay. Tuy hẳn không có hứng với Kinh dịch gì gì đó, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng vị học giả kia thật sự nói nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu và rất hàm súc. Bản thân hẳn gần đây rất bận rộn, mà lúc rảnh hình như cũng không ở bên Thư Quân được, vì thế bèn nói cho cậu biết tọa đàm buổi chiều hai người họ cũng có thể cùng đi nghe.

Thư Quân khá bất ngờ, vì cậu biết Tưởng Bác Sâm không đặc biệt thích những thứ này, mà ban đầu hai người họ chỉ bảo sẽ đến nghe tọa đàm buổi sáng. Cậu nháy mắt một cái: “Tại sao? Anh cũng bị mị lực của học thuật cảm hóa rồi hả?”

Tưởng Bác Sâm giơ tay gãi gãi chóp mũi: “Không phải đâu. Anh thấy hôm nay em nghe rất vui vẻ, nếu như muốn nghe tiếp thì chiều chúng ta lại đi.”

Thư Quân hiểu rõ, cậu cười nói: “Anh cho rằng em đến nghe tọa đàm nên mới vui thế à?”

“Không phải sao?”

“Em cảm thấy cùng nghe với anh thật thú vị. Hồi học Đại học em đã nghe tọa đàm nhiều rồi, không lần nào là nghe với anh cả, cuối cùng hôm nay cũng coi như được bù đắp.” Một tay Thư Quân chống cằm, nói rất thoải mái. Vốn dĩ vì như vậy cậu mới thấy cao hứng thế nên cứ nghĩ sao nói làm vậy.

Tưởng Bác Sâm cúi đầu nở nụ cười, hận không thể nuốt trọn một Thư Quân như vậy vào bụng – Sao cậu cứ để lộ dáng dấp khả ái như vậy mà không hề đề phòng cơ chứ?

Nghĩ đến đây, Tưởng Bác Sâm giơ tay xoa xoa cằm Thư Quân, lập tức khiến người ấy mờ mịt mở to hai mắt.

Càng khả ái hơn.

Hiển nhiên Thư Quân vẫn không hiểu tại sao Tưởng Bác Sâm lại đột nhiên sờ cằm mình. Cậu lại thấy hẳn cong ngón tay ra hiệu cho mình ngồi gần một chút, cũng chỉ hơi sững sốt rồi vẫn tiến lại gần.

Kết quả vừa mới đến gần đã được người hôn một cái vào má. Thư Quân không nhịn được mỉm cười: “Sao lại đột nhiên hôn em?”

Mặt Tưởng Bác Sâm làm ra vẻ đó là chuyện đương nhiên thôi, nói: “Anh chỉ muốn hôn một cái thôi. Nếu em muốn thì cũng có thể hôn anh.”

Thư Quân lộ ra vẻ mặt ghét bỏ. Sự thật là không phải cậu không muốn hôn, nhưng Thư Quân cảm thấy nếu quả thật mình mà hôn thì sự tình sẽ phát triển theo hướng khó nói. Cậu cảm thấy Tưởng Bác Sâm vẫn vô cùng có sức hút với mình, mà bản thân cậu cũng khó mà kiềm chế mình không thân mật với người này.

Đồ ăn trong tiệm cũng không phụ bạc danh tiếng, hai người vô cùng hài lòng. Sau khi ăn xong họ lại cùng nhau đi xem một một phim hài đen tối hồi hộp đang hot hiện nay. Những tình tiết phim nhìn như kinh dị, nhưng phân đoạn nào cũng mang theo những cảnh kinh điển khiến người ta không nhin được mà cười to. Thư Quân cười đến ngã trái vẹo phải như những khán giả trong rạp khác, Tưởng Bác Sâm không cười to như cậu, toàn bộ buổi chiếu đều chơi với ngón tay của Thư Quân.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim Tưởng Bác Sâm ôm lấy vai Thư Quân, người ngoài nhìn cũng chỉ thấy đây là dáng vẻ của anh em tốt. Thư Quân nghiêng đầu hỏi hần: “Lát nữa đi siêu thị mua đồ nhé?”

“Ừ.” Tưởng Bác Sâm ngả đầu lên vai Thư Quân rồi cọ cọ hai lần, bị Thư Quân giơ tay đẩy ra: “Ngửa chết, không được cọ.” Nói thì ghét bỏ, nhưng trên mặt lại mang ý cười dung túng.

Đại đa số thời điểm mua đồ gia dụng đều là hai người cùng đi. Trước đây Tưởng Bác Sâm không thích đi dạo siêu thị, nhưng Thư Quân bảo thì hần vẫn ngoan ngoãn cùng ra ngoài. Sau này không cần Thư Quân gọi hần cũng tự mình đi theo – Có lẽ là vì hai người đi với nhau, đến đi dạo siêu thị cũng là niềm vui.

Hai người đàn ông mua đồ luôn thẳng thắn dứt khoát, hơn nữa họ cũng đi quen siêu thị dưới tiểu khu rồi, vì thế rất ít khi chọn này lựa nọ. Tưởng Bác Sâm đẩy xe đi theo Thư Quân, thi thoảng lại nhắc Thư Quân quên mua thứ gì đó.

Lúc đi qua gian đồ dùng nhà tắm, Thư Quân nhìn kệ hàng là bắt đầu khó lựa chọn. Nhân hiệu bình thường cậu hay dùng đang đặt một tấm biển “Hết hàng”. Cậu nhìn hàng hóa muôn màu rực rỡ trên kệ là thấy buồn rầu, tiện tay cầm một chai muốn bỏ vào xe đẩy, nhưng lại bị Tưởng Bác Sâm ngăn lại: “Đổi sang chai bên cạnh đi.”

Thư Quân nhìn chai dán nhãn vị bạc hà trong tay, lại cầm chai có vị sữa bò bên cạnh cho Tưởng Bác Sâm xem: “Cái này hả?” Vừa hỏi vừa cảm thấy kì lạ, Tưởng Bác Sâm thích vị sữa bò từ bao giờ nhỉ?

Tưởng Bác Sâm gật gật đầu. Hần nhìn thấy đôi mắt lấp lóe ý cười bốn cột của Thư Quân, không nhin được giải thích: “Không phải anh thích sữa bò – Lần trước em từng mua một chai vị bạc hà, nói là dùng không thoải mái. Quên rồi hả?”

Đúng là Thư Quân đã quên. Vừa nghe Tưởng Bác Sâm nói thế thì cậu cũng nhớ mang máng, bèn thuận tay ném chai sữa tắm kia vào xe đẩy: “Vậy lần này đổi sang vị này vậy.”

Không ít vật dụng hàng ngày trong nhà đã dùng hết, Thư Quân có một danh sách ghi chú trong điện thoại. Cậu chỉ sợ mình mua sót cái gì nên lại lấy điện thoại ra xem, thỉnh thoảng còn muốn hỏi ý kiến của Tưởng Bác Sâm. Đại đa số thời điểm hai người đều nhất trí với nhau, nhưng thi thoảng cũng có lúc bất đồng – Ví dụ như gia vị nấu cá thì dùng loại để làm cá dưa chua hay cá hấp tốt hơn.

Cuối cùng đồ vật mua được còn nhiều hơn một chút so với danh sách ghi chú của Thư Quân. Hai người xách túi to túi nhỏ ra khỏi siêu thị. Sắc trời đã tối, mùa thu đông vốn trời tối nhanh, xa xa có một vầng trăng cong cong treo ở chân trời. Thư Quân ngửa đầu nhìn ánh trăng, thở dài nói: “Lại một ngày trôi qua rồi, haizz, thời gian vui vẻ đúng là ngắn ngủi.”

Tướng Bác Sâm cười nói: “Cuộc sống về đêm còn chưa bắt đầu, vui sướng của em còn chưa đến đâu.”

Thư Quân nghe ra ý trong câu nói của hắn bèn tiện tay nhấc chiếc túi trong tay đập Tướng Bác Sâm, không mạnh lắm: “Đồ lưu manh.” Mắng xong chính cậu cũng cười.

Bóng đêm vừa lúc.

21. Chương 21

Lại là một Chủ nhật.

Sáng hôm đó Thư Quân cảm thấy hết sức lạnh. Cậu vẫn đang ngái ngủ, chỉ quấn một chiếc áo khoác đi chân đất nhảy xuống giường rồi bước đến bên cửa sổ kéo rèm ra một góc nhỏ, nhìn ra ngoài. Hóa ra trời đổ tuyết rồi.

Có lẽ tuyết rơi cả đêm hôm qua, giờ này cũng đã ngừng. Con đường dưới lầu ướt đầm dề, mà cây cảnh mướt xanh trong vườn hoa cũng phủ một lớp tuyết trắng mỏng. Thư Quân quay đầu lại nhìn theo bản năng, rèm cửa sổ che ánh sáng rất tốt khiến giờ này trong phòng ngủ vẫn tối tăm. Người trên giường đang say giấc nồng, một cái tay chậm chậm tìm kiếm trên giường, hiển nhiên là đang tìm Thư Quân.

Hôm trước Tướng Bác Sâm vừa kết thúc một vụ án, tăng ca thêm một tuần, đến rạng sáng nay mới coi như xong việc. Vất vả lắm hắn mới có được một Chủ nhật để nghỉ ngơi một chút, Thư Quân sợ hắn ngủ không ngon nên rút chiếc gối của mình nhét vào trong tay Tướng Bác Sâm.

Ngửi được mùi của Thư Quân, quả nhiên Tướng Bác Sâm yên tĩnh lại. Từ đầu đến cuối mí mắt hắn cũng chẳng động đậy, chỉ ôm chặt lấy gối của Thư Quân rồi tiếp tục rơi vào mộng đẹp.

Hiếm lắm mới thấy Tướng Bác Sâm ngủ nướng, cũng khó khăn lắm mới có được. Thư Quân khẽ cong cong đôi mắt, lại dèm chăn kín lại cho hắn, lúc này mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ. Vừa đi cậu vừa nghĩ, hai ngày nữa phải mua sắm trái sần về trái trong nhà. Có lúc Tướng Bác Sâm về rất muộn, cứ phải nhón chân nhón tay đi cà nhắc trong nhà như kẻ trộm, chỉ sợ sần gỗ phát ra tiếng động sẽ làm phiền đến Thư Quân.

Thời gian cũng không sớm nữa, Thư Quân bèn làm loãng cả bữa trưa, bèn cố gắng chọn nguyên liệu nấu ăn nhiều chút rồi xử lý. Lúc hầm cà ri cậu lại đánh ba quả trứng gà để chuẩn bị làm trứng chưng sữa bò. Khi khuấy xong sữa và trứng rồi, cậu lại không thấy màng bọc thực phẩm đâu. Thư Quân kéo tủ bát ra nhìn một lúc, hình như lúc này mình có thấy mà, sao giờ lại không tìm ra nhỉ?

“Đừng tìm nữa, ở trên bàn ấy.”

Thư Quân nhìn người đàn ông đang mặc áo ngủ dùng màng bọc thực phẩm bọc bát sứ lại, cậu nhận lấy bát rồi đặt vào trong nồi: “Đói bụng hả? Chờ lát nữa ăn chút trứng chưng đã nhé.”

Tướng Bác Sâm đứng sát sau lưng Thư Quân, mở hai tay ra ôm người vào ngực mình: “Đúng là đói bụng.”

Lời còn chưa dứt Thư Quân đã cảm nhận được cảm giác cứng cứng ở bên dưới cách lớp quần ngủ một cách rõ ràng, mà người ấy đã không nhận được cơn đói, bắt đầu liếm hôn lên gáy.

Một tuần này hai người bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, đừng nói đến chuyện giao lưu thâm nhập sâu thêm một bước này nọ, đến hôn môi cũng chỉ được tiến hành dưới tình huống người kia đã say ngủ. Hoặc khi Tướng Bác Sâm về thì Thư Quân đã ngủ say, hoặc nửa đêm Thư Quân tỉnh lại nghe được tiếng thở đều đặn của Tướng Bác Sâm. Hai người đều không nỡ đánh thức lẫn nhau, đến hôn cũng cực kỳ thận trọng, chỉ sợ quấy rầy đến người mình yêu.

Mắt thấy bàn tay Tướng Bác Sâm đã vén áo lên bắt đầu ve vuốt nhẹ nhàng bên eo, Thư Quân bỗng dè tay hẳn lại, cười nói: “Anh đói bụng là muốn ăn em hả?”

Bị cậu dè nhẹ như thế, tuy Tướng Bác Sâm khó nhịn, nhưng cũng không động thủ nữa, chỉ thấp giọng “Ừ” một tiếng. Rồi hẳn lại nghe Thư Quân nói: “Em cũng đói, anh có cho ăn không? — Là em ăn anh ~ cơ~” Giọng điệu cuối câu dập dồn phơi phới, tựa như có mang theo móc đuôi nhỏ dụ người.

“Đương nhiên.” Tướng Bác Sâm không hề do dự mà gật đầu đáp lại, phản ứng này hoàn toàn trong dự liệu của Thư Quân.

hai người họ chưa bao giờ thảo luận vấn đề trên dưới, dường như tất cả đều nước chảy thành sông. Thư Quân cũng không để ý đến vấn đề trên dưới, dù sao khoái cảm đều dành cho người ấy, khi chìm đắm trong cảm giác cá nước vui vậy người ấy chủ đạo, cậu cảm thấy cực kỳ hưởng thụ.

Có điều, thi thoảng thay đổi khẩu vị cũng là một loại tình thú —

Thư Quân ngồi trên bàn bếp, cảm giác lạnh lẽo của bàn đá khiến ban đầu cậu hơi hơi nhúu mày. Tướng Bác Sâm muốn ôm cậu xuống thì mu bàn tay lại bị đánh một cái nhẹ nhàng: “Bảo anh đừng nhúc nhích cơ mà, có nguyên liệu nấu ăn nào không chế ngược lại đầu bếp không hả?”

Dứt lời, cậu tùy ý dùng hai chân quần lấy eo hắn. Một tay Thư Quân xé vạt trước áo ngủ của Tướng Bác Sâm, tay kia thì cố ý lên vào từ khe hở giữa cúc áo, vừa cởi cúc vừa dùng móng tay chậm rãi gãi cào trên ngực Tướng Bác Sâm.

“Phải kiên trì, đầu tiên cần phải hiểu rõ các nguyên liệu nấu ăn – mỗi tác vân da đều phải hiểu thật rõ ràng, như vậy mới biết hạ dao thế nào và làm thế nào mới có thể ăn được bộ phận ngon nhất.”

Thư Quân vừa động thủ vừa thông thả thuyết trình, sau khi hài lòng nghe được một tiếng than nhẹ tựa như giục giã khó nhịn của người ấy, cậu mới dán nửa người trên đến, liếm láp hôn hít theo cơ bụng của Tướng Bác Sâm. Tiếng hôn mút vang lên chùn chụt, Thư Quân cũng không quên phát biểu cảm nghĩ. Cậu vẫn duy trì tư thế chôn mình dưới bụng người yêu, chỉ ngẩng đầu lên nhìn hắn, ý cười nơi khóe miệng càng thêm mấy phần hồn nhiên, giống như thật sự chỉ đang thưởng thức mỹ vị: “Anh xem, chỗ này ăn ngon

lắm.”

Hai tay đặt bên mình Tưởng Bác Sâm hết siết chặt lại thả ra, hần liếm liếm môi dưới khe thở dài một hơi, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hắt hắt thân dưới. giọng khàn khàn vô cùng ám muội: “Phía dưới ăn ngon hơn nhiều, em có muốn thử không, hửm?”

“Lần đầu tiên thấy đồ ăn tự mình dâng lên cho người khác ăn đấy.” Thư Quân rũ mi nhìn thứ đồ căng phồng gần ngay trước mắt, cúi đầu hôn một cái lên đó: “Coi như là phần thưởng cho sự tự giác của anh.”

Cậu vừa nói vừa giơ tay kéo chiếc quần chướng mắt xuống. Không còn ràng buộc, của quý to dài bất thành hình lộ mặt, cọ qua gò má Thư Quân, để lại một vệt tình dục ướt át đậm đặc.

Hơi thở của Thư Quân dần dồn dập, huyết sau bắt đầu mất tự chủ mà ngứa ngáy. Không biết có phải ảo giác hay không, thậm chí Thư Quân cảm thấy chỗ đó đã bắt đầu có chất lỏng dần dần trào ra, chờ đợi cảm giác ngập tràn thỏa mãn.

Nhưng giờ lại bắt cậu phải tước vũ khí đầu hàng ư? Thư Quân liếc nhìn Tưởng Bác Sâm, dáng vẻ ẩn nhẫn vì dục vọng đã tràn trề mà không được thỏa mãn khiến cậu cảm thấy rất thú vị – Dù gì cậu cũng là một đầu bếp giỏi, trước hết vẫn phải xử lý xong nguyên liệu nấu ăn rồi mới bắt đầu ăn.

Nhưng cậu không biết, bản thân mình bây giờ cũng không khá hơn Tưởng Bác Sâm chút nào. Lòng ngực khe phập phồng vì hô hấp dồn dập, khoe mắt đuôi mày quyến rũ mê người vì hứng tình, đến động tác khe cắn môi dưới hay tiếng thở dài nhẹ nhàng đều mang theo hơi thở rên rỉ câu dẫn mê hoặc. Nếu không phải vì định lực kinh người, chỉ sợ Tưởng Bác Sâm đã sớm khiêng người đến phòng ngủ chứ làm gì nhớ được trò chơi tình thú tình thiếc gì nữa. Trong trò chơi tình ái này, hai người họ vừa là chúa tể, vừa là nguyên liệu nấu ăn của nhau.

Thư Quân quyết định không chịu thua trước. Cậu há miệng ngậm lấy cây hàng trước mặt, ngón thật sâu vào cổ họng từng tắc từng tắc. Nhưng nếu chỉ có vậy vẫn còn đỡ, trái lại vòng eo cậu còn lắc lư đong đưa theo động tác phun ra nuốt vào.

Hình ảnh rơi vào mắt Tưởng Bác Sâm liền khiến hần sinh ra cảm giác chính mình đang đẩy đưa đâm thọc cậu. Vừa nghĩ thế, con hưng thú dục vọng trong lòng lại càng thêm lung lay di động, chỉ chờ chờ nhào ra để nuốt trọn con mồi của mình.

Thư Quân thấy liếm mút lâu như vậy mà Tưởng Bác Sâm chẳng có ý muốn bắn, rốt cuộc cũng buông ra. Cậu ngồi thẳng lên dựa vào người Tưởng Bác Sâm: “Một chết đi được, không ăn nữa.”

Cuối cùng Tưởng Bác Sâm cũng được phép tự do hoạt động, hần giữ nguyên tư thế nào mà vòng qua khuỷu chân Thư Quân bế cậu lên, cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Vậy anh có thể ăn được chưa?”

Thư Quân không đáp lời, nhưng lại vòng tay ôm lấy cổ Tưởng Bác Sâm rồi nghiêng đầu cắn cắn lên xương quai xanh của Tưởng Bác Sâm một hồi, nửa người dưới càng dính sát sát lấy thân thể hần, cọ sát liên hồi.

— Tất nhiên là muốn ăn no nê rồi.

Đương nhiên, kết quả của việc ăn no nê là Thư Quân vô cùng đáng thương kêu đói. Lúc xử lý trong phòng tắm hai người họ lại cọ quẹt làm thêm một lần, đến cuối cùng Thư Quân mềm nhũn chân tay được Tưởng Bác Sâm bế ra khỏi phòng tắm. Khi cậu vùi mình trong sofa ăn trứng chưng, Tưởng Bác Sâm đang đứng trong phòng bếp, nói: “Ngày mai làm cho em ít tôm tươi hấp hẹ nhé?”

Thư Quân vừa ăn vừa ừ một tiếng. Ban đầu cậu không để ý lời này của Tưởng Bác Sâm có ý gì, sau đó mới nhớ lúc trước xem một chương trình dưỡng sinh có giới thiệu món này ăn bổ thận, bèn nâng bát dứ về phía Tưởng Bác Sâm, cười mắng: “Anh mới ăn ấy.”

22. Chương 22

Gần đây Thư Quân bị đau răng, tuy không đau dữ dội lắm nhưng thì thoảng lại nhói lên khiến cậu cũng khó chịu. Thế nhưng cậu lại không muốn đến nha khoa khám bệnh, có lẽ là ám ảnh lưu lại hồi còn bé, dù giờ đã lớn rồi nhưng nhìn thấy nha sĩ cũng sợ hãi. Bởi vì sợ Tưởng Bác Sâm sẽ kéo mình đến nha sĩ nên lúc đau bình thường cậu cũng không kêu to. Tưởng Bác Sâm còn tưởng thật sự không nghiêm trọng như cậu nói, nên sau khi đến hiệu thuốc lấy thuốc cho cậu hăn cũng không ép Thư Quân đi khám nữa.

Kéo dài như thế một tuần, đến một hôm nọ, Tưởng Bác Sâm nửa đêm nghe thấy hình như người nằm cạnh mình đang nhỏ giọng rầm rì. Hăn bật đèn lên thì thấy Thư Quân đang ôm má, nước mắt rưng rưng nhìn mình – nom như một chú mèo nhỏ ngốc nghếch, thật sự cực kì đáng thương.

Nếu sớm biết Thư Quân sợ bác sĩ mới không chịu đi khám thì dù phải trói người lại mang đi bệnh viện Tưởng Bác Sâm cũng làm. Nhưng nửa đêm rồi phòng khám nha khoa không còn mở cửa, hăn chỉ đành kiên nhẫn ai ủi cậu bệnh nhân trong nhà, dịu dàng hôn trán người ấy: “Đêm nay chịu khó nhịn một lúc nhé? Sáng sớm mai chúng ta sẽ đến bác sĩ.”

Thư Quân cau mày bật ra hai tiếng từ trong cổ họng: “Không đi đâu.”

Có lẽ thật sự đau đến khó chịu nên giọng của cậu còn nhuốm phần khóc nức nở. Thời tiết lạnh như vậy mà Thư Quân đau đến mức trán đổ đầy mồ hôi, nhưng đã đến mức đó rồi mà vẫn kiên trì không chịu đến nha sĩ... Tưởng Bác Sâm vừa đau lòng vừa buồn cười. Hăn xuống giường lấy một chiếc khăn lông để lau mồ hôi cho người yêu rồi lấy hai viên thuốc giảm đau mua lần trước đưa cho cậu uống. Loại thuốc giảm đau thần kinh này hăn vẫn không dám để cho Thư Quân uống nhiều vì sợ nảy sinh tính kháng thuốc hoặc tính ỷ lại vào thuốc. Có lẽ vì trước đây không dùng loại thuốc này nên được hiệu phát huy rất nhanh. Thấy Thư Quân không kêu đau nữa, lúc này Tưởng Bác Sâm mới thở phào nhẹ nhõm rồi ôm người vào lòng ngủ.

Hôm sau, lúc ăn xong bữa sáng Tưởng Bác Sâm nhắc đến chuyện đi gặp bác sĩ, mắt Thư Quân lại đảo loạn không nhìn thẳng vào hăn: “Em đỡ rồi mà, không cần đi khám đâu.”

Tưởng Bác Sâm như cười như không nhìn cậu: “Không đau thật?”

“Thật luôn.” Thư Quân vừa nói vừa dùng ngón tay chọc chọc lên má mình, chẳng hề nhìn ra đáng vẻ đáng thương đau đến rên rĩ vào tối qua. Tưởng Bác Sâm cũng không tranh cãi, chỉ gật đầu như đồng ý với lời giải thích của Thư Quân.

Thấy Tưởng Bác Sâm gật đầu, Thư Quân lập tức thông minh chuyển đề tài, nói mình nhận được thiệp mời, muốn đi sang tỉnh khác một chuyến. Có một người bạn thân hồi đại học muốn tổ chức hôn lễ ở quê: “Cậu ấy còn đặc biệt gọi điện thoại bảo em dẫn theo người nhà nữa đấy, anh xem xem mình có thể nghỉ được không? Coi như là làm một chuyến du lịch ngắn ngày.”

“Cũng được, đến lúc đó nếu như không có chuyện gì thì anh có thể xin nghỉ.” Tuy là nói như vậy nhưng hai người vẫn hiểu rõ tính chất công việc của Tưởng Bác Sâm, nếu như thật sự có chuyện, đừng nói ở bên ngoài, dù có ở sao Hỏa thì đã nói phải về đơn vị là phải về ngay.

Thư Quân cũng rất buồn ngủ: “Như bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, tốt xấu gì cũng biết anh ở đâu.” Nếu là trước đây, Tưởng Bác Sâm nói mất tích là mất tích, không có bất kỳ cách nào có thể liên lạc được với hắn, khi đó mới thật sự khiến Thư Quân phải nơm nớp lo sợ. Lần dữ dội nhất là Thư Quân một tháng ròng rã không biết hướng đi của Tưởng Bác Sâm một chút nào. Cả ngày cậu ăn không ngon ngủ không yên, một tháng sút mất chừng năm kí, khiến sau khi về Tưởng Bác Sâm vô cùng đau lòng.

Tưởng Bác Sâm đặt cốc sữa trong tay xuống, giơ tay chậm rãi ve vuốt gò má của Thư Quân, trong mắt hắn là sự dịu dàng khôn cùng. Nhất thời hai người không nói chuyện nữa, chỉ chăm chú nhìn vào nhau. Một lát sau, Thư Quân mỉm cười cọ xát vào lòng bàn tay Tưởng Bác Sâm, dịu dàng nói: “Được rồi đội trưởng Tưởng à, em sẽ không chạy mất đâu. Anh định sờ đến bao giờ nữa, mau đi làm đi.”

Lúc xế chiều Thư Quân sắp xếp danh sách một lượng sách mới cần đặt hàng trong tiệm. Lúc đang vui đầu chăm chú biết, bỗng nhiên hai mắt cậu bị bịt kín từ đằng sau. Bút trong tay cậu ngừng một chút rồi lập tức nở nụ cười: “Hôm nay tan làm sớm thế hả?”

Tưởng Bác Sâm thấy cậu đã nhận ra thì buông tay: “Giờ không bận, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?”

Đúng là lúc này không có khách, Thư Quân bèn dẫn dò tiểu Tạ vài câu rồi đi ra ngoài với Tưởng Bác Sâm. Ánh nắng ban chiều thật sự không tệ, hai người cứ chậm rãi đi dạo như vậy, tán gẫu mấy chuyện vụn vặt linh tinh, dù hết thời gian cũng rất thú vị – nếu như chỗ cần đến không phải là một phòng khám nha khoa.

Thư Quân dừng bước nhìn Tưởng Bác Sâm bằng ánh mắt vô cùng khó thể tin, vẻ mặt khổ sở như bị lừa dối: “Anh đến đây làm gì?”

Tưởng Bác Sâm cũng bắt đắc dĩ lắm, phòng khám này do mấy đồng nghiệp đề cử cho hắn, nói là rất nổi tiếng. Sáng sớm ra hắn bèn gọi điện đến hẹn trước thời gian, nhưng mà thẳng thắn nói với trực tiếp đến bác sĩ thì nhất định không được, thế nên trên đường hắn vẫn chưa nói.

“Không đi đâu...” Thư Quân nhú nhú mày, nói xong hơi nghiêng người định rời đi, giọng càng mềm nhũn muốn xin tha: “Thật sự em đã tốt hơn rồi, không đau nữa...”

Tưởng Bác Sâm vươn tay nắm lấy tay cậu, lúc đến trước mặt thì thấp giọng nói: “Nếu em không đi thì anh sẽ bế em vào.”

Trong nháy mắt nghe như vậy, Thư Quân tròn tròn mắt. Nhưng hiển nhiên là Tưởng Bác Sâm tuyệt đối có thể làm được chuyện như vậy. Mặt Thư Quân đã nhăn nhúm thành trái mướp đắng, vô cùng không tình nguyện mà lẽ mà lẽ mà đi theo Tưởng Bác Sâm vào phòng bệnh.

Trong phòng khám còn có một cậu bé đang ngồi chờ nhổ răng. Nhóc vẫn đang bụm mặt gào khóc sòng chết không chịu lên giường khám bệnh. Y tá đứng bên cạnh và thậm chí cả cha mẹ đứa bé không tài nào dỗ được. Nhưng khi nha sĩ đeo khẩu trang trắng, tay cầm kèm nhổ răng vừa thấp giọng nói một câu với cậu bé, cậu ta lập tức ngừng khóc, vô cùng hoảng sợ nấc cụt nhìn nha sĩ, sau đó ngoan ngoãn tự mình trèo lên giường khám bệnh.

Vốn lúc tiến vào phòng khám Thư Quân đã áp lực lắm rồi, thấy đứa bé kia vừa khóc cậu cũng uất ức muốn khóc theo. Khi còn bé cậu từng đi nhổ răng sâu một lần, lúc đó nha khoa đã để lại một ấn tượng vô cùng vô cùng đáng sợ cho bé Thư Quân, cho đến bây giờ nhìn thấy phòng khám nha khoa, đáy lòng cậu vẫn cảm thấy chỗ này không hợp bất tự với mình.

Tưởng Bác Sâm nắm tay cậu nói đùa, gắng hết sức để Thư Quân thả lỏng: “Em sợ gì chứ, không phải anh đang ở bên cạnh em đây rồi à. Em xem đứa nhỏ lúc này thật lợi hại, em cũng không thể không bằng một cậu nhóc đâu nhỉ.”

Thư Quân cũng thật sự bị hấn cưng chiều đến mức tính như trẻ con, nổi giận nói: “Ừ em không bằng đấy.”

Bằng hay không thì cuối cùng vẫn phải khám bệnh. Lúc Thư Quân nằm trên giường bệnh, Tưởng Bác Sâm nhận được sự đồng ý của bác sĩ bèn đứng bên cạnh nắm tay cậu. Thư Quân cảm thấy hơi mất mặt – đứa bé hồi nãy cũng không sợ đến vậy. Có điều so với mất mặt thì Tưởng Bác Sâm ở bên cạnh vẫn làm cậu an tâm hơn một chút.

“Mọc răng khôn, có thể phát triển bình thường. Lát nữa chụp phim xem có mọc lẩn sang răng bên cạnh không... Gần đây ăn đồ ngọt khá nhiều đúng không, thế nên mới đau răng.” Nha sĩ nhìn chăm chú vào hàm răng của Thư Quân rồi giải thích: “Bình thường chúng tôi đều kiến nghị bệnh nhân nhổ răng khôn, đợi lát nữa xác nhận xem vị trí có ngay ngắn không. Nếu không ngay thì phải nhổ để tránh gây ra chứng viêm, đau nhất thời mà thoải mái mãi mãi.”

“Có thể không nhổ ạ?” Thư Quân bắt được từ ngữ then chốt, mắt sáng lên.

Bác sĩ cũng thẳng thắn: “Nếu như không lẩn sang các răng bên cạnh và mọc bình thường thì bệnh nhân cũng có thể lựa chọn không nhổ.”

“Vậy thì khơ...” Còn chưa dứt lời, Thư Quân đã bị Tưởng Bác Sâm búng trán một cái: “Chúng ta chụp phim trước đã xem bác sĩ nói thế nào.”

Mà kết quả chứng minh lời cầu khẩn trong lòng Thư Quân hữu dụng – rằng khôn vẩn chưa ảnh hưởng đến các răng bên cạnh, nếu có thể mọc bình thường thì không cần nhất định phải nhổ. Cộng thêm bản thân Thư Quân vô cùng không muốn, thế nên bác sĩ đề nghị khoảng thời gian này cậu cần giữ răng miệng sạch sẽ, qua một thời gian nữa quay lại khám.

Lúc ra khỏi phòng khám bước chân của Thư Quân vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ mặt mày ủ rũ khi đến. Tưởng Bác Sâm thật sự rất khó tưởng tượng hồi còn bé rốt cuộc Thư Quân bị nha sĩ hù dọa thế nào. Hắn bước nhanh tới đuổi kịp Thư Quân đang cố ý đi trước, choàng tay qua vai cậu, hỏi: “Vui thế à?”

Thư Quân nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ với hắn: “Đừng đến đây, chuyện anh lừa em đến phòng khám nha khoa còn chưa xong đâu. Em nói cho đội trưởng Tưởng biết, em là kẻ vô cùng thù dai đấy.”

Tưởng Bác Sâm bật cười, nói: “Nhớ đi, tốt nhất là nhớ cả đời cũng được.”

Thư Quân giả vờ ghét bỏ đẩy người ra: “Gớm chết đi được, tránh xa em ra một chút.” Cậu dùng sức không mạnh, nói đẩy ra chỉ bằng nói là xoa xoa. Tưởng Bác Sâm cũng mặc cậu đùa nghịch, thậm chí còn hòa theo cậu giả vờ buông hai tay để ngực dán sát vào lưng Thư Quân, hơi thở phả vào phần cổ của người ấy, mang theo cảm giác ngứa ngứa và ấm áp.

23. Chương 23

Lúc tan việc Tưởng Bác Sâm đi cùng đồng nghiệp ra khỏi cục cảnh sát. Còn chưa xuống cầu thang, mấy người bên cạnh đã nháy mắt cười cười: “Yoo ~ Anh dâu đến rồi kìa.”

Tưởng Bác Sâm “Xùy” một tiếng: “Nhỏ giọng chút, chả nghiêm túc gì cả.” Nói thì nói vậy nhưng chính hắn lại ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang rồi bước đến cạnh Thư Quân. Hắn giơ tay lên chỉnh khăn quàng cổ lại cho Thư Quân trước, đầu ngón tay chạm phải làn da man mát: “Chờ lâu rồi hả?”

Thư Quân đang dựa vào cửa xe chơi điện thoại, thấy hắn đến thì lập tức nở nụ cười: “Vừa mới tới một lúc.” Còn chưa dứt lời mấy cảnh sát trong đội cười hì hì chào hỏi cậu, lúc này mọi người không dám gọi anh dâu, tất cả đều gọi anh.

“Bình mặt ong lần trước mua em để ở cốp sau ấy, chờ lát nữa xuống xe nhớ cầm nha.” Sau khi tạm biệt mọi người, Thư Quân thấy Tưởng Bác Sâm kéo cửa lên xe thì thuận miệng dặn dò một câu.

Tưởng Bác Sâm gật gật đầu: “Được.”

Hai người họ muốn đến nhà cha mẹ Tưởng Bác Sâm. Lại nói, cha mẹ Tưởng có thể tiếp thu chuyện của hai người nhanh như vậy là còn nhờ cha mẹ Thư Quân hòa giải trong đó. Ban đầu trong mắt cha mẹ hai bên, hai người họ là bạn học có quan hệ cực kỳ thân thiết, dù sao hai người chưa từng có bất kỳ hành động vượt rào nào trước mặt cha mẹ. Cho nên khi Tưởng Bác Sâm nói ra quan hệ của mình và Thư Quân, ban đầu

mẹ Tưởng còn nghĩ rằng con tri mình đang nói đùa.

Sau đó vẫn là cha mẹ nhà họ Thư đến làm thuyết khách. Hai người họ kinh doanh lâu năm nên rất rành thủ đoạn, ban đầu thì nói chuyện chuyện hai đứa con đã trải qua thế nào, trở thành câu chuyện được trời đất tác thành ra sao. Thêm nữa cha mẹ Tưởng từ nhỏ đã rất tôn trọng ý nguyện của con cái, bây giờ cũng không thể làm được chuyện chia rẽ uyên ương, đến cuối cùng mẹ Tưởng chỉ có một yêu cầu: “Nếu như đã yêu nhau thì phải ăn ở với nhau cho tốt.”

Chuyện như mới vừa xảy ra hôm qua, thế mà chớp mắt đã qua nhiều năm đến vậy.

Đèn vàng nhấp nháy hai lần rồi chuyển sang màu xanh. Thư Quân đánh tay lái rẽ trái, lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, số lượt xe rất lớn. May mà qua cầu Đại Kiều thì đến khu mới, chỗ này mới mở rộng chưa được bao lâu, người ở khá là ít ỏi. Đường đi rất rộng rãi, lái xe chốc lát đã đến tiểu khu cha mẹ Tưởng ở.

Bãi đỗ xe ngầm rất vắng, Thư Quân đẩy cửa xe xuống liềm cảm nhận được khí lạnh phả vào mặt. Cậu không khỏi dấm chân tại chỗ, còn chưa kịp than thở một câu lạnh quá đã bị Tưởng Bác Sâm đuổi đi: “Mau lên lầu đi.”

Thư Quân không trả lời mà đến cốp sau lấy đồ bên trong ra. Ngoại trừ mật ong còn mấy hộp sữa bột cho người già và mấy món tráng miệng kiểu Trung, đều là đồ Thư Quân mua chiều nay.

Hai người mỗi người xách một túi, lúc đi vào thang máy Thư Quân rất tự giác nhét tay vào túi Tưởng Bác Sâm. Người ấy cũng đưa tay nắm lấy tay cậu, bàn tay ấm áp truyền hơi ấm đến tận đáy lòng.

Đến cửa, Tưởng Bác Sâm còn chưa lấy chìa khóa ra thì đã nghe thấy trong nhà vang lên tiếng chó sủa. Sau đó cửa được mở ra từ bên trong, một con chó săn lớn đang ngồi xổm sau cửa thân thiết ngoắt ngoắt đuôi với hai người. Mẹ Tưởng cười khen ngợi con chó một câu: “Nhị Mao lợi hại quá, vừa nghe là biết người nhà chúng ta đã về rồi.”

Con chó săn này trước đây vốn là chó nghiệp vụ trong đội cảnh sát của cha Tưởng, cũng là bạn già nhiều năm của ông. Sau khi nó xuất ngũ cha Tưởng viết mấy đơn xin mới đưa nó về nhà. Tuy đã không thích hợp làm chó nghiệp vụ nữa, nhưng Nhị Mao vẫn giữ được phẩm chất nhạy cảm của chó nghiệp vụ như trước, lần nào nó cũng có thể chuẩn xác nhận ra tiếng bước chân của Tưởng Bác Sâm và Thư Quân. Hễ hai người họ về nhà, Nhị Mao nhất định sẽ vọt đến cạnh cửa chạy vòng quanh sủa thật to và vẫy vẫy đuôi.

Thư Quân cũng rất thích chú chó uy phong này, lúc đổi giày cậu giơ tay xoa xoa đầu vuốt lông cho nó. Nhị Mao cũng ngoan ngoãn ngồi xổm để cậu sờ, thậm chí còn chủ động cọ cọ vào lòng bàn tay Thư Quân. Thấy vậy, Tưởng Bác Sâm cười khẽ một tiếng, cũng giơ tay vỗ vỗ đầu Thư Quân một cái rồi thấp giọng nói: “Giống em thật.”

Thư Quân cười đập một cái lên tay Tưởng Bác Sâm: “Anh mới giống Nhị Mao ấy.”

Bây giờ hai người cùng về nhà thăm cha mẹ đã xem như là chuyện bình thường ở huyện, bất kể là hai người

hay hai ông bà đều không còn lúng túng và câu nệ khi ngồi cùng nhau như lúc đầu. Lúc ăn cơm mẹ Tường thấy Thư Quân thì cau mày bảo cậu ăn nhiều chút: “Gầy hơn so với lần trước về. Đến hôm nay đã mấy ngày đầu, sao gầy thế này, quần áo cũng chẳng vừa nữa rồi.”

Thư Quân cười, đổ toàn bộ tội lỗi cho Tường Bác Sâm gánh: “Anh ấy bảo con mập như cái bánh trôi nên con phải giảm béo ạ.” Mấy ngày trước Thư Quân bị cảm nhẹ, phải mặc một chiếc áo lông màu đen trắng siêu dày. Tường Bác Sâm trêu cậu, nói cậu là hạt vừng nhỏ xíu bị vùi trong bánh trôi.

“Mấy người trẻ như tụi con biết gì là mập là gầy đâu?” Mẹ Tường lắc đầu liên tục, “Toàn nói linh tinh thôi. Con cứ kệ nó, nên ăn vẫn phải ăn.”

Tường Bác Sâm đang bàn luận về các vụ án hình sự có thủ đoạn phạm tội cực kỳ tàn ác mà báo chí đưa tin gần đây. Hai cha con đều làm nghề cảnh sát, khó tránh khỏi quan tâm nhiều hơn với những tin tức thế này. Cũng may hai người nhà bên cạnh cũng đã quen rồi, khi nghe thấy những suy đoán về cách thức gây án và miêu tả xác chết cũng có thể ăn cơm mà mặt không biến sắc, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể chăm sóc cho Nhị Mao đang nằm bên cạnh bàn ăn.

Sau bữa tối, hai người Tường Bác Sâm và Thư Quân ở lại nhà cha mẹ nghỉ ngơi. Họ ngủ trong phòng trước đây của Tường Bác Sâm. Lúc ăn cơm Thư Quân có uống thêm mấy chén rượu, dường như vào lúc này hơi rượu mới bốc lên có hơi chóng mặt, bèn nằm chờ ra trên giường.

Tường Bác Sâm rửa mặt xong đi ra thì thấy hai mắt cậu đỏ đẫm nhìn chăm chăm vào một chỗ trên không, bèn cười cười trêu cậu: “Nhìn thấy gì mà mê mẩn thế?”

Thư Quân sững sốt một lúc mới quay lại nhìn hẳn, khoe môi cậu cong cong, nhỏ giọng gọi một tiếng “Chồng ơi.”

Ngoại trừ trên giường, cậu rất ít khi gọi Tường Bác Sâm như vậy. Tiếng kêu này tựa như có một con mèo gãi cào ngứa ngứa trong lòng Tường Bác Sâm, hẳn tiến lại gần hôn Thư Quân một cái: “Ngoan, lại gọi thêm tiếng nữa đi.”

“Chồng ơi.” Lúc này Thư Quân đã choáng váng rồi, vẫn thật thà gọi thêm một tiếng rồi chớp chớp mắt hỏi: “Đó là gì thế?”

Tường Bác Sâm nhìn theo ngón tay cậu chỉ. Trên bàn có đặt một cuốn album rất dày – màu hồng phấn. Hắn đứng dậy lấy cuốn album đặt trước mặt Thư Quân, giải thích: “Mẹ anh chọn đấy. Bà rất thích màu hồng thiếu nữ này, chứ có phải anh chọn đâu.”

Thư Quân chẳng quan tâm ai chọn cả. Cậu nhận lấy rồi mở ra xem. Đèn trên trần nhà rọi xuống ánh sáng dịu dịu, chòm tóc nhọn trên đỉnh đầu cậu cũng nom đáng yêu và ấm áp dưới ánh đèn, cả người trông thật sự dễ ỨC HIẾP vô cùng. Tường Bác Sâm xóc chân lên ngồi vào bên cạnh cậu rồi cùng xem ảnh.

Cuốn album chứa ảnh chụp từ hồi Tường Bác Sâm mới sinh. Tấm ảnh chụp hẳn tròn một trăm ngày có

chút xấu hổ, bé nhóc mặc quần yếm có điểm một nốt ruồi mỹ nhân, cười ngây ngô này là ai thế?

Nhưng hình như Thư Quân rất thích tấm ảnh này. Cậu duỗi ngón tay chậm rãi vuốt ve cậu bé con bụ bẫm trong hình, lại mỉm cười nhìn dòng chữ viết bên cạnh bức ảnh, cuối cùng bổ sung: “Của em.”

Cậu nói câu này rất nhẹ, nhất thời Tưởng Bác Sâm không nghe rõ. Hắn hỏi lại thì Thư Quân không chịu nói nữa, chỉ lật qua một trang. Bé con bụ bẫm ngày nào đã lớn rồi, biến thành cậu nhóc ôm bóng, sau đó là một học sinh tiểu học đeo khăn quàng đỏ. Thư Quân nhìn đến đâu Tưởng Bác Sâm nói cho cậu đến đó.

“Tấm này hẳn là sắp tốt nghiệp tiểu học, chụp lúc đi du lịch.”

Trong tấm ảnh đó đã có thể nhìn ra dáng vẻ sau này của Tưởng Bác Sâm, cậu nhóc đó hơi nâng cằm ngẩng đầu ưỡn ngực đứng dưới ánh nắng chói chang. Dù khuôn mặt còn non nớt nhưng vẫn có thể nhìn ra sự sắc bén khó lờ là trong mắt hắn.

“Đẹp quá.” Thư Quân cười cười nhận xét, lại quay đầu lại nhìn Tưởng Bác Sâm rồi nghiêm túc nói lại một lần: “Anh thật là đẹp.”

Tưởng Bác Sâm bật cười, trước đây sao không phát hiện lúc say Thư Quân lại đáng yêu thế này nhỉ? Hắn đến gần chạm mũi Thư Quân một cái, giọng điệu ôn nhu đến mức có thể ứa nước: “Em đẹp nhất.”

Có lẽ đối với hai người, toàn bộ thế giới này cũng không đẹp bằng người trước mặt.

24. Chương 24

Lúc gần tối Thư Quân nhận được điện thoại của Tưởng Bác Sâm, nói là thành phố bên cạnh xảy ra một vụ án và họ đến đây xin hỗ trợ, có lẽ tối nay phải tăng ca, bảo Thư Quân không cần chờ hắn. Thư Quân không hỏi về vụ án, nhưng nghe giọng Tưởng Bác Sâm hơi khàn khàn là biết có thể có chút hóc búa. Cậu đồng ý, lại dặn dò thêm một câu: “Anh hút ít thuốc thôi, cà phê với trà đặc cũng thế, uống ít được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Điều thuốc trong tay Tưởng Bác Sâm vừa châm lửa, hắn tựa vào tường nhìn đốm đỏ đang sáng trong tay. Tưởng Bác Sâm không hút nữa, chỉ cầm điều thuốc lên mũi ngửi một cái rồi nhả vào chiếc gạt tàn đặt trên thùng rác.

Tưởng Bác Sâm nhả điều thuốc xong quay đầu lại liên đối diện với đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố bên cạnh. Người đó mang vẻ mặt “Tôi hiểu mà”: “Đội trưởng Tưởng, người trong nhà không cho hút à?”

“Ừ, vị kia trong nhà không thích.” Nhắc đến Thư Quân là vẻ mặt của Tưởng Bác Sâm rất dịu dàng. Hắn gạt đầu trả lời một câu, lại thấy viên đội trưởng kia ném cho mình một thứ gì đó. Hắn giơ tay nhận lấy,

hóa ra là một lọ Xylitol.

“Ăn vài viên nhé?” Người kia cười giải thích: “Vợ tôi cũng thế, không cho tôi hút thuốc nên bảo tôi ăn kẹo, thế nên em ấy gửi cho tôi một đồng Xylitol, tôi nhai từ sáng đến tối, nhai đến độ quai hàm cũng chua lét.”

Bên kia Thư Quân cúp máy xong cũng không nhàn rồi. Nếu hôm nay Tướng Bác Sâm tăng ca không về thì thôi, lỡ có về thì phải sớm chuẩn bị thêm chút bữa khuya. Cậu biết tình trạng phá án của đội cảnh sát này, thời hạn phá án khiến mấy người họ bận bịu đến mức không để ý đến ăn cơm. Thường phải đối bụng đến mức không chịu được mới chịu đi lấy hai hộp cơm, thậm chí còn không kịp đợi lò vi sóng làm nóng đã ăn rồi. Bây giờ đã là mùa đông, dạ dày không chịu được dằn vặt như vậy.

Nguyên liệu nấu ăn trữ trong nhà không còn nhiều. Thư Quân đóng cửa tiệm sớm rồi lái xe đến siêu thị mua. Lúc đến khu đồ tươi thấy tôm đang bắt nhảy tanh tách, không biết sao Thư Quân lại nhớ đến chuyện lần trước Tướng Bác Sâm nói muốn làm tôm tươi xào hẹ bèn không nhận được mà nhìn thùng nước bắt cười.

“A... Là Thư Quân hả?”

Cậu vừa định đi mua một ít rau thì bên cạnh bỗng truyền đến một giọng nói không chắc chắn lắm. Giọng nói này hơi quen, Thư Quân quay đầu lại nhìn người đó, nở một nụ cười lễ phép: “Chào cô Trần ạ.”

Đối diện là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, ánh mắt cô nhìn Thư Quân mang theo mấy phần tò mò và nghiêm cứu: “Ấy chà, thật sự là Thư Quân hả, nghe nói em mở nhà sách à? Gần đây thế nào rồi?” Cô Trần dừng lại một chút, giọng nói nhẹ hơn: “Bây giờ... Vẫn một mình à?”

Hiển nhiên là câu cuối cùng này mới là trọng điểm. Thư Quân hơi buồn cười, bao nhiêu năm như vậy mà cô Trần này vẫn cứ tám chuyện chẳng khác gì lúc trước. Lúc trước cùng làm việc chung với nhau, Thư Quân đã bị ép phải nghe không ít tin tức tò mò từ chỗ cô rồi, hẳn sau khi mình nghỉ việc tất nhiên cũng trở thành một nhân vật chính trong miệng của cô.

* * * * *

Khi vừa mới tốt nghiệp, Thư Quân được giáo viên hướng dẫn đề cử vào làm ở một phòng nghiên cứu. Vì đối tác chuyện nghiệp nên công việc cũng coi như thoải mái, cộng thêm phúc lợi và đãi ngộ và thăng chức cũng không tệ lắm. Thư Quân còn từng nghiêm túc cân nhắc chuyện phát triển lâu dài ở chỗ đó. Nhưng không ngờ, ngay lúc mình đối mặt với cửa ải thăng chức thì đã gây ra một chuyện không nhỏ.

Lúc đó Tướng Bác Sâm còn chưa ra khỏi bộ đội, hai người hoàn toàn nằm trong tình trạng yêu xa cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, thậm chí so với hồi học đại học càng khó gặp nhau hơn. Chỉ cần có cơ hội gặp nhau, hai người sẽ tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Lúc đó trong nội bộ chỗ làm đã muốn đề bạt Thư Quân, đồng nghiệp trong sở nghiên cứu bèn ầm ĩ nói phải chúc mừng cậu một hồi. Thư Quân không phải là người thích náo nhiệt, nhưng không cưỡng được ý

tốt của mọi người, vì thế một đám người bèn dẫn nhau đến phố ẩm thực. Ngồi trong nhà hàng chưa được bao lâu, Thư Quân liền nhận được điện thoại Tưởng Bác Sâm gọi tới – Phải biết là cú điện thoại trước đó đã là chuyện của bốn ngày trước.

Hôm đó Tưởng Bác Sâm làm nhiệm vụ ngay ở chỗ gần Thư Quân, buổi chiều sau khi kết thúc được nghỉ nửa ngày. Hắn gần như không thể chờ được nữa mà hỏi rõ vị trí của Thư Quân, sau đó lập tức bắt xe đến.

Thư Quân nói tạm biệt với đồng nghiệp. Tất cả mọi người không chịu thả cậu đi, đùa giỡn nói nếu là người nhà thì cũng có thể dẫn đến cùng chung vui luôn. Thư Quân uyển chuyển từ chối ý tốt của mọi người. Không phải cậu không muốn giới thiệu Tưởng Bác Sâm cho người khác biết, mà là thời gian nửa ngày này cậu chỉ muốn hai người cùng ở một chỗ với nhau, không muốn có bất kỳ người ngoài nào quấy rối.

Thấy thái độ cậu tuy ôn hòa nhưng hết sức kiên quyết, mọi người cũng chỉ đành không ép nữa. Thư Quân tính tiền xong, nói xin lỗi rồi vội vàng rời đi. Lúc đến đầu phố nhìn thấy Tưởng Bác Sâm, cậu kích động đến mức muốn nhảy lên ôm người ấy rồi hôn mạnh một cái – thực tế thì cậu cũng đã làm như vậy. Tưởng Bác Sâm cọ cọ cái cằm râu ria xồm xàm lên má cậu, dẫn Thư Quân lên xe.

Thật ra hai người họ không phải là kiểu người sẽ cố ý thân mật quá mức ở nơi công cộng, nhưng hôm nay thật sự khiến người ta phải vui mừng. Thêm nữa hôm đó trời mưa, bên đường cũng không có bao nhiêu người đi ngang qua, họ mới có thể nhiệt tình như vậy một lần. Không ngờ đây lại chính là dây dẫn lửa.

Sáng sớm hôm sau Tưởng Bác Sâm đưa Thư Quân đến chỗ làm rồi về đội. Thư Quân vui vẻ đi vào văn phòng, lại phát hiện ánh mắt đồng nghiệp hôm nay nhìn mình có chút quái quái. Cậu còn chưa nghĩ rõ tại sao thì đã bị mấy đồng nghiệp có quan hệ khá thân kéo sang một bên. Đầu tiên họ hỏi hôm qua Thư Quân rời đi sớm có phải là vì người yêu về không, khi nhận được đáp án khẳng định, mấy người họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cô Trần hỏi một câu: “Vậy... Người yêu của em... Là một người đàn ông sao?”

Thư Quân sững sốt một chút, bỗng hiểu được tại sao tất cả mọi người lại dùng ánh mắt đánh giá kia để nhìn mình. Cậu cười cười, thẳng thắn gật đầu “Vâng ạ.”

” Thư Quân à...” Cô Trần do dự một chút rồi vẫn nói: “Lãnh đạo trong sở nghiên cứu của chúng ta đều lớn tuổi cả rồi, hơn nữa có rất nhiều người có tư tưởng khá là... Khá là...” Cô khá là một hồi lâu mà vẫn không nói ra, sau đó một đồng nghiệp nam bên cạnh bổ sung một câu: “Khá là bảo thủ.”

“À đúng đúng, khá là bảo thủ.” Cô Trần nói tiếp: “Lát nữa có lẽ lãnh đạo bên kia sẽ tìm em nói chuyện... Em... Em nên hiểu rõ một chút.”

Thư Quân hiểu được tâm ý của mọi người, cậu gật đầu tiếp nhận khuyến cáo thiện ý của họ.

Lãnh đạo nói chuyện rất uyển chuyển, cũng không nhắc đến vấn đề tình cảm riêng tư của Thư Quân, chỉ nói: “Tiểu Quân à, cái này nói sao nhỉ. Kỳ thật cuộc sống riêng tư thế nào bọn chú cũng không cần biết, nhưng thể diện vẫn phải thật tốt đúng không? Bọn chú không cần thiết vì một vấn đề nhỏ không có bằng chứng cụ thể là tóm chặt lấy không buông tha, bắt dẫm chân tại chỗ, dù sao trong sở vẫn rất yêu quý cháu. Nếu như cháu biểu hiện tốt thì sau đó cũng không phải là không có cơ hội.”

Thư Quân hiểu rõ ý của ông, dù sao trước mắt mới chỉ là đồn địa, chỉ cần cậu từ chối nhận mình đồng tính thì trong sổ sẽ không có ý định dây dưa thêm vấn đề này. Nhưng nếu mình thừa nhận thì lần này, thậm chí là sau này cơ hội thăng chức sẽ không rơi xuống đầu mình nữa.

Cậu có thể lựa chọn cách che giấu thân phận là người yêu mình của Tưởng Bác Sâm. Dù sao ngoại trừ Tưởng Bác Sâm, cậu sẽ không làm ra những hành động thân mật với bất cứ người đàn ông nào nữa. Nhưng, tại sao cậu phải nói dối?

Một lời nói dối nói ra cần có ngàn vạn lời nói dối khác để bù. Huống hồ Thư Quân thấy quan hệ người yêu giữa mình và Tưởng Bác Sâm không phải không thể đưa ra ánh sáng. Hai người họ cũng định tìm cơ hội thích hợp để thẳng thắn với cha mẹ. Quan hệ giữa họ không cần bố cáo rộng rãi cho thiên hạ biết, nhưng cũng không cần phải trốn khắp nơi.

Nửa tháng sau bên nhân sự đưa ra thông báo, Thư Quân cười nói chúc mừng với một đồng nghiệp khác, cũng nộp đơn từ chức của mình. Lãnh đạo trực tiếp của cậu khá là tiếc hận, nhưng cũng không thể làm gì. Lúc đó trong sổ đã truyền tin tức khắp nơi, người đối mặt với Thư Quân đều sẽ không tự chủ được mà tìm tòi nghiên cứu cậu. Thư Quân cũng thản nhiên tiếp nhận, nếu đã đồng ý công bố quan hệ này thì cậu cũng đã chuẩn bị tiếp nhận bất cứ phản ứng nào.

* * * * *

Sau khi nghỉ việc Thư Quân liền bắt đầu chuẩn bị chuyện tiệm sách, dần dần cũng ít liên lạc với đồng nghiệp cũ. Hôm nay đột nhiên gặp phải cô Trần trong siêu thị, cậu cũng có chút vui mừng ngoài ý muốn, cũng nhất nhất đáp lời những sự tò mò của cô Trần: “Vâng ạ, ở trường trung học thành phố bên kia. Nếu cô Trần đến mua sách em sẽ giảm giá cho cô.”

Nói xong cậu lại cười cười, về mặt lúc nhắc đến Tưởng Bác Sâm cũng âm áp hơn mấy phần: “Đêm nay anh ấy tăng ca nên em đến đây mua chút đồ ăn để trong nhà.”

Hai người hàn huyên thêm vài câu rồi nói tạm biệt. Lúc này cô Trần do dự trong chốc lát rồi nói: “Cô cảm thấy em rất hạnh phúc. Chúc mừng em nhé.”

Thư Quân nhớ trước lúc mình nghỉ việc cô cũng đã từng nói lời này. Cậu có thể cảm nhận được thiện ý của cô, ý cười trong mắt cũng đậm thêm mấy phần: “Dạ, em cảm ơn cô.”

— Từ khi gặp gỡ Tưởng Bác Sâm đến bây giờ, mỗi một giây một phút cậu đều cảm thấy hạnh phúc.

25. Chương 25

“Này, nghe nói gì chưa, xế chiều hôm nay ở khu nhà cũ thành nam có bắt được một đám buôn ma túy đấy.”

“Nghe nói rồi, chồng tôi vừa gọi điện thoại nói chuyện này cho tôi đây. Hôm nay chồng tôi đang làm ở đó thì có người nói bên kia nổ súng, lúc đó đáng sợ lắm... À đúng, hình như chết một cảnh sát.”

Lúc đóng cửa tiệm Thư Quân vừa vặn nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của mấy người đi đường phía sau. Khi nghe thấy hai chữ “Cảnh sát” lòng cậu run rẩy, sau đó lại nghĩ đến chuyện hình như Tướng Bác Sâm đã nói ngày hôm nay phải tăng ca học gì đó, có lẽ bây giờ đang ở văn phòng. Thư Quân lúc này mới yên tĩnh lại, cảm thấy thần kinh mình hơi nhạy cảm rồi.

Khi nhận được điện thoại của đội hình sự cậu đang đứng chờ đèn xanh đèn đỏ ven đường, nhân viên cảnh sát đầu dây bên kia nói một câu: “Hôm nay đội trưởng Tưởng bị thương khi đi thành Nam làm nhiệm vụ, trước mắt vẫn đang hôn mê trong bệnh viện.” Thư Quân ngơ ngác, trong đầu bỗng lóe lên cái câu: “Hình như chết một cảnh sát” kia, cả người lập tức cứng đờ tại chỗ. Cậu cảm thấy trong nháy mắt cảnh vật bên cạnh bỗng chập chờn hư ảo không thể chạm vào.

Lúc này đèn xanh sáng lên, người đi đường bên cạnh đã dồn dập bước. Thư Quân máy móc bước theo dòng người về phía trước, qua đường rồi mới tìm lại được ý thức của mình. Cậu nghe thấy tiếng mình giả vờ trấn định hỏi: “Ở phòng bệnh nào thế?” Nghe được đáp án cậu lập tức cúp máy, thậm chí không dám hỏi một câu xem tình huống thế nào.

Đến bệnh viện hỏi rõ vị trí phòng bệnh, Thư Quân không kiên nhẫn chờ thang máy được nữa bèn trực tiếp chạy theo cầu thang bộ. Trọn bảy tầng cậu không hề nghỉ lấy một hơi, vừa hít sâu vừa tìm phòng bệnh của Tướng Bác Sâm.

“Anh Thư đến nhanh vậy à?” Cậu cảnh sát đang nhắc giá truyền dịch vừa đi qua nhìn thấy cậu bèn vẫy vẫy tay: “Anh tìm đội trưởng Tưởng đúng không? Anh ấy ở chỗ này này.”

Thư Quân nhìn băng gạc chói mắt trên trán cậu ta và giá truyền dịch trong tay, lập tức chân có hơi run rẩy. Người ở bên ngoài còn bị thương nơi trán và truyền dịch, còn Tướng Bác Sâm thì sao?

Cậu dùng sức siết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đớn. Cảm giác đau đớn ấy khiến cậu tạm thời tỉnh táo một chút để bước theo cậu cảnh sát kia đi vào phòng bệnh.

Đó là căn phòng một người, trong phòng ngập tràn hơi ẩm. Tướng Bác Sâm nhắm mắt ngủ trên giường, người còn mặc áo sơ mi cảnh sát. Cậu cảnh sát kia nhỏ giọng nói với Thư Quân: “Chiều nay đội trưởng Tưởng bị đẩy vào phòng bệnh mà vẫn không cho y tá thay đồ cho mình. Bọn em cũng không dám ép anh ấy nên không đổi.”

Thư Quân gật gù đầu, cậu trai kia liền quay người ra khỏi phòng bệnh, thuận tay khép cửa lại.

Thư Quân thả nhẹ bước chân chậm rãi đến cạnh giường bệnh. Cậu cởi áo khoác ra đặt sang một bên, nước khử trùng gay mũi khiến mũi cậu cảm thấy ê ẩm. Thư Quân ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn một lúc, bỗng nhiên giờ tay thăm dò hơi thở của Tướng Bác Sâm.

Không có.

Cậu còn đoán là hơi thở sẽ yếu ớt. Nhưng không, thật sự hơi thở của Tưởng Bác Sâm không có.

Gần như trong nháy mắt đại não Thư Quân trống rỗng. Cậu trợn to đôi mắt khô khốc nhìn chằm chằm vào cái người đang nằm trên giường bệnh. Đột nhiên đầu ngón tay lạnh lẽo bị khoang miệng ướt át bao lấy, khuôn mặt vốn không cảm xúc của người đang cắn ngón tay mình cười cười: “Tiểu Quân em làm sao thế, tại sao...”

Không kịp hỏi xong tại sao đột nhiên Thư Quân lại muốn thử hơi thở của mình, Tưởng Bác Sâm đã run sợ vì nước mắt tuôn xuống của Thư Quân. Hắn xốc chần lên ngồi dậy ôm lấy cậu vào ngực: “Sao thế Tiểu Quân? Sợ rồi hả? Anh xin lỗi, là anh không tốt, anh không nên đùa em. Em đừng khóc mà...”

Mỗi một câu nói của hắn nói ra Thư Quân lại càng rơi nước mắt nhiều hơn. Tay chân Tưởng Bác Sâm luống cuống, chỉ có thể vừa ôm cậu vừa lau nước mắt.

Sau khi nhận ra cơ thể trong ngực mình đang run bần bật, Tưởng Bác Sâm càng giận hơn. Hắn phần nộ vì trò đùa ác không đúng lúc của mình, chỉ có thể xin lỗi liên hồi. Mãi đến khi Thư Quân tàn bạo cắn bờ vai của hắn, Tưởng Bác Sâm mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Cú cắn này của Thư Quân rất dùng sức, trên áo thậm chí dính một điểm máu đỏ sẫm. Tưởng Bác Sâm không hề để ý tí nào, chỉ nâng mặt Thư Quân lên hôn hôn lên trán cậu.

” Tưởng Bác Sâm... Anh thật sự dọa chết em rồi.” Thật lâu sau Thư Quân mới khàn giọng nói.

“Là anh không tốt.” Ban đầu Tưởng Bác Sâm cảm thấy Thư Quân thăm dò hơi thở của mình thì còn tưởng là cậu đang muốn trêu mình, nào nghĩ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy. Hắn thấp giọng dụ dỗ Thư Quân: “Không sao không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, lát nữa chúng mình về nhà nhé.”

Thư Quân căn bản không tin, cái câu “Bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện” trong điện thoại kia không phải nói rõ anh ấy bị thương rất nặng sao? Cậu hỏi: “Anh bị thương ở đâu?”

Tưởng Bác Sâm kéo cổ áo sơ mi xuống một chút. Bên vai trái có dính một cái băng gạc, Thư Quân nhìn mà căng thẳng. Cậu chăm chú nhìn tấm băng màu trắng chói mắt kia một lúc rồi lại gần khẽ hôn lên một cái.

“Shhhh...” Lần này khiến Tưởng Bác Sâm bị trêu đến hít một ngụm khí lạnh. Thư Quân tưởng mình làm đau người ta, vội hỏi: “Vết thương đau hả? Có muốn gọi bác sĩ không?”

“Không cần không cần.” Tưởng Bác Sâm thấy cậu như con chim sợ cành cong, biết là thật sự đã khiến người yêu mình sợ hãi: “Không đau mà, thật sự chỉ là một vết thương nhỏ thôi, ban đầu anh đã bảo là không cần băng bó đâu.”

Thư Quân vẫn không tin. Tưởng Bác Sâm hết cách rồi, chỉ đành lấy áo khoác đặt ở một bên phủ thêm cho Thư Quân: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Về nhà làm cái gì?!” Thư Quân cuống lên, “Anh đừng có mà coi thân thể mình không có chuyện gì to tát, lúc điện thoại gọi đến em sắp bị dọa chết rồi!”

Tưởng Bác Sâm hơi nhướn mày: “Là thằng nhóc nào gọi điện thoại cho em? Anh đã bảo là không sao rồi, sao còn gọi cho em cơ chứ?”

“Tĩnh rồi à?” Bác sĩ cầm bệnh án đẩy cửa phòng bệnh ra, vừa lúc thấy hai người đương ôm nhau. Y cũng không thấy kinh ngạc, đến ánh mắt dư thừa cũng không có: “Vây thu dọn một chút rồi chuẩn bị xuất viện đi. Tuy cậu bị tai nạn lao động, cơ mà cứ chiếm giường bệnh để ngủ ngon cũng không ổn, mà vị người nhà bên cạnh này sao không chịu quản chút.”

Người đến vô cùng quen mặt, lúc mở miệng nói chuyện lại rất thiếu đánh. Đây là người quen của họ, là Lão Lâm người giới thiệu nhà hàng tình nhân lần trước cho Thư Quân, tên đầy đủ là Lâm Hiểu Tĩnh. Cái tên này khá nữ tính, nhưng ông nội y lại tính ra bát tự không thể thay đổi. Hồi cấp ba thậm chí thầy cô còn căn cứ vào họ tên để chia y vào ký túc xá nữ. Vì thế Lão Lâm chưa bao giờ để người ta gọi tên đầy đủ của mình, hoặc là Lão Lâm hoặc là anh Lâm.

Thư Quân bán tín bán nghi nhìn Lâm Hiểu Tĩnh chằm chằm: “Lão Lâm, anh đừng có lừa em, rốt cuộc anh ấy có sao không?”

“Thật sự không sao mà.” Lâm Hiểu Tĩnh vô cùng bất đắc dĩ: “Chỉ là trên vai bị rách một vết, cũng không cần khâu lại đâu. Có điều cái tên Tưởng Bác Sâm này có phải mấy hôm không được nghỉ ngơi đằng hoàng không? Vết thương còn chưa xử lý xong nó đã ngủ rồi, anh thấy vết thương cũng không nặng lắm, không cần phải ngủ một đêm trong bệnh viện. Có điều lúc này anh không rảnh nên mới bảo cảnh sát gọi em đến lĩnh người giúp.”

Giờ Thư Quân mới hiểu mình nghĩ nhiều quá nên mới hiểu lầm, lại nghĩ này giờ phản ứng của mình có phần quá khích, trên mặt không khỏi nhuộm vẻ thẹn thùng. Lâm Hiểu Tĩnh không thấy kinh ngạc lắm, từ khi quen hai người này đến nay y biết tình cảm của họ là đều hận không thể khắc lẫn nhau vào máu vào thịt. Y chỉ trêu ghẹo vài câu, ngay lập tức sẽ bị Tưởng Bác Sâm sốt ruột đuổi đi ngay.

Sau đó lúc xuống lầu Tưởng Bác Sâm có hỏi tại sao Thư Quân lại khóc thành như vậy, cậu xoa mắt nói: “Lúc đó em nghĩ nếu anh có chuyện gì thì sao khi sắp xếp cho bố mẹ xong em sẽ đến tìm anh.” Nói xong mắt cậu lại ửng đỏ – trước đây tính Thư Quân có dễ khóc vậy đâu.

Tưởng Bác Sâm đỡ khóc đỡ cười, lại cảm thấy lòng mình nhất thời vừa mềm vừa đau. Hắn muốn nói nếu lỡ có chuyện thì thật, thì mình cũng hi vọng Thư Quân sẽ tiếp tục cuộc sống sau này thật tốt. Nhưng lại nghĩ, nếu Thư Quân xảy ra chuyện gì bất ngờ, chỉ e rằng hắn lại càng điên cuồng hơn, vì thế không nói gì nữa.

Hai người im lặng ra khỏi bệnh viện, đúng lúc gặp một chiếc xe cấp cứu lấp lóe đèn đỏ lao nhanh vào. Tiếng còi hú vang vọng không thể nào che lấp được tiếng gào khóc của người nhà. Hai người họ không hẹn

mà cùng quay lại liếc nhìn chiếc xe kia, hai tay xuoi bên người đã nắm chặt lấy nhau từ bao giờ.

May quá, người ấy vẫn còn ở bên tôi.

26. Chương 26

Hôm nay vừa lúc là Chủ nhật, sen đá trên sân thượng trông trở nên trong suốt đến phát sáng khi ánh nắng chiếu vào.

Thư Quân lười biếng nằm trên ghế không muốn nhúc nhích, chỉ cảm thấy tầm nắng khiến người mình thoải mái như tan ra. Cậu tiện tay lật một trang sách, rồi bị nội dung trong đó hấp dẫn ánh mắt —

“Chăm chú nhìn người yêu hoặc người thân của bạn thật lâu, bạn sẽ rung động vì thế giới trong mắt người ấy, cũng sẽ nhìn thấy một bạn hoàn toàn mới.”

Cậu đang rất muốn nhìn Tưởng Bác Sâm một hồi, tiếc là người ta không ở nhà. Thư Quân nghĩ vậy, bưng cốc trà trong tay lên uống một ngụm. Nước trà ấm áp còn chưa xuống dạ dày thì cậu đã loáng thoáng nghe thấy có tiếng người mở cửa vào nhà.

Nghe tiếng bước chân cũng biết là Tưởng Bác Sâm. Hắn vừa đi họp về, trên người còn mặc đồng phục cảnh sát, bên ngoài khoác áo choàng. Vừa vào cửa hắn cởi áo ra rồi cầm theo cái túi đến bên cạnh Thư Quân, lấy một quả táo đông đưa đến bên miệng người yêu: “Đã rửa rồi đấy, em ăn đi.”

Dứt lời thì Thư Quân đã lắc đầu biểu thị không muốn, chỉ dùng đôi mắt không chớp lấy một lần nhìn mình chằm chằm. Tưởng Bác Sâm đặt túi sang bàn trà ở một bên rồi ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Thư Quân: “Sao thế?”

Thư Quân không nói lời nào, vẫn không hề động đậy mà nhìn Tưởng Bác Sâm, nhìn đến mức hắn phải giơ tay sờ sờ mặt theo bản năng: “Trên mặt có thứ gì bẩn à?”

Đôi mắt Thư Quân cong cong, vẫn không hề nói chuyện, chỉ nhìn hắn chăm chú.

Tưởng Bác Sâm bị cậu nhìn như vậy khiến hắn có hơi mất tự nhiên, bèn mở hai cúc áo và kéo cà vạt lỏng ra một chút, dường như làm vậy là có thể giảm bớt cảm giác khô khốc nơi cổ.

“Tối qua chưa cho em ăn no à?” Tưởng Bác Sâm thấp giọng nở nụ cười, một tay đặt lên trước ngực Thư Quân rồi trượt xuống dọc một đường đến phần eo, xoa xoa.

Thư Quân giơ tay vỗ hất một cái: “Nói linh ta linh tinh.” Nói xong cậu lấy cuốn sách ở một bên đưa đến trước mặt Tưởng Bác Sâm, ra hiệu hắn nhìn một đoạn văn. Tưởng Bác Sâm liếc nhìn một cái, nở nụ cười

hỏi: “Vậy vừa nãy em nhìn ra gì thế, hửm? Nhìn mà cũng có thể cứng được.”

Thư Quân làm như không phục, trả lời: “Còn không phải vì nhìn anh à.”

Tướng Bác Sâm lập tức nở nụ cười rồi đứng dậy: “Chuyện này đúng là vinh hạnh của anh.”

Lấy góc nhìn nằm giữa của Thư Quân, người đàn ông trước mặt có vóc người cao to khỏe mạnh, bộ cảnh phục màu xanh lơ mặc ngay ngắn trên người mang đến cảm giác trang nghiêm, nhưng Tướng Bác Sâm lại cố ý để cổ áo lộn xộn, lộ ra một đoạn xương quai xanh, phía trên còn lưu lại dấu vết kiêu diễm tối qua, chỉ cần chút đó là có thể khiến hơi thở Thư Quân bất ổn. Cậu liếm môi một cái, rõ ràng lúc nãy mới uống trà xong, nhưng giờ lại cảm thấy khô khốc.

Cậu nhìn chằm chằm vào mắt Tướng Bác Sâm, im lặng thúc giục người ấy dùng hành động để an ủi chính mình. Thế nhưng Tướng Bác Sâm dù bận cxxg vẫn ung dung nhìn hắn, dường như đang thực hành đoạn văn kia, thế phải nhìn cho bằng được một thể giới trong mắt Thư Quân.

Nhưng ánh mắt càng chạm vào nhau, họ càng bị yêu thương nơi đáy mắt người kia thiêu đốt đến mức không cách nào nhẫn nhịn được, rồi lại dường như cố ý thi xem ai có định lực cao hơn. Dù thân dưới hai người đã phồng lên một cục, khát khao được chạm vào xoa nắn, nhưng vẫn không chịu hành động, chỉ bốn mắt nhìn nhau duy trì im lặng.

Một lát sau Thư Quân nháy mắt một cái, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt. Rốt cuộc Tướng Bác Sâm cũng di chuyển, hắn giơ tay kéo cà vạt ra che lại hai mắt Thư Quân rồi cúi đầu hôn cậu. Giọng nói của hắn khô ráp đến mức đáng sợ, vừa như thở dài lại tựa như lời yêu: “Thật sự là... Đời này đã ngã xuống trong tay em rồi.”

Tầm mắt bị che lại khiến xúc cảm càng thêm nhạy bén. Thư Quân cảm thấy mình như chưa từng cảm nhận được nhiệt độ Tướng Bác Sâm một cách sâu sắc như vậy, đến mức lúc Tướng Bác Sâm ôm lấy mình vào nhà, cậu thậm chí còn nghi rằng mình sẽ bị bỏng.

Đương nhiên là không đến nỗi bị bỏng, nhưng làm chuyện xấu thì vẫn rất có thể.

Thư Quân nằm lý trên giường chơi điện thoại, lúc vươn mình phần eo cậu đau nhói. Cậu hô một tiếng Tướng Bác Sâm, người ấy buột tạp dề bước ra từ phòng bếp đến cạnh cửa, hỏi: “Sao thế?”

Thư Quân vốn muốn nói lần sau phải điều độ tiết chế lại, nhưng khi thấy người mình yêu dù mặc tạp dề ở nhà cũng cực kỳ đẹp trai thì yên lặng ngậm miệng, cuối cùng ừ ừ cúi đầu nói: “Không có gì đâu, chỉ muốn gọi anh một cái thôi.”

Muốn khống chế bản thân mình trước mặt người yêu, hình như là một chuyện quá đổi khó khăn.

27. Chương 27

Sau khi ăn tối xong hai người ngồi xem phim trong phòng khách, là một bộ phim bom tấn chủ đề thảm họa của Hollywood. Thư Quân xem một lúc thì cảm thấy chán bèn ngồi bên cạnh chơi tablet, chơi được một lúc cậu ngẩng đầu lên nói: “Em muốn xuống.”

Tư thế bây giờ của hai người trông có vẻ xa nhau, từng người chiếm một bên nệm sofa rồi dựa vào một cái thảm len nằm ườn ra. Nhưng thực tế là Thư Quân ử chân trên ngực Tưởng Bác Sâm. Nghe thấy cậu nói muốn xuống, Tưởng Bác Sâm giơ tay kéo áo lên, Thư Quân lập tức thu chân về rồi nhảy xuống sofa.

Cậu đến phòng vệ sinh một chuyến rồi cầm mấy túi đồ ăn vặt về, mở một túi khoai tây chiên nhai rôm rốp quay lại sofa, sau đó ném một túi cho Tưởng Bác Sâm. Hắn nhận lấy nhưng không ăn, chỉ sán lại gần chiếc bàn thấp rồi ghéech cầm lên về phía Thư Quân: “Đút cho gia ăn hai miếng nhé?”

“Lưu manh.” Thư Quân cười ngậm một miếng khoai tây chiên trong miệng, một tay chống lên tay vịn sofa rồi đút vào miệng người ấy. Một miếng khoai tây chiên lớn được bao nhiêu, gần như trong nháy mắt hai người họ đã hôn nhau rồi.

Nhưng nụ hôn cũng tùy ý như hàng ngày nắm tay nhau. Tưởng Bác Sâm liếm sạch vệt khoai dính bên miệng Thư Quân, lại vỗ vỗ bên cạnh ra hiệu cho Thư Quân ngồi xuống.

Thư Quân cầm PAD tới, trước tiên tìm một tư thế thoải mái dựa vào ngực Tưởng Bác Sâm, lại bắt một cái tay Tưởng Bác Sâm để đảm nhiệm làm giá đỡ PAD của mình, lúc này mới từ từ chơi một ván game offline.

Game này tên là “Tận thế”, người chơi điều khiển nhân vật vừa mở mắt là phải đối diện với một thế giới hoàn toàn yên tĩnh, khắp nơi đều là kiến trúc lạnh lẽo và thực vật biến dị không biết nói chuyện. Người chơi cần dựa vào manh mối gợi ý để không ngừng khai thác và bảo vệ những vật thể còn sống trong thế giới này, cũng phải tìm được người yêu mất tích đã lâu của nhân vật mới có thể qua cửa cuối cùng.

Trùng hợp thay, bộ phim Tưởng Bác Sâm xem cũng nói về ngày tận thế, có điều tận thế kéo đến chính là thiên tai đáng sợ. Thư Quân vừa chơi game vừa nghe lời thoại trong phim, bỗng nhiên tò mò hỏi: “Anh có từng nghĩ nếu tận thế đến thì phải làm gì chưa?”

Vốn cho là mình sẽ nghe được đáp án phủ định, không ngờ người đàn ông phía sau lại im lặng trong chốc lát rồi hết sức nghiêm túc đáp: “Đã từng suy nghĩ qua.”

Thư Quân kinh ngạc cười hỏi: “Thật sự từng nghĩ à? Chuyện khi nào thế?”

Tưởng Bác Sâm quay đầu sang xoa xoa đầu Thư Quân: “Cấp ba, hồi học lớp 12 ấy.”

Lớp 12.... Thư Quân nháy mắt một cái, hình như khi đó đúng là có lời đồn ngày tận thế các kiểu.

Sau khi vào lớp 12, gần như thần kinh của tất cả mọi người đều căng đến cực hạn, bất cứ tin tức gì truyền đến từ bên ngoài cũng gần như bị các học sinh vùi đầu học tập tự động quăng ra ngoài não. Nhưng dù là vậy cũng có một ít tin tức xuyên thấu qua tầng tầng lưới dày đến kích thích tình cảm của mọi người.

Lời đồn ngày tận thế là thuộc vào nhóm này, khi đó rất nhiều người đều cho là lời đồn ấy tuyệt đối không giả, thậm chí dưới sự kích động của những kẻ cố ý còn gây nên phong trào tranh mua thực phẩm không ít lần. Có điều Thư Quân vẫn không tin, không ngờ Tưởng Bác Sâm lại đã từng nghĩ qua?

“Anh tính toán sao, ngày tận thế đến rồi thì anh chuẩn bị ứng phó thế nào?”

Tưởng Bác Sâm khẽ cười một tiếng: “Dẫn em chạy.”

Thư Quân lập tức có hứng thú, cậu thoát game rồi ngồi thẳng người lên nhìn về phía Tưởng Bác Sâm: “Dẫn em chạy trốn ư? Chạy thế nào? Chạy đến đâu?”

“Anh nghĩ trước hết thu gom đồ ăn và vũ khí, hơn nữa thân thể em không tốt, e rằng vũ khí cũng vô dụng, nên càng phải rèn luyện nhiều hơn.” Tưởng Bác Sâm giơ tay nắm lấy một nhúm tóc nhỏ của Thư Quân ngẫm nghĩ: “Cũng không thể đến nơi có khí hậu khắc nghiệt được, mùa đông phương Bắc quá lạnh em không chịu được, vì thế nhất định phải đến một đồi núi thấp ở phía Nam. Không thể lựa chọn chỗ quá nhiều người, tận thế thường có nghĩa là trật tự hỗn loạn khôn cùng, anh không có cách nào đảm bảo sẽ che chở cho em mọi thời mọi khắc ở chỗ đông người.”

“Sao anh nghĩ gì mà xa thế?” Có lẽ thấy Tưởng Bác Sâm vừa ấu trĩ lại mang theo sự dửng dưng độc nhất của thiếu niên, Thư Quân cong cong đôi mắt: “Nói nữa, em cũng có thể bảo vệ anh mà.”

Hình như Tưởng Bác Sâm cũng cảm thấy khi đó thật ấu trĩ, hần cười cười vờ vờ tóc Thư Quân thành một cục nhỏ: “Khi đó có lẽ là áp lực quá lớn chăng? Lúc thì nghĩ nếu tận thế được thì tốt quá, dù sao cũng loạn lạc cả, có lẽ chúng ta ở bên nhau sẽ không vấp phải lực cản nào; lúc lại cảm thấy ngày tận thế quá tối tăm, hai ta cứ vậy là quá tốt rồi.”

Thư Quân cảm thấy mình không nhịn cười nổi – thực tế là cậu cũng đã bật cười thành tiếng. Tưởng Bác Sâm vừa bất đắc dĩ vừa dung túng nhìn dáng vẻ cười híp cả mắt của cậu. Hần nghiêng đầu hôn môi cậu một lúc, cuối cùng cũng dừng được tiếng cười của Thư Quân.

Mà Thư Quân hồi tưởng lại hồi học 12 của mình, cũng không nhớ được liệu hồi đó mình có từng tưởng tượng những vấn đề tương tự như “Ngày tận thế đến thì nên làm gì” không, lúc đó ý nghĩ ngáoapjt rần trong lòng cậu là muốn học cùng một trường đại học với Tưởng Bác Sâm. Mặc dù biết hai người phân nửa không học chung một trường, nhưng Thư Quân vẫn nhắc nhở mình nhất định phải nỗ lực thi lên đại học, ngàn vạn lần không thể chủ quan.

Nói đến đó, chuyện này cũng đã từng là một tâm bệnh nho nhỏ của cậu.

Năm lớp 12 ấy, lớp họ được xếp thêm mấy học sinh học lại. Có một người nghe nói đã học lại liên tục bốn năm, đã biến thành thiếu niên tóc bạc sớm mà vẫn chưa thể đi thi. Vị thiếu niên tóc bạc kia vừa vịn ngồi trước bàn Thư Quân. Trong một lần nói chuyện phiếm lúc nghỉ giữa giờ, cậu ta vô tình nói đến chuyện mấy bạn học cùng khóa với mình đã tốt nghiệp rồi. Cậu ta liên tục cảm khái, nếu như mình lại thi lại không lên đại học nữa thì thật sự sẽ bị những người đi trước bỏ lại sau lưng, còn dùng ví dụ của một đôi tình nhân trong lớp cậu ta trước đây – nữ sinh ghi danh bằng vàng, nam sinh lại thi rớt. Sau khi học lại một năm thi đại học xong thì nam sinh nhận được điện thoại chia tay của nữ sinh, lý do là vì hoàn cảnh vị trí và gặp phải những người không giống nhau khiến hai người nảy sinh khoảng cách khó có thể đuổi kịp được.

“Cho nên mới nói, khoảng cách làm sao mà đẹp được, người đi trước vĩnh viễn không nhìn thấy người phía sau đuổi theo khổ cực thế nào. Người ta chỉ biết phía trước có phong cảnh tốt đẹp hơn đang chờ đợi mình, nào có thể nguyện ý quay đầu lại nhìn người xưa ngây thơ và khô khan cơ chứ.”

Cuối cùng, “thiếu niên tóc bạc” kia cảm khái rồi lắc đầu kết thúc bằng một câu rất nghệ thuật như vậy.

Mà Thư Quân nghe xong thì vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất khiếp sợ. Cậu và Tưởng Bác Sâm vốn cách nhau ba tuổi, nếu lần này thi đại học không thành công, bản thân mình không đậu, chẳng phải lại càng kéo dài khoảng cách của hai người ư?

Thư Quân âm thầm tạo áp lực cho mình, nhưng không biết nỗi sợ hãi trong lòng mình đã sớm bị Tưởng Bác Sâm nhìn thấu. Tưởng Bác Sâm cũng khá bất đắc dĩ với chuyện này, kết quả học tập của Thư Quân vô cùng tốt, nếu muốn nói lo lắng thi đại học không đỗ thì phải nói chính hắn mới đúng. Hắn nhìn Thư Quân nửa đêm vẫn kiên trì bật đèn học không chịu nghỉ ngơi, trực tiếp ngắt công tắc ngoài cửa rồi kéo người lên giường mình.

Thư Quân sợ hết hồn, vẫn nhưng nhưng nhớ nhớ sách giáo khoa của mình. Cậu mới vừa mở miệng nói một chữ đã bị Tưởng Bác Sâm tàn bạo cắn môi: “Không phải em ỷ anh thương em nên mới cố ý nửa đêm không ngủ để bắt anh ôm em lên giường đấy chứ?”

“Anh, anh nói mò, nói mò gì đấy...” Thư Quân hơi nôn nóng, lại vui mừng vì giờ phút này phòng ngủ đen kịt, nên người ấy cũng không nhìn thấy gò má đỏ bừng của mình.

Tưởng Bác Sâm không muốn làm gì với Thư Quân, hắn chỉ ngậm lấy môi dưới của cậu mà nhẹ nhàng dùng răng cọ qua cọ lại mấy lần. Đến cuối cùng vẫn không nỡ cắn đau người ta nên lại buông ra và không áp chế cậu nữa, mà buông tay ra sóng vai nằm với cậu. Hắn thấp giọng hỏi: “Tiểu Quân, em có nghĩ đến chuyện sau này không?”

Thư Quân ngẩn ra, vừa nghĩ vừa chậm rãi trả lời: “Sau này? Đầu tiên là muốn học đại học. Trường hai chúng ta học không ở cùng một thành phố, sau này đi học phải đi làm thêm nhiều để góp tiền mua vé máy bay đến thăm anh... Không biết sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một công việc yêu thích không, đi học thì đành bỏ tay, nhưng công việc thì chúng ta vẫn phải cố gắng chọn nơi gần nhau chút, được không?”

Tưởng Bác Sâm nghe Thư Quân nhỏ giọng báo cáo, bỗng lặng lẽ nở nụ cười. Không có gì khiến người ta hài lòng bằng việc trong kế hoạch tương lai của người yêu bao gồm cả bản thân mình.

“Anh nghĩ thế cũng đúng, đến khi đó chúng ta sẽ comeout với cha mẹ, tiết kiệm được tiền rồi mua một căn nhà có sân thượng, việc trang trí thì chọn phong cách lạnh lẽo mà em thích.”

Thư Quân giơ tay đẩy hấn một cái: “Lạnh lẽo gì chứ? Đó là phong cách đơn giản.”

“Được được được, là đơn giản.” Tưởng Bác Sâm giơ tay nắm chặt lấy tay cậu, mười ngón đan lấy nhau. Hấn nhẹ nhàng thở một hơi thật dài: “Tiểu Quân à em xem, suy tính của em giống suy tính của anh – vì thế đừng tạo áp lực quá lớn cho mình. Trong kế hoạch của anh không thể thiếu được em, nếu như em chậm một bước, vậy anh sẽ vì em mà điều chỉnh kế hoạch một lần, cũng sẽ chờ em – Đừng vội phản bác, nếu như anh đi sau em, thì em sẽ đi về phía trước mà không hề quay đầu lại ư?”

Đáp án là phủ định không chút nghi ngờ. Trong nháy mắt, những nghi vấn và xoắn xuýt quanh quẩn trong lòng đã lâu đều biến thành chua xót trào lên cổ họng, Thư Quân nắm tay người mình yêu càng chặt hơn nữa, nhỏ giọng nói: “Sẽ không.”

* * * * *

“Sau này kế hoạch là gì hả anh?” Thư Quân nhớ đến đoạn chuyện cũ này bèn hỏi một câu.

Hiển nhiên Tưởng Bác Sâm không biết tại sao cậu lại đặt câu hỏi, hấn không nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng đáp: “Kế hoạch hả? Phá nhiều vụ án hơn chút để tranh thủ kiếm kỳ nghỉ, sau đó đi trông tiệm với em hoặc đi du lịch này nọ. Lần trước nghỉ phép năm nói đưa em đi chơi cũng bất thành, năm nay không thể kéo dài được nữa.

Thư Quân nín cười: “Đấy là kế hoạch ngắn hạn, còn dài hạn thì sao?”

“Dài hạn?” Lần này Tưởng Bác Sâm nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ một chút: “Giúp em mở rộng thêm cửa hàng.”

Thư Quân thật sự không nhin được, cậu thay đổi tư thế ngồi quỳ trên sofa, hai tay vòng lấy cổ Tưởng Bác Sâm rồi hôn xuống, lúc tiến lại gần trong mắt còn cất giấu ý cười: “Thật sự là... Sao em lại yêu anh đến thế nhỉ.”

28. Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tưởng Bác Sâm nhìn chằm chằm tờ giấy màu hồng trong tay mà thờ ra, năm tháng khiến màu của lá thư có hơi phai, mép giấy còn ngả sang màu ố vàng.

Hoa văn trong tờ giấy là những trái tim be bé màu hồng nhạt, bên trên là ba chữ thật to – Gửi Thư Quân.

Dĩ nhiên đây là một lá thư tình, lại còn là thư tình gửi cho Thư Quân. Mà có lẽ Tưởng Bác Sâm là người

quen thuộc với nội dung của lá thư tình này hơn so với bất cứ ai trên thế giới, quen thuộc đến nỗi chỉ cần mở lá thư và lấy ra tờ giấy hồng nhạp kia, trong nháy mắt hẳn có thể thấp giọng đọc thuộc lòng nội dung bên trong —

” Thư Quân thân mến của anh, chào em...”

* * * * *

“Thân mến của anh...” Tưởng Bác Sâm nhíu nhíu mày, lại dùng bút gạch bốn chữ kia đi. Mới bắt đầu đã viết thân mến có phải quá tùy tiện không nhỉ, lỡ may Thư Quân không thích phong cách dè dặt sến súa này thì làm sao?

Hắn giả vờ lơ đãng nghiêng đầu nhìn Thư Quân đang ngồi phía sau mình một cái, người kia hình như đang gặp một vấn đề khó. Cậu đẩy kính cau mày, thỉnh thoảng cầm bút viết viết vẽ vẽ lên giấy nháp đặt cạnh bên.

Ồi, đáng yêu quá... Tưởng Bác Sâm còn chưa than thở xong thì Thư Quân hình như cảm giác được mà ngẩng đầu lên. Lập tức ánh mắt hai người chạm phải nhau, lông mày Thư Quân giãn ra, trên mặt lộ ra một nụ cười, lúm đồng tiền bên khóe miệng như ẩn như hiện.

Tưởng Bác Sâm chợt cảm thấy tim mình đập điên cuồng, bèn vội vàng quay đầu lại bày ra vẻ chăm chỉ học hành. Bạn cùng bàn vừa lúc duỗi eo thấy tất cả những chuyện này, cậu ta thấy khá kỳ quái, nhỏ giọng hỏi hắn: “Tưởng Bác Sâm, cậu cãi nhau với Thư Quân à?”

Tưởng Bác Sâm nhíu nhíu mày: “Sao hỏi thế? Có đâu.”

“Vậy Thư Quân cười với cậu mà cậu quay đầu lại làm gì?” Bạn cùng bàn khó hiểu: “Vẻ mặt còn rất hung dữ, giống như Thư Quân thiếu nợ cậu tám trăm mười nghìn ấy.”

Tưởng Bác Sâm trầm nghĩ, không ổn rồi, mình sẽ không dọa đến Thư Quân đấy chứ? Hắn vội vã quay đầu nhìn lại, nhưng Thư Quân vẫn cứ cười híp mắt nằm nhoài trên bàn học nhìn hắn, dường như đã biết nhất định hắn sẽ quay đầu lại vậy.

....Mặc kệ, Thư Quân đáng yêu như vậy phải là của mình! Tưởng Bác Sâm không nói thêm lời nào, lại cầm bút viết thêm một hàng chữ bên trên dòng cũ đã bị gạch be bét: “Thư Quân thân mến của anh, xin chào.

Viết xong hai chữ “Xin chào”, hắn cảm thấy có hơi là lạ, lại nhanh chóng đổi sang một chiếc bút đỏ vẽ một trái tim ở đằng sau.

Không thể nghi ngờ được, đây chính là một lá thư tình.

Trong chừng mười mấy năm kinh nghiệm nhân sinh có hạn của mình, Tưởng Bác Sâm chưa từng yêu thích một ai, vì thế sau khi phát hiện mình thích Thư Quân, cậu thiếu niên xưa nay hành sự chẳng hề kiêng nể lại gặp một vấn đề khó khăn rất lớn – làm thế nào để tỏ tình.

Hắn không có kinh nghiệm yêu đương, cũng không biết nên chọn cách nào để thổ lộ tâm ý của mình. Chặn người chỗ vắng để nói thẳng? Đúng là Tưởng Bác Sâm từng thử một lần, nhưng vừa mới dẫn Thư Quân tới phòng sách không người của thư viện, mắt thấy bầu không khí hợp lúc rồi, Tưởng Bác Sâm hít một hơi thật sâu đang muốn nói chuyện thì Thư Quân đã vui mừng trợn to mắt nhìn giá sách sau lưng hắn: “Cuốn sách này tớ đã tìm lâu lắm rồi mà vẫn không thấy! Cảm ơn cậu nhé Tưởng Bác Sâm.”

Dáng vẻ cười rạng rỡ vui mừng của cậu thiếu niên thật sự khiến người ta hận không thể đưa toàn bộ đồ tốt trên thế giới này đến trước mặt cậu. Tưởng Bác Sâm bắt đầu dĩ mím cười tránh ra, còn lấy cuốn sách xuống đưa cho Thư Quân. Thư Quân còn nhỏ, hắn cũng không muốn hù đến cậu.

Nếu trực tiếp tỏ tình không được thì Tưởng Bác Sâm chỉ có thể tìm cách khác. Khi vô tình nhìn thấy cảnh tượng người khác đưa thư tình, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ: Nếu không thể nói thì viết chắc là có thể đấy nhỉ!

Có điều hắn lớn ngần này rồi mà đã thấy trong tờ thư tình nó thế nào đâu, dù sao thì ngoại trừ đối xử dịu dàng với Thư Quân, Tưởng Bác Sâm cũng không đối xử tốt với người ngoài, sẽ không có nữ sinh muốn tìm một bạn trai không dịu dàng không biết săn sóc. Vì thế Tưởng Bác Sâm không chỉ chưa bao giờ viết thư tình, mà còn chưa từng nhận được. Bây giờ vì Thư Quân mà hắn lần đầu tiên nghiên cứu thứ này.

Trước khi viết Tưởng Bác Sâm còn cố ý tra cứu một đồng sách kiểu như “99 lá thư tình lãng mạn nhất”, gắng sức tìm kiếm tài liệu mà tiền nhân cung cấp để tham khảo. Cuối cùng hắn phát hiện mấy kiểu câu hỏi ra là “Này! Anh yêu em” thật sự không hợp với học sinh học Tự nhiên cao lớn thô kệch như hắn. So sánh Thư Quân như hoa tươi mưa xuân giống sách viết? Chi bằng nói Thư Quân giống một khẩu QSZ 92* đặc chế, mỗi một linh kiện đều do chính hắn chế tạo riêng còn hơn.

*QSZ-92 là súng ngắn tiêu chuẩn biên chế cho binh sĩ Trung Quốc. Súng có bề ngoài các mẫu súng phương Tây, bên trong chia thành 4 bộ phận chính, gồm vỏ làm bằng vật liệu nhựa tổng hợp, nòng thép, khung thép và rãnh thép gắn cụm máy súng. QSZ-92 sử dụng đạn cỡ 5,8 x 21 mm. Kích thước đạn nhỏ hơn mẫu 9x19 mm Parabellum giúp hộp tiếp đạn của QSZ092 chứa được 15-20 viên, nhiều hơn hầu hết các loại súng ngắn hiện nay của Mỹ và NATO.

Đương nhiên câu này Tưởng Bác Sâm không viết trong thư tình, hắn gãi đầu gãi trán suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng viết ra một lá thư thật sự không thể gọi là một lá thư tình ra dáng. Nom nó còn giống một lá thư vởi vĩnh hơn, đòi hỏi tình yêu trọn vẹn cả xác lẫn hồn của Thư Quân —

“Lần trước hôn em lúc nửa đêm, anh biết em không ngủ, vậy có phải là em đồng ý cho anh hôn đúng không? Thế chúng ta cứ ở bên nhau nhé. Nếu em dám không bằng lòng, vậy hãy tự gánh lấy hậu quả đi.”

Tưởng Bác Sâm vừa lúc đọc đến mấy chữ cuối cùng thì người bên cạnh bỗng thò tay cướp lấy tờ giấy, sau đó là gương mặt mang nụ cười oán giận của Thư Quân: “Em đang thắc mắc anh nghịch lung tung gì ở đây?”

Tưởng Bác Sâm đưa phong bì đang cầm trong tay trái cho cậu, nét mặt nghiêm túc đến kỳ cục, giống như đang thẩm vấn phạm nhân: “Không phải em nói đã rút rồi hả? Sao vẫn còn ở đây?”

“Anh đưa cho em rồi thì đó chính là của em, em ném hay cất liên quan gì đến anh.” Thư Quân làm mặt quỷ với hấn, lại cẩn thận gấp kỹ lá thư bỏ vào, đến nếp giấy cũng giữ nguyên vị trí ban đầu một cách cẩn thận.

Tướng Bác Sâm nhìn cậu dán lại lá thư, không nhịn được giờ tay xoa nhẹ tóc Thư Quân. Giống như lúc trước hấn vừa phát hiện mình thích tiểu Thư Quân, rồi lại không dám thân mật quá mức với cậu. Ngoại trừ đêm khuya kín đáo lấy tâm tư bí ẩn mà đi hôn lên người ta, còn ban ngày thì thậm chí đến tiếp xúc tay chân cũng phải cực kỳ thận trọng, chỉ lo dọa người ấy. Dám xoa đầu đã coi như là bày tỏ thân mật lắm rồi.

* * * * *

Lúc trước Tướng Bác Sâm viết thư tình xong, thừa dịp Chủ nhật về nhà bèn lên trộm nước hoa của mẹ, xịt toàn bộ lá thư thơm lừng nức mũi, lúc này mới lén lút nhét vào chiếc chăn được xếp gọn gàng của Thư Quân. Buổi tối Thư Quân học xong về phòng đã bị mùi thơm nồng nặc kia kích thích hắt xì mấy cái. Chờ khi xốc chăn ra phát hiện lá thư màu hồng kia chính là nguồn gốc của mùi thơm, ban đầu cậu còn cho rằng Tướng Bác Sâm cố ý đùa giỡn mình.

Lúc đó Tướng Bác Sâm không ở phòng ngủ, chờ lúc trở về hấn mới nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Thư Quân, lúc nhìn thấy mình lại càng cà lăm: “Cậu.... Cậu viết linh tinh, viết linh tinh cái... Cái gì thế!”

Đột nhiên Tướng Bác Sâm cũng có chút sốt sắng, hấn ôm quả bóng rổ cúi đầu không dám nhìn vào mắt Thư Quân, chỉ thấp giọng hỏi: “Lá thư kia, khụ... Cậu đã xem chưa?”

“Vứt rồi!” Tiểu Thư Quân tức giận trả lời.

“Hả? Sao lại ném? Tôi đã phải nhọc nhằn khổ sở viết trong hai buổi tối tự học đấy...” Tướng Bác Sâm cuống lên ngẩng đầu nhìn Thư Quân, lại thở dài: “Ném... Nghĩa là cậu không đồng ý hả?” Hấn lại cúi mặt xuống, nom như một chú cún bị đáng thương.

Nhưng lần này lại đốt cháy dây pháo Thư Quân, cậu vỗ quả bóng trong tay Tướng Bác Sâm, gấp gấp đến mức mắt long lanh: “Ai, ai nói, nói là không đồng ý?”

Tướng Bác Sâm sững sốt, đôi mắt mở to lộ ra thần sắc kinh ngạc, lúc nói chuyện suýt nữa đã cắn phải đầu lưỡi: “Đồng ý... Cậu đồng ý rồi ư?”

Thư Quân cũng không nhìn hấn, hai người cứ cúi đầu nhìn sàn phòng ngủ, chỉ có quả bóng rổ rơi xuống phát ra tiếng bịch bịch. Không biết là ai cười trước tiên, đến cuối cùng cả hai người họ cùng chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn người kia, trong mắt chứa chan vui mừng.

* * * * *

Sau đó Tướng Bác Sâm có hỏi lại một lần về lá thư tình kia, Thư Quân vẫn cứ nói là mất rồi. Tướng Bác Sâm cũng không nghĩ nhiều, thư tình chẳng qua là một phương tiện truyền đạt, giờ Thư Quân đã ở trong ngực mình, làm sao còn nhớ được thứ khác? Chỉ là không ngờ nhiều năm sau hấn lại thấy được lá thư màu hồng kia được bảo quản thật cẩn thận trong nhà.

“Em giấu kĩ như vậy, sao anh thấy được?” Thư Quân vừa hỏi vừa kéo ngăn kéo chiếc bàn trong thư phòng ra thả lá thư vào – Trước kia sợ người yêu nhìn thấy nên cậu mới giấu kín đi, bây giờ nếu bị phát hiện thì cứ thoải mái.

Không đợi Tướng Bác Sâm trả lời, cậu lại nháy mắt đùa giỡn: “A em biết rồi, có phải anh cất giấu tiền riêng ở đây mà tìm không được không? Nhanh thành thật khai báo cho em.”

Tướng Bác Sâm cười đi đến bên cạnh cậu, cố ý dùng nửa thân dưới hẩy hẩy Thư Quân: “Anh giấu tiền riêng trong nhà không em còn không biết ư? Chỗ này có mấy chục triệu chờ em đến lấy lại đấy.”

“Vậy em không cần, tự anh giữ đi.” Thư Quân nói, nhưng tay lại thuận thế sờ xuống.

— Lúc trước còn dám uy hiếp mình tự gánh lấy hậu quả, chỉ bằng bây giờ xem rốt cuộc ai là người phải chịu hậu quả.

29. Chương 29

Thư Quân thật sự không ngờ sẽ có một ngày mình và Tưởng Bác Sâm lại đến mức “Đao kiếm đối mặt”. Cậu liếc nhìn chiếc kéo trên bồn rửa mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc anh có chịu tới không?”

Tưởng Bác Sâm đứng đối diện cách cậu mấy bước, hắn cố nín cười, cơ trên mặt như sắp co giật. Hắn cố gắng khống chế khóe miệng không cong lên, nói: “Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, không còn gì để nói, sẽ không tới.”

Có câu nói không đến bên ta, ta chỉ đành lên núi, Thư Quân nhìn chằm chằm Tưởng Bác Sâm chốc lát, bỗng chạy về phía đối phương. Thế nhưng phản ứng của Tưởng Bác Sâm vô cùng nhanh nhẹn, hầu như Thư Quân vừa nhúc nhích lông mày thì hắn đã vọt mất. Thư Quân không thể tóm được hắn, chạy theo hắn vài vòng mà vẫn không bắt được, mãi cho đến khi người ấy hết đường chạy vào phòng ngủ, lúc này cậu mới đứng tựa cửa nở nụ cười nham hiểm: “Anh chạy đi, anh tiếp tục chạy cho em nữa đi.” Giọng điệu như một lão địa chủ ép người lương thiện làm đi, mặt mày ngập tràn đắc ý.

Tưởng Bác Sâm ngồi trên giường xua tay tỏ ra yếu thế với cậu, nhưng vẫn cười: “Tiểu Quân, đừng ồn ào nữa.”

“Ai ồn ào hả?” Thư Quân thấy hắn vẫn đang cười thì quả thật giận không chỗ phát tiết. Cậu bước đến áp sát Tưởng Bác Sâm, giơ tay định giật tóc đối phương thì lại bị hắn thuận thế nắm chặt cổ tay, đối khách làm chủ ép người trên giường.

Tưởng Bác Sâm vốn định cúi đầu hôn cậu, mắt thấy kiểu tóc trọc một miếng lớn phía bên tóc mai cậu lại khôn nhin được cười, vừa cười vừa an ủi: “Đáng yêu lắm, em xem này, kiểu tóc này gọi là vẻ đẹp không đối xứng. Bây giờ em có cảm thấy mình mang theo một loại mỹ lực đặc biệt không...”

Thư Quân sắp bị hắn làm tức chết, cậu ngẩng đầu lên cụng vào trán Tưởng Bác Sâm một phát, thấy hắn ôm mũi cậu mới thấy thoải mái hơn nhiều. Thế nhưng vừa giơ tay sờ vào tóc cậu lại tức đến mức nhúu chặt mày: Hôm nay nhất định cậu phải xén tóc Tưởng Bác Sâm thành một lỗ!

Vốn đây là một buổi trưa Chủ nhật bình thường, theo thông lệ thì hai người họ hoặc ra ngoài tản bộ hoặc từng người ở nhà bận rộn công việc của mình. Lúc đọc sách Thư Quân cảm thấy tóc mái hơi chọc vào mắt, nhưng không muốn ra ngoài cắt tóc nên chuẩn bị cầm kéo tự hót tóc cho mình.

Cậu vừa đứng trước gương ở bồn rửa mặt thì Tưởng Bác Sâm đã xung phong nhận việc. Hắn tỏ vẻ chính mình trước đây thường thường tự cắt tóc, chỉ chỉnh lại tóc mái thì quá đơn giản. Thư Quân nhìn chằm chằm vào mái tóc đầu đinh vụn năm bất biến của hắn rồi nửa tin nửa ngờ mà đặt kéo vào tay Tưởng Bác Sâm.

Mới bắt đầu còn thấy rất bình thường, Tưởng Bác Sâm tỉ mỉ cắt từ từ phần tóc mái của cậu. Nhưng lát sau Thư Quân nghe thấy hắn “Chặc” một tiếng, vừa định mở mắt lại bị Tưởng Bác Sâm che lại: “Không có gì đâu, chỉ cảm thấy anh cắt quá đẹp trai – Em nhắm mắt lại, cẩn thận tóc rơi vào mắt.”

Thư Quân chỉ đành chống hai tay lên mặt bàn đá và nhắm mắt lại để hấn tiếp tục cắt mà không biết rằng Tướng Bác Sâm đang cau mày nhìn một bên tóc mai đã ngắn cũn của cậu. Hấn đang tự hỏi rốt cuộc nên cắt cho hai bên có một lỗ đối xứng với nhau hay là để một bên trọc thì tốt hơn.

Tướng Bác Sâm suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng quyết định cắt bên này ngắn thêm một chút để hiện ra “Vẻ đẹp không đối xứng”. Chờ đến khi cắt xong nhìn kiểu tóc của Thư Quân, hấn thật sự không nhịn cười được, chỉ đành lặng lẽ thả kéo xuống rồi im lặng lùi ra ngoài.

Thư Quân nhắm mắt đợi hồi lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng kéo cắt nữa, bên người cũng chẳng còn ai. Cậu nghi ngờ mở mắt ra thì thấy tạo hình một bên tóc như chó gặm trong gương. Thư Quân khó tin quay đầu nhìn lại, Tướng Bác Sâm đứng bên ngoài đã cười đến cong gập bụng.

Lúc này, Thư Quân tiện tay lấy một cái kéo nhựa nhỏ trên tủ đầu giường dứ về phía Tướng Bác Sâm: “Cắt bên trên nhé?” Cậu giơ kéo lên ra hiệu: “Hay là cắt bên dưới?” Nói xong lại hướn kéo một cái nữa.

Tướng Bác Sâm chỉ chỉ mái tóc đầu đỉnh của mình, bày tỏ đã không còn tóc để cắt nữa: “Phía dưới cũng không được cắt, dù gì nó cũng gắn bó chặt chẽ với tính phúc của em đấy.”

“Chẳng sao cả.” Thư Quân cười híp mắt: “Phía dưới của anh không còn nhưng em thì còn, sẽ không để anh thiệt thòi đâu.”

“Chuyện này...” Tướng Bác Sâm còn đang chần chừ, Thư Quân đã giơ tay ném gối về phía hấn. Đột nhiên bị đánh khiến hấn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Thư Quân nắm vai đè ngã trên giường. Cậu cười lên eo Tướng Bác Sâm, nhưng cổ tay lại bị hấn nhanh nhẹn nhéo một cái, cây kéo trong tay lập tức rơi xuống, sau đó bị Tướng Bác Sâm vung tay hất xuống giường.

Thư Quân lười quản cây kéo đó, cậu giơ tay nhéo nhéo vò vò má Tướng Bác Sâm liên tục: “Không phải anh nói cắt rất đẹp trai à?”

Tướng Bác Sâm cũng để kệ cho cậu nhéo, mơ hồ đáp không tròn tiếng: “Vớ eng... là rất đẹp.”

“Vậy đội trưởng Tướng cũng cắt một cái để lộ ra vẻ đẹp trai nhớ?”

Tướng Bác Sâm cười xin tha: “Anh thì không cần, huống hồ tóc anh cũng có chỗ cắt nữa đâu.”

Thư Quân buông tha cho má hấn, lại dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên đỉnh đầu Tướng Bác Sâm: “Nghe nói thông minh tuyệt đỉnh, vậy cạo một miếng trên đỉnh đầu anh, vừa vặn đối xứng với em luôn.”

Tướng Bác Sâm bị cậu sờ đến tê cả da đầu, hấn giơ tay giữ Thư Quân lại sờ lên eo cậu một cái. Thân thể Thư Quân lập tức mềm nhũn, tiện đà bị đặt lên chiếc chăn mềm mại. Tướng Bác Sâm che trên người cậu, cọ cọ chớp mũi: “Cái này không thể được, anh còn trông cậy lấy sắc hầu vua, sao có thể tùy tiện cạo được?”

Thư Quân bật cười, rồi lại nhanh chóng trầm mặt xuống giả vờ phẫn nộ: “Sắc của anh em nhìn không lọt mắt, nếu như cạo tóc nói không chừng có thể vì đầu lóe sáng mà nhìn thêm mấy lần đấy.”

Tướng Bác Sâm cũng cười: “Xem ra anh thất sủng rồi hả?” Vừa hỏi vừa lật người Thư Quân, giơ tay vỗ cặp mông mẩy của người ta. Nghe được một tiếng chát vang lên, hấn lại hỏi tiếp: “Hiện tại thì sao? Có lọt mắt xanh không?” Dáng vẻ hể Thư Quân mà nói có thì sẽ đánh tiếp.

Thư Quân không ngừng giãy dụa như một chú cá mắc cạn trên bờ. Bỗng nhiên cậu nghĩ đến điều gì đó bèn lập tức yên tĩnh lại, rồi cong chân lên cọ cọ bên hông Tướng Bác Sâm. Cảm thấy sức mạnh đang đè trên người giảm bớt. Thư Quân lập tức đẩy người ra rồi nhanh chóng nhảy xuống giường chạy ra cạnh cửa, nghiêm túc nói: “Em muốn ra ngoài cắt lại tóc, anh có đi không?”

Tướng Bác Sâm ngồi bên giường nhìn dục vọng đã nửa cương của mình, lại nhìn người châm hỏa xong bỏ chạy, chỉ đành sửa sang lại quần áo một chút: “Đi.”

Chọn một tiệm cắt tóc gần nhà nhất, Thư Quân ngồi xuống ghế rồi lấy mũ xuống. Trong nháy mắt đó thợ cắt tóc cũng không nhận được cười, Thư Quân chỉ đành lườm Tướng Bác Sâm một cái. Hấn nhún vai bày tỏ mình vô tội, cuối cùng bị Thư Quân đuổi đến phòng khác ngồi.

Sau khi cắt tóc xong đi ra ngoài, trong mắt Tướng Bác Sâm rõ ràng hiện lên sự kinh diễm – thợ cắt tóc theo đường cắt trước của Tướng Bác Sâm mà cạo ngắn hai bên tóc Thư Quân, phần tóc giữa thì để xõa, lại nhuộm màu xám nhạt. Kiểu tóc này tôn lên làn da trắng nõn, lúc cười không còn đáng vẻ thư sinh dịu dàng nữa, trái lại còn thêm mấy phần diễm lệ động lòng.

Trước đây Thư Quân chưa từng để kiểu tóc này, lúc đi ra còn hơi căng thẳng, lại thấy Tướng Bác Sâm cau mày nhanh chóng kéo mình tính tiền ra ngoài. Cậu còn tưởng màu sắc thể này không hợp với mình, bèn hỏi: “Không thì em nhuộm lại nhé?”

“Không cần.” Tướng Bác Sâm liếc nhìn cậu, “Chậc một tiếng: “Biết thế nên cạo hết cho em, giờ thì...”

“Giờ thì?”

“Quá trâu chọc người rồi.”

Thư Quân lập tức vui vẻ: “Vậy xin hỏi Tướng tiên sinh, như vậy có trâu chọc được anh không?”

Tướng tiên sinh bị trâu có hơi ngượng ngừng ho một tiếng, như một cậu bé thẹn thùng khi lần đầu yêu: “Có.”

Chuyện cắt tóc ngắn cứ bỏ qua như vậy, có điều sáng hôm sau khi rửa mặt Tướng Bác Sâm vẫn cảm thấy có gì không đúng. Hấn quay về gương nhìn tỉ mỉ một chút, phát hiện phần tóc trên đỉnh đầu dính của mình rõ ràng ngắn đi một tấc. Hấn quay đầu lại nhìn Thư Quân đang xay sữa đậu nành, không nhận được

cúi đầu nở nụ cười.

30. Chương 30

“Quý khách đi thông thả ạ.” Thư Quân đưa sổ sách đã xếp gọn lại cho khách rồi mỉm cười gật đầu, lúm đồng tiền nhỏ hiện bên khóe môi nhếch lên, trông thế nào cũng khiến người ta sinh lòng yêu thích.

Người đi rồi, Thư Quân lại ngồi trước máy tính chống cằm chăm chú nhìn nội dung trên web, thi thoảng còn nhíu mày lộ vẻ cân nhắc. Thoạt nhìn trông có vẻ như cậu đang cẩn thận nghiên cứu tư liệu sách vở gì đó, khiến người ta không đành lòng quấy rầy.

Vừa vào tiệm Tướng Bác Sâm đã thấy cảnh tượng như vậy, hắn gật gật đầu với tiểu Tà đang thu dọn sách ở giá sách bên cạnh rồi nhẹ nhàng bước vòng ra sau quầy, đi đến cạnh Thư Quân. Thị lực của hắn rất tốt, tuy rằng Thư Quân khi nhận ra có người tới liền lập tức ẩn web ngay trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Tướng Bác Sâm thấy một chút ít.

Hắn không nhịn được cười mà giơ tay phủ lên mu bàn tay Thư Quân, khiến cậu click chuột để trang web vừa ẩn lại hiện lên lần nữa – ngập tràn màu sắc rực rỡ, tất cả đều là đồ hỗ trợ tình dục như bao cao su và bôi trơn.

Thư Quân tuy bị người bắt được đang xem những vật dụng như vậy, nhưng sắc mặt vẫn như thường, thậm chí còn lờm Tướng Bác Sâm oán giận một chút: “Sao anh không lên tiếng? Dọa chết người ta rồi.”

Tướng Bác Sâm thuận thế cúi đầu hôn khẽ một cái lên đỉnh đầu cậu, lại kéo ghế tựa bên cạnh ngồi xuống, nói: “Lên tiếng thì sao có thể nhìn thấy cái này?” Hắn nở nụ cười, nói tiếp: “Anh nhớ trong nhà đang còn mà nhỉ, lần trước mua dùng hết rồi à?”

“Cái này là sản phẩm mới, trước đây tụi mình chưa có dùng.”

Dường như hai người đang thảo luận vật dụng hàng ngày trong nhà – tuy cũng đúng là “vật dụng hàng ngày” thật, mà vẻ mặt vẫn nghiêm túc không hề thẹn thùng, thật khiến Thư Quân phải nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên mua thứ này.

Mặc dù hồi cấp ba đã ở bên nhau, con trai kỳ trưởng thành cũng khó tránh khỏi thời điểm dục vọng bột phát, thế nhưng Tướng Bác Sâm vẫn rất bản khoăn. Hắn sợ sau khi ném thử trái cấm sẽ ăn ngon biết mùi làm trẻ nãi bài tập, thứ hai là lo lắng cho thân thể Thư Quân, dù sao người ấy cũng nhỏ hơn hắn gần ba tuổi. Tướng Bác Sâm có ham muốn người yêu thế nào đi chăng nữa cũng không dám làm quá mức, chỉ lo tổn thương đến thân thể Thư Quân.

Hắn nói phải chờ đến khi Thư Quân thành niên thì chắc chắn sẽ không vi phạm hứa hẹn của mình, nên cứ thể gắng nhịn đến hơn hai mươi tuổi. Có một lần trường có buổi huấn luyện dã ngoại bên ngoài, buổi tối chơi trò Truth or Dare bạn học nghe nói hắn có một người yêu bảo bối nâng trong lòng bàn tay mà vẫn là xử nam, ai nấy đều đồn dập bày tỏ khâm phục hắn sát đất.

Còn với Thư Quân, vì chuyện gì cậu cũng bị Tưởng Bác Sâm quản, cũng không ai dám mù mắt mà cố ý đến nói những chuyện này với Thư Quân, thế nên cậu vẫn không biết giữa đàn ông còn có một bước sâu hơn hôn nhẹ hay sờ sờ. Mãi đến tận khi học đại học, vì tò mò mà tiếp xúc với một ít sách vở liên quan đến chuyện này, cậu mới biết rốt cuộc câu nói “Chờ đến khi em lớn rồi lại nói” của Tưởng Bác Sâm là muốn nói cái gì.

Sinh nhật của Thư Quân là ngày quốc khánh, theo thông lệ thì cả nước đều được nghỉ. Năm vừa rồi cậu vừa đi học vừa đi làm thêm để chờ khi Tưởng Bác Sâm đến thì hai người sẽ ở cùng một chỗ. Nhưng lần này thành niên lại không như vậy, mấy tháng trước Tưởng Bác Sâm đã chọn tuyến du lịch và đặt vé máy bay. Trong điện thoại hắn trăm căn nghìn dặn Thư Quân nhất định phải lưu lại thế giới riêng cho hai người. Thư Quân lại nghĩ, Tưởng Bác Sâm trước đây vẫn nói gì mà lớn rồi nói tiếp, bây giờ mình đã tròn mười tám tuổi rồi, có phải.... Đã lớn rồi không?

Từ khi biết còn có bước có thể thâm nhập càng sâu hơn, Thư Quân vẫn luôn khát vọng có thể làm đến cuối cùng với Tưởng Bác Sâm. Không phải là khát cầu nhục dục, khi đó cậu vốn còn chưa hưởng qua vị thịt chân chính, không thể nói là ham mê được, chỉ là mơ hồ cảm thấy loại hành vi này mang theo một loại cảm giác nghi thức. Dù sao người đồng tính trong nước không thể hợp pháp đi nhận một tờ giấy chứng nhận được, chỉ bằng lấy chuyện này làm chứng minh để ký kết ràng buộc lẫn nhau.

Mất thấy sắp 11 giờ rồi, Thư Quân đã làm xong hết bài tập, thậm chí còn mua một bộ trang phục tình thú trên mạng, giả vờ đặt trong vali du lịch. Lúc xuống lầu nhận chuyển phát cậu vô cùng căng thẳng, dù hộp đựng đồ được đóng gói hết sức kín đáo, mặt ngoài cũng không có bất cứ dấu vết nào tiết lộ bên trong, nhưng cậu cứ như làm việc gì đó trái với lương tâm, sau khi ký nhận thì chạy như bay trốn vào phòng ngủ.

Khi vào phòng ngủ kiểm tra đồ, cậu mới phát hiện ra mình thế mà lại quên mua một thứ cực kỳ quan trọng. Thế nhưng hôm sau là 11 ngày nghỉ dài hạn, đêm nay Tưởng Bác Sâm sẽ sớm đến trường Thư Quân để ngủ chung phòng cậu một đêm, sáng mai lại xuất phát đi sân bay, vì thế giờ đặt hàng trên mạng hiển nhiên là không được. Thư Quân muốn đạt được mục tiêu “Toàn bộ đã chuẩn bị tốt” nên chỉ đành lập tức xuất phát đi siêu thị mua.

Hết cách rồi, Thư Quân chỉ đành vui mừng vì hôm nay không có lớp. Cậu cầm ví tiền ra ngoài, vì xưa nay chưa từng mua qua thứ này nên không dám chọn siêu thị xung quanh trường, còn cố ý chuyển tàu điện đi tới một Walmart khá xa vì nghĩ trong đó sẽ không gặp người quen. Mọi người không quen biết nhau, coi như thấy mình cầm thứ đó cũng sẽ không lúng túng.

Nghĩ thì đẹp, mà khi thật sự đến siêu thị Thư Quân mới phát hiện đây là một quyết định sai lầm. Trong siêu thị kể đến người đi, mỗi khi cậu muốn đi đến kệ hàng đặt đồ kế hoạch hóa gia đình thì lại giống như đang bị người vây xem.

Mất thấy đã gần trưa rồi, bụng Thư Quân cũng đã đói meo mà trong siêu thị vẫn còn không ít người; mà vì phải sắp thêm hàng nên bên kệ hàng vẫn còn không ít nhân viên bán hàng. Thư Quân chỉ đành đi ăn

trưa trước, lúc ngồi thì mặt mày lo lắng tự khuyến khích bản thân: Đã nói phải tặng cho Tưởng Bác Sâm một món quà siêu to khổng lồ, nên ngàn vạn không được nuốt lời!

Cậu cổ vũ chính mình, nhưng không ngờ điện thoại lại vang lên. Hóa ra là Tưởng Bác Sâm, hôm nay trường hẳn có khóa nghỉ tạm thời nên Tưởng Bác Sâm sớm nghỉ học, lúc này đã đến thành phố chỗ Thư Quân.

Hắn hỏi rõ địa chỉ của Thư Quân rồi nói muốn đi đón cậu. Thư Quân vội nói không cần, cậu định cho Tưởng Bác Sâm một bí mật thật kinh ngạc và mừng rỡ, sao có thể để người ta sớm thấy mình mua cái gì được. Sau khi cúp máy, cậu không nói thêm lời nào nữa mà bước lên lầu, muốn nhất cổ tác khí* mua được đồ.

**Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc*

Vì đề phòng chính mình hơi quá đà, cậu còn đặc biệt đi dạo một vòng trong siêu thị chọn chút đồ ăn vặt và đồ dùng khi đi du lịch, lúc này mới chậm chậm đẩy xe mua sắm đến kệ để đồ kế hoạch hóa. Bây giờ đang là lúc vừa ăn trưa xong, trong siêu thị ít người hơn một chút, nhân viên bán hàng vừa bày hàng xong cũng dồn dập rời đi. Thư Quân không dám nhìn kỹ, cũng may trước đó cậu cũng biết số đo kích thước to nhỏ, bèn vội vàng chọn mấy hộp bao cao su cỡ đại và một bình bôi trơn nhỏ rồi ném đến giữa hàng hóa như một kẻ trộm, sau đó cúi đầu đi thẳng đến quầy thu ngân.

Nhìn trúng một quầy thu ngân hẻo lánh và ít người, Thư Quân vội vã đẩy xe tới. Lúc nhìn thu ngân cầm từng món đồ quét mã cậu luôn thấy hơi căng thẳng, tim như sắp vọt khỏi cuống họng. Lúc người kia cầm đến bao cao su và dịch bôi trơn thì sững sốt một chút, dường như không nghĩ Thư Quân lại lấy cái này. Dù sao hồi đó nom Thư Quân thật sự quá nhỏ, lại còn mặc trang phục học sinh. Thấy bao bì bình bôi trơn giống như sữa tắm dành cho du lịch, thu ngân xuất phát từ lòng tốt mà thiện ý hỏi một câu: “Anh bạn nhỏ à, có phải cậu cầm nhầm rồi không?” Sợ Thư Quân lúng túng, anh ta lại trêu chọc: “Vị thành niên không thể mua cái này đâu.”

Thư Quân lắc lắc đầu, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi, tôi không phải chưa... vị thành niên...” Thấy sau lưng hình như còn có người muốn đi đến tính tiền, cậu gấp đến độ đỏ cả vành mắt, lại càng nói không rõ ràng hơn. Không phải chỉ muốn mua một cái bao thôi à, sao còn phải xét cả tuổi tác cơ chứ?

“Không cầm nhầm đâu, vật này là của tôi, chúng tôi tính tiền chung với nhau.” Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên từ sau lưng. Thư Quân kinh ngạc quay đầu nhìn lại, ra là Tưởng Bác Sâm. Hắn đang nở nụ cười dịu dàng với cậu, lại quay người ra hiệu cho thu ngân tiếp tục tính tiền.

Khi đó Tưởng Bác Sâm đã rất có khí thế, cuộc sống quân đội vẫn chưa mài giũa hết góc cạnh của hắn, ngược lại càng thêm mấy phần mị lực trầm ổn. Thấy thể nhân viên thu ngân vội vàng tăng nhanh động tác, cuối cùng lúc báo giá cũng nhìn về phía Tưởng Bác Sâm, hiển nhiên đã coi Thư Quân thành em trai của hắn, sợ chính mình nói thêm gì nữa là có thể dọa khóc đứa nhỏ.

Sau khi ra khỏi siêu thị Thư Quân mới biết khi Tưởng Bác Sâm đến trạm xe lửa thì bắt xe đến thẳng siêu

thị. Cũng coi như đến đúng lúc, nếu hần đến sớm mấy phút, e rằng nhìn thấy hần Thư Quân đến chọn mua cũng xấu hổ.

* * * * *

“Vội vã đến thế à? Thật hận không thể ăn em ngay bây giờ.”

Mà lúc này Tưởng Bác Sâm lại nói với Thư Quân câu nói y hệt câu nói vào chiều tháng chín nóng nực của nhiều năm trước kia. Hai người liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên là cùng nhớ lại chuyện cũ. Thư Quân nháy mắt một cái, khẽ cười nói: “Muốn ăn hả? Đương nhiên chỉ cho anh ăn thôi.”

— Giống như cậu thiếu niên căng thẳng đến độ sắp cắn rách môi khi đó, nhưng nét mặt lại chăm chú và luyến lưu nhìn người mình yêu, nhỏ giọng nói: “Đương nhiên là chỉ cho mình anh ăn thôi.”

31. Chương 31

Chiều hôm đó Tưởng Bác Sâm tan làm sớm nửa tiếng. Hần đi chợ mua ít thịt dê và xương dê chuẩn bị về nhà hầm canh cho Thư Quân. Lúc vào tiểu khu bảo vệ gọi hần lại, nói Thư Quân có một bọc đồ, bảo Tưởng Bác Sâm cầm lên giúp – dù sao ở mấy năm rồi, nhà này có hai người chủ là đàn ông là chuyện không còn là bí mật trong tiểu khu.

Tưởng Bác Sâm nhận gói hàng, là một bọc đồ rất nhẹ, cảm giác cách lớp bọc giống như vải vóc, hình như là quần áo mỏng mùa xuân thì phải. Hần không nghĩ nhiều, chỉ tưởng đồ xuân Thư Quân mua sớm nên cầm lên lâu.

Sau khi về nhà hần gọi điện thoại cho Thư Quân nói tối nay có canh thịt dê, khi chuẩn bị cúp máy lại nhớ đến chuyện gói hàng bèn thuận miệng nhắc một câu. Không ngờ giọng của Thư Quân lập tức trở nên sốt sắng: “A? Đến rồi hả? Anh... Không mở ra đấy chứ?”

Tưởng Bác Sâm vốn không tò mò nhưng lại bị câu nói này của cậu khơi lên dục vọng tìm hiểu: “Mua gì thế?”

“Mua quần áo thôi... Lát nữa em về sẽ mở, anh đừng có mà cướp đi niềm vui mở hàng chuyển phát của em đấy nhé.” Thư Quân không nói cụ thể mà lại ba lần nhấn mạnh không cho phép Tưởng Bác Sâm mở gói hàng. Sau khi nhận được bảo đảm của hần cậu mới yên tâm cúp máy. Tưởng Bác Sâm vẫn rất đáng tin, dù có tò mò thế nào đi nữa thì chỉ cần đáp ứng sẽ không mở với Thư Quân, nhất định hần sẽ làm thế.

Nhưng không mở hàng ra thì không có nghĩa là Tưởng Bác Sâm không có cách khác để biết bên trong nó là thứ gì. Hần rửa sạch thịt dê bỏ vào nồi hầm, sau đó cầm gói hàng nhìn một chút. Xác nhận tên shop giao hàng xong xuôi, hần đến thư phòng mở máy tính lên rồi vào tài khoản Taobao. Tài khoản này hai người dùng chung, vì thế hần tra được ghi chép mua sắm rất nhanh, thuận tiện còn xem hết tin nhắn chat của Thư Quân và người bán.

Ra là mua cái này... Tưởng Bác Sâm nghĩ đến cảnh tượng Thư Quân mặc bộ đồ đó mà nuốt nước miếng tắt web đi, lại liếc nhìn thịt dê hầm trong bếp, thầm nghĩ canh này hầm đúng lúc quá.

Buổi tối Thư Quân về nhà, trước tiên trốn trong phòng ngủ mở hàng ra, còn hôn cổ vũ Tưởng Bác Sâm một cái – khen ngợi đối phương đã hết lòng tuân thủ cam kết thật sự không mở gói hàng ra.

Lòng Tưởng Bác Sâm thấy nhận thì ngại, nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc đoan chính: “Mua gì mà thần bí thế?”

Thư Quân ho nhẹ một tiếng: “Cũng không có gì đâu... Ày da đói chết rồi, ăn cơm trước đi.”

Sau khi ăn cơm xong hai người nghỉ ngơi một lúc rồi đi rửa mặt. Thư Quân tắm xong trước rồi lấy cốc nói lạnh quá nên vào phòng ngủ, Tưởng Bác Sâm thì ung dung thong thả tắm sau, phải để đầy đủ thời gian cho người yêu chuẩn bị chứ.

Mà sau khi hẩn khoác áo tắm xong rồi đẩy cửa phòng ngủ ra, đã thấy Thư Quân mặc bộ đồng phục cấp ba sát người đứng cúi đầu sau cửa. Trên người cậu còn thoang thoảng mùi sữa thơm sau khi tắm. Vì trong phòng ấm áp, thế nên hai gò má cậu ửng hồng. Thấy Tưởng Bác Sâm đẩy cửa ra, Thư Quân ngẩng đầu lên mỉm cười, trên đỉnh đầu còn đeo cặp tai mèo màu xám tiếp với màu tóc vừa nhuộm, nom như nó vốn mọc trên đầu cậu vậy.

Thoạt nhìn cậu có vẻ mềm mại dễ lừa và then thừng nhất gan, thế nhưng bộ quần áo sát người kia lại đầm hơi thở tình dục. Tưởng Bác Sâm bước đến trước mặt rồi giơ tay sờ soạng sau lưng Thư Quân một cái – quả nhiên phía sau không có gì, bộ quần áo này phía trước thì nghiêm túc cẩn thận như một bộ đồng phục học sinh, thế nhưng phía sau lại trống rỗng để lộ phần xương bướm xinh đẹp.

Tuy rằng đã sớm biết kiểu dáng quần áo, thế nhưng khi thấy Thư Quân mặc vào, hai loại xung kích mạnh đến từ thị giác và tâm lý vẫn khiến hô hấp Tưởng Bác Sâm hơi ngưng lại. Tay hẩn trượt dọc theo phần lưng xuống cặp mông mây mây, xoa bóp nhào nặn trên đó: “Đàn em à... Em đang làm gì trong phòng ngủ của anh vậy? Phòng này chỉ dành cho một người thôi.”

Thư Quân hơi kinh ngạc liếc nhìn hẩn, không ngờ Tưởng Bác Sâm lại nhanh chóng tiếp nhận đến vậy. Đường như cậu rất then thừng mà cúi đầu thấp xuống, cặp tai xù bông cọ qua gò má của Tưởng Bác Sâm: “Đàn...đàn anh, em cũng ở phòng này...”

Tưởng Bác Sâm nhắc chân đẩy vào giữa hai chân Thư Quân, ám muội cọ xát: “Ồ, ra em cũng ở đây hả? Đã vậy thì ngủ sớm chút đi, có điều chỉ có một cái giường... Đàn em à, em nói nên làm sao đây?”

Thân thể trong ngực hình như vì căng thẳng mà cực kỳ cứng ngắc, một lát sau mới nghe thấy chàng thanh niên nhỏ giọng đáp: “Vậy... Em ngủ chung với đàn anh đi ạ.”

“Ngoan quá.” Tưởng Bác Sâm cúi đầu thưởng một nụ hôn lên gáy cậu, tay cũng âm thầm trượt theo quần đồng phục đến khe mông, ngón trở và ngón giữa thậm chí còn tìm được miệng huyết đang mấp máy hé mở.

Chỗ đó vừa xốp mềm vừa ẩm ướt, hần Thư Quân lúc này tấm đã tự mình mở rộng, chỉ cần miêu tả cảnh tượng Thư Quân tự an ủi mở rộng cho mình, thân dưới Tưởng Bác Sâm đã sắp nổ tung.

“Đàn anh... Anh làm gì thế?” Nhưng hình như vị học đệ này vô cùng không thích ứng với thân mật quá mức như vậy, cậu hơi giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc của Tưởng Bác Sâm. Nhưng sự giãy dụa không có cách thức gì của cậu trái lại còn khiến dục vọng của người ấy càng sâu sắc hơn, thậm chí Tưởng Bác Sâm bị cậu dụ dỗ đến mức phải cắn môi cậu rồi nhẹ nhàng nghiêng nát.

Một tiếng rên ngọt ngào phát ra từ mũi Thư Quân, một mặt cậu tham lam đòi lấy nước bọt trong miệng đối phương, mặt khác lại lắc lư mông để né tránh ngón tay đang quấy rối sau huyết, mãi đến khi người đàn ông nhẹ nhàng vỗ một cái lên mông thì Thư Quân mới an phận để yên, khẩn cầu nói: “Đàn anh.. Anh đừng như vậy mà....”

“Như vậy là thế nào?” Tưởng Bác Sâm xô người ngã xuống giường, mình thì giơ tay kéo dây lưng áo tằm ra. Con hàng thô to của hần đã sớm đội quần lót lên thành một cục to đùng, phần đỉnh ướt rượt.

Thư Quân mờ mịt nhìn Tưởng Bác Sâm một cái rồi giơ tay nắm chặt lấy. Vật dưới tay nảy lên hai lần, cậu cả kinh rút tay về rồi vươn mình bò đến giữa giường. Ai ngờ lại bị người phía sau nắm chặt mắt cá chân ép dừng hết thấy mọi động tác, sau đó một thân thể nóng rẫy lấp xuống. Da thịt hai người trực tiếp chạm vào nhau, họ cùng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Đàn anh, em muốn ngủ...”

Lời cầu xin vô cùng đáng thương cũng không chiếm được bất cứ nhượng bộ nào, Tưởng Bác Sâm thuận miệng nói: “Đừng nóng vội, để đàn anh dẫn em làm vận động trước khi ngủ nhé.” Nói xong muốn giơ tay xé quần Thư Quân, lại bị người ấy dè lấy tay.

Thư Quân quỳ trên giường quay đầu lại khẩn cầu: “Đàn anh, anh đừng xé hư quần người ta mà...” Nói xong lại tự kéo chun quần một cái. Bên trong Thư Quân không mặc gì, khiến cho cái miệng nhỏ đang co rúm lại kia trực tiếp lộ trước mắt Tưởng Bác Sâm.

Thư Quân lại vươn tay móc từ trong túi quần ra một tuýp bôi trơn ném trên giường.

Tưởng Bác Sâm thật sự không biết chiếc quần này còn có thiết kế đặc biệt như vậy. Hần khẽ cười một tiếng: “Đàn em à, mỗi ngày em mang thứ này lên lớp ư?” Dứt lời hần cầm lấy tuýp bôi trơn định thoa lên miệng huyết, lại thấy đóa cúc bé xinh kia co rút lại vì một giọt chất lỏng lạnh lẽo. Hần lập tức rút tay về thẳm mắng mình quá nôn nóng, sau đó đặt bôi trơn vào lòng bàn tay ủ ấm một lúc rồi mới bôi lên lần nữa, ngón tay nương theo độ trơn mịn mà tiến vào, vang lên tiếng sùn sục.

Huyết sau đã được mở rộng trước đó dễ dàng nuốt lấy bốn ngón tay. Thư Quân khát khao liếm liếm môi, cậu đã sớm quen với việc mỗi điểm mẫn cảm đều được an ủi trong chuyện gối chăn, bây giờ chỉ mỗi huyết sau là được chiều cổ càng khó chịu hơn bèn không nhịn được mà giơ tay muốn xoa nắn đầu vú của mình.

“Đàn em à, em cũng tham lam quá cơ, tham như thế phải bị trừng phạt.” Nói xong Tưởng Bác Sâm rút ngón tay ra

Đằng sau đột nhiên trống vắng. Thư Quân thấp giọng rên rỉ một tiếng, lại phát hiện cả vật trên cổ bị người ta gỡ xuống, sau đó hai cổ tay bị trói chặt lại. Tưởng Bác Sâm trói rất khéo léo, không để cậu bị thương mà cũng khiến cậu không thể giãy thoát ra.

“Hừm...” Thư Quân khóc nức nở: “Đàn anh, anh sờ một chút đi mà...”

“Như em mong muốn.” Tưởng Bác Sâm vừa đặt những nụ hôn dày đặc lên má Thư Quân, vừa giơ tay nắm bóp đầu vú mẫn cảm. Có lẽ càng động tình thì Thư Quân càng khao khát được lấp đầy. Qua làn nước mắt mờ mờ, cậu nhìn thấy cậu em thô to của Tưởng Bác Sâm đã thủ thế đợi sẵn, bèn lắc mông nói: “Đàn anh, anh đi vào đi mà... Bên trong ngứa quá...”

Tưởng Bác Sâm cũng gần như bị tình dục đốt đến mù quáng, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng cọ qua khe mông mà không vào, khàn giọng nói: “Ngoan, suy nghĩ thật kỹ xem đến cùng nên gọi anh là gì nào?”

“Đàn anh... A... Chồng! Chồng ơi!” Thư Quân bị dục vọng hành hạ gần phát điên, gào lên: “Chồng ơi! Em xin chồng nhanh vào đi mà...”

Lời còn chưa dứt, Tưởng Bác Sâm hơi dùng sức ở phần eo rồi thọc mạnh vào, cây hàng của hắn đẩy đến tận cùng, khoái cảm mãnh liệt như thủy triều nhấn chìm cả hai người. Tiếng rên rỉ của Thư Quân bị động tác hung bạo vô cùng của Tưởng Bác Sâm làm tan ra, chủ nhân của nó đã đầu vầng mắt hoa, thế nhưng cú huyệt nhỏ nhỏ kia vẫn liều mạng cắn chặt lấy vật hung hãn đang quấy đảo trong người. Hai tầng khoái cảm liên thủ ép chàng thanh niên phải phát ra từng tiếng rên rỉ run rẩy liên tiếp.

Dục vọng phía trước của Thư Quân không cần bất cứ đụng chạm thừa thãi nào cũng đã cao trào. Trong cơn mê trầm luân, dây trói trên tay Thư Quân đã được cởi ra từ lúc nào. Mà cậu cũng không đi sờ nắn dục vọng của mình, chỉ bầu chặt lấy thân thể mạnh mẽ cường tráng của Tưởng Bác Sâm. Cậu ngẩng đầu cắn lên vai Tưởng Bác Sâm, rồi lại toàn tâm toàn ý chìm vào khoái cảm người yêu mang tới, mãi đến khi rốt cuộc Tưởng Bác Sâm phát tiết xong mới mất đi ý thức.

Trong cơn mơ màng, hình như thân thể được dòng nước ấm áp bao trùm lấy, huyết sau được người cắn thật thăm dò. Thư Quân nhỏ giọng hô một tiếng “Mệt”, lại đổi lấy nụ hôn dịu dàng nơi đầu ngón tay và an ủi thấp giọng của Tưởng Bác Sâm: “Ngoan nào, để anh thanh lý xong rồi ngủ nhé.”

32. Chương 32

Mãi cũng đợi được đến kỳ nghỉ xuân. Năm ngoái Tưởng Bác Sâm không nghỉ, thế nên năm nay hắn cùng xin nghỉ một lúc với Thư Quân, hơn nữa vì thời gian không còn nhiều nên đã nhanh chóng đặt tuyến đường du lịch. Họ định đến Lhasa đầy nắng, đi dọc theo tuyến quốc lộ. Con đường đó đã được mở rộng khá là hoàn thiện cho dân đi phượt, trên đường đều có điểm tiếp viện, cũng coi như tương đối dễ đi.

Hai người lái chiếc xe SUV tự mua. Mua xong Tưởng Bác Sâm và Thư Quân có lái ra khu vực ngoại ô. Tính năng của nó rất xịn, đúng là không hổ với cái tên “Tàu tuần dương trên đất liền”, rất được hai vị chủ nhân yêu thích.

Thư Quân ôm một hộp sữa ngồi phía sau xe vừa uống vừa liếc Tưởng Bác Sâm. Lúc này chưa đến 7 giờ, với một người bình thường thích ngủ nướng vào ngày đông thật sự là quá sớm. Lúc được Tưởng Bác Sâm ôm ra khỏi giường Thư Quân còn cúi kính một trận rồi cắn cổ hần như một chú mèo con, lúc lên xe lại đi thẳng xuống ghế sau không chịu nói chuyện với Tưởng Bác Sâm. Giờ này cậu tỉnh táo lại, lập tức hối hận. Nhưng thấy Tưởng Bác Sâm mặt không thay đổi lái xe, cậu cũng không biết người ta có giận thật hay không, dù sao cũng là cậu đêm trước thì nằng nặc yêu cầu hần nhất định phải đánh thức mình không được lỡ hành trình. Nói cho cùng thì cũng là bản thân mình tùy hứng.

Tưởng Bác Sâm biết Thư Quân đang nhìn mình, nhưng mắt vẫn luôn nhìn thẳng, đến một cái liếc mắt cũng không cho cậu. Thư Quân ngậm một ngụm sữa, khảy khảy máy ảnh trong tay. Đây là chiếc SLR* mà cậu hỏi mượn bố mình, sau khi ông về hưu thì rất thích loay hoay với những thứ này. Hôm qua hai người còn cầm máy ảnh để nghịch, bầu không khí vô cùng ngọt ngào, ai ngờ hôm sau lại biến thành như vậy? Bây giờ bầu không khí giữa hai người vẫn rất nặng nề, lẽ nào lên cao tốc cũng cứ trừng mắt nhìn nhau vậy sao?

**Máy ảnh SLR hay Máy ảnh phản xạ ống kính đơn kỹ thuật số là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh kỹ thuật số sử dụng hệ thống gương cơ học và hệ thống gương phản xạ để đưa ánh sáng từ ống kính tới ống ngắm ở phía sau máy ảnh.*

Tưởng Bác Sâm không mở nhạc hay radio, bầu không khí trong xe quả thật nặng nề. Thư Quân uống mấy ngụm sữa xong thì đặt hộp qua một bên, tựa lưng vào ghế ngồi chăm chú hí hoáy với máy ảnh. Cậu mở nắp đậy ống kính phía trước để nhìn quang cảnh, trong lúc vô tình lướt qua gương chiếu hậu trong xe thì bỗng nở nụ cười – Trong màn ảnh Tưởng Bác Sâm thì thoáng lại ngẩng đầu nhìn cậu qua gương chiếu, trong mắt ngập tràn vẻ quan tâm, giận ở đâu chứ?

Cậu giơ tay vỗ vỗ lên lưng ghế phía trước: “Nhanh dừng xe chút.”

Hình như Tưởng Bác Sâm còn muốn giả vờ lạnh nhạt, nhưng vẫn lái xe sang vệ đường rồi dừng lại. Xe vừa dừng hần hần đã thấy Thư Quân ôm máy ảnh chạy xuống rồi lại kéo ghế bên ghế lái ngồi vào. Trong lòng Thư Quân rất vui, nhưng khóe miệng vẫn mím chặt hạ xuống, hơi hơi có ý cười. Thư Quân thấy đúng thời cơ rồi bèn đến gần hôn lên khóe miệng hần một cái hôn thơm mùi sữa, mềm mại lấy lòng: “Đừng giận nữa nhé?”

Thực tế thì Tưởng Bác Sâm không tức giận, dù sao người ấy vẫn là người mình đặt trên đầu quả tim để thương yêu. Tất cả những tính xấu nhỏ nhỏ này của Thư Quân đều do hần chiều mà ra, mấy chuyện này nó đó cũng là “Gánh nặng ngọt ngào”. Hần vừa giả vờ lạnh lùng chẳng qua là để cố ý trêu đùa người yêu thôi; nhưng hần cũng chưa nói chuyện mà chỉ cời dây an toàn ra nghiêng người thắt dây an toàn cho Thư Quân đang tha thiết chờ mong nhìn mình xin tha thứ. Lúc thu tay về, hần khe khẽ cắn trên chóp mũi người thương một hồi coi như là trừng phạt, nhưng sau đó lại không nhịn được mà cười thành tiếng.

Thư Quân lập tức hiểu rõ hần cố ý dọa mình. Vừa định trả thù lại thì Tưởng Bác Sâm đã ngồi thẳng dậy khởi động lại xe. Thư Quân chỉ đành từ bỏ, thâm nói: “Đồ lưu manh.”

Danh xưng này sắp biến thành tên thân mật cậu gọi Tưởng Bác Sâm rồi. Người ấy nghe được mà dở khóc dở cười, dầu gì cũng đường đường là đội trưởng đội hình sự thành phố, thế mà ở chỗ Thư Quân lại không hề có chút uy nghiêm của cơ quan quyền lực nhà nước – đương nhiên lúc ở bên Thư Quân đúng là hắn cũng rất lưu manh.

Sau khi lên cao tốc thì có hơi buồn chán, hai bên đường đều là núi non trập trùng nối nhau, thi thoảng lại điểm xuyết thêm mấy ngôi nhà nho nhỏ. Thư Quân dời mắt sang bịch táo xanh bên cạnh, cậu lấy một quả bỏ vào miệng rồi lại lấy thêm đưa đến bên môi Tưởng Bác Sâm, thấy hắn ăn thì vui vẻ bắt đầu bóc những món ăn vặt có thể giết thời gian trong túi của mình.

Cậu tìm được một túi đựng quả hạch, lúc mở túi ra thì thuận tay bật radio. Âm nhạc sôi động trên radio lan tỏa khắp chiếc xe, hai người nhanh chóng lái xe đến Tân Đô Kiều – “Thiên đường nhiếp ảnh”. Nơi đây có tầm nhìn rộng rãi, trời xanh ngắt như không có thật, xa xa là mây mù lượn quanh Thanh Sơn, gần đó là thảo nguyên bao la tươi tốt vô ngần, rải rác bên đường là những ngôi nhà dân được sơn màu rực rỡ xinh đẹp. Nhìn càng lâu càng khiến người ta phải nghi ngờ mình đã bước vào trong tranh vẽ.

**Tân Đô Kiều (Xindugiao) là một thị trấn nhỏ cách Khang Định 81 km về phía tây với diện tích 508 km². Đây được mệnh danh là thiên đường của các nhiếp ảnh gia bởi vì thiên nhiên cực kỳ đẹp, chỉ cần chọn đại một góc máy cũng có thể chụp được một tấm ảnh đẹp.*

Tưởng Bác Sâm lái xe chậm dần để dành thời gian cho Thư Quân chụp ảnh. Trên đường họ gặp không ít cặp đôi sắp cưới chọn cảnh ở đây chụp ảnh. Có một cô dâu có dáng người nhỏ bé thấy ống kính của Thư Quân thì tươi cười nhảy lên phát tay với cậu. Tấm mạng che mặt màu trắng tinh dưới ánh mặt trời biến thành một đóa hoa nở rộ đẹp đẽ.

Thư Quân cũng cười, cậu nhanh chóng nhấn màn trập để ghi lại giây phút xán lạn của cô ấy, sau đó cúi đầu kiểm tra bức ảnh, lại thấp giọng nói: “Phong cảnh chỗ này rất đẹp, rất thích hợp để chụp ảnh cưới.”

Cậu chỉ vô ý cảm thán vậy thôi, nhưng Tưởng Bác Sâm nghe xong lại nói: “Vậy chúng ta cũng đến chỗ này chụp đi.”

Thư Quân quay đầu lại nhìn hắn, lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện: “Chụp cái gì?”

“Ảnh cưới.” Tưởng Bác Sâm liếc nhìn đôi trai tài gái sắc đằng xa, “Nhất định em mặc áo cưới sẽ rất đẹp.”

“Mặc gì mà chỉ mình em mặc? Anh cũng phải mặc cơ.”

Hai người trêu chọc lẫn nhau. Lúc ngồi trên xe bỗng nhiên Thư Quân nghiêng người lại thắt dây an toàn cho người yêu, nói: “Hình như muốn chụp ảnh cưới là phải có danh phận? Vậy chúng ta kết hôn đi.”

Giọng điệu của cậu bình thản tùy ý, vốn câu nói đó chỉ nhất thời hứng khởi thôi, ai ngờ Tưởng Bác Sâm chẳng hề do dự đáp một tiếng: “Được.”

Hai người họ không phải là kiểu người dễ dàng nói chữ “Yêu” trong cuộc sống hàng ngày, nhưng đoạn đối thoại này dường như đã thốt lên ngàn vạn câu yêu thương. Hai người thuận theo tự nhiên dành tặng nhau một nụ hôn, trong giây phút đôi môi chia lìa, Tưởng Bác Sâm nói: “Vậy lần này coi như là đi du lịch kết hôn nhé.”

Thư Quân cãi hần: “Chẳng chính thức tí nào cả, thông báo với cha mẹ họ hàng bạn hữu chưa, em không chịu lặng lẽ gả cho anh vậy đâu...” Chưa dứt lời cậu đã tự nở nụ cười vì nhận ra câu nói này hình như có chút vấn đề, bèn sửa lại: “Không đúng, không phải gả, mà là không muốn lặng lẽ kết hôn với anh đâu.”

Tưởng Bác Sâm cũng cười: “Lập gia đình rồi mà vẫn nói nhiều như thế.”

Đương nhiên cũng không thể đơn giản tự xác định hôn nhân như vậy, Thư Quân bứt mấy cọng cỏ dại tết thành một chiếc nhẫn đeo vào tay Tưởng Bác Sâm, nhìn qua cũng giống nhau, hình cậu cũng đeo một chiếc. Hai chiếc nhẫn cỏ xanh ngắt lại được xem như châu báu quý giá nhất trên thế giới, nó nằm trên ngón áp út của hai người, lộ ra màu sắc khiến người ta phải cảm động.

33. Chương 33

Dù có hi vọng thời gian trôi qua chậm đến bao nhiêu đi nữa thì nghỉ cũng phải kết thúc. Vì để tránh giờ cao điểm kẹt xe, Thư Quân và Tưởng Bác Sâm cố ý về sớm một chút. Về đến nhà nghỉ ngơi một ngày rồi hai người họ mới đến tiệm sách thu dọn một phen để chuẩn bị mở cửa cho năm mới.

Trên đường trùng hợp gặp được một khách quen cũ, người này là nhà thiết kế nội thất nổi danh. Anh ta vừa thấy Thư Quân thì nở nụ cười nói là rốt cuộc có thể đi lấy sách rồi – Trước kỳ nghỉ tết anh ta đặt mấy cuốn sách chuyên ngành, hẹn sau lễ thì có thể đến lấy.

Thư Quân cười, không phải nghỉ lễ tết thì nên vứt công việc sang một bên không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác chỉ vui chơi thôi à. Kỳ nghỉ dài trước mắt còn chưa hết, dù anh ta có cần lấy sách cỡ nào thì cậu cũng không đưa sách cho đâu.

Nhà thiết kế nghe vậy nở nụ cười: “Tôi yêu công việc mà, công việc khiến tôi vui sướng!” Rõ ràng chỉ là một chuyện đùa, thế nhưng người này lại nói vô cùng chân thành, khiến Tưởng Bác Sâm và Thư Quân cũng không kìm được mà cười theo. Có thể kết hợp công việc và sở thích, đây thật sự là một chuyện khiến người ta vừa nghĩ đến đã hài lòng.

Đưa đồ cho nhà thiết kế kia xong, hai người bắt đầu thu dọn nhà sách, kiểm tra mạng điện, quét dọn và sắp xếp sách vở gọn gàng sạch sẽ. Mỗi công việc đều rất lộn xộn, vì tiểu Tạ còn đang trong kỳ nghỉ đông chưa về nên trong tiệm chỉ có hai người họ dọn dẹp.

Tưởng Bác Sâm phụ trách dọn sạch gian ngoài, Thư Quân thì vào thu dọn trong kho hàng. Bởi vì trên lầu hai còn đặt mấy kệ sách nhỏ, nên trong kho ngoại trừ sách còn có một ít nguyên liệu pha nước cũng cần phải kiểm tra xem có quá thời gian sử dụng không.

Ngay khi Thư Quân đứng trước kệ hàng kiểm tra các túi đóng gói, cậu chợt nghe trong nhà kho yên tĩnh truyền đến một tiếng động rất nhẹ, là tiếng vang khi túi nhựa ma sát vào nhau.

Thư Quân sửng sốt một chút, sau đó xác định đây không phải do mình gây ra. Cậu cau mày nhìn xung quanh phòng một vòng nhưng không phát hiện tình huống khác thường. Nhưng cậu vừa cúi đầu xuống thì tiếng động kia lại truyền tới, hình như là tiếng vang do loại động vật nhỏ nào đó chạy trốn phát ra.

Thư Quân theo tiếng nhìn lại, vừa vặn thấy kẻ cầm đầu kia. Về mặt cậu vốn từ quá lạ tìm tòi lập tức biến thành kinh ngạc và hoảng sợ. Gần như trong nháy mắt nhìn thấy con vật kia, cậu hét to tên Tưởng Bác Sâm rồi vọt ra khỏi kho hàng.

Tưởng Bác Sâm đang quét tước trên lầu hai, nghe tiếng kêu vội chạy hai bậc một bước xuống cầu thang đến trước mặt Thư Quân, la lên: “Sao thế em?”

Thư Quân sợ hãi không thôi. Cậu túm phắt lấy tay Tưởng Bác Sâm không dám buông ra, trên mặt còn lưu lại sự sợ hãi: “Có... Có con chuột!”

Tưởng Bác Sâm hơi sửng sốt, hắn không nhịn được phì cười nhìn Thư Quân.

“Anh còn cười à?” Thư Quân huơ hai tay một lúc, mặt đầy tủi thân mà cường điệu: “Một con chuột to chừng này này!”

Tưởng Bác Sâm giơ tay ấn đôi tay đang cố gắng diễn đạt thân hình con chuột của Thư Quân, trên mặt vẫn lấp lánh ý cười: “Tiểu Quân à, lớn như vậy thì không phải con chuột đâu, mà phải là Nhị Mao nhà chúng mình đấy.”

Thư Quân cũng cảm thấy mình hơi khoa trương quá, cậu ho nhẹ thả tay xuống: “Nhưng con chuột vẫn to...”

“Lớn chừng này rồi mà còn sợ chuột.” Tưởng Bác Sâm trêu cậu một câu, nhưng trong mắt lại là ôn nhu cưng chiều, như đau lòng cho một đứa nhỏ.

Thư Quân không phục: “Sợ chuột thì làm sao?” Cậu cũng không giải thích được tại sao nhưng cứ nhìn thấy chuột là tóc gáy lại dựng lên và sợ hãi từ tận đáy lòng. Đừng nói chính mắt thấy một con, dù nó xuất hiện trên TV cậu cũng sợ, từ nhỏ đã vậy rồi.

Tưởng Bác Sâm cũng biết cậu sợ thứ này, dù sao nếu không có chuột thì quan hệ lúc trước của hai người vẫn sẽ không tiến triển nhanh được như vậy.

* * * * *

Hồi đó bọn họ còn đang học lớp Mười, quan hệ đã dần thân thiết hơn. Một buổi tối họ đang chuẩn bị nghỉ giải lao sau giờ tự học buổi tối thì chợt nghe hành lang cứ ầm ầm. Tưởng Bác Sâm mở cửa ra hỏi một câu, thế mới biết có một phòng ngủ cùng tầng phát hiện ra có chuột, bây giờ một tụi nam sinh dồi dào tinh lực không có chỗ phát tiết đang cầm chổi cầm giá áo muốn bắt chuột.

Thư Quân đứng bên cạnh hắn, nghe vậy đôi mắt long lanh ánh nước lập tức tròn to như nghe thấy được chuyện gì đó đáng sợ. Cậu hỏi: “Con con con... Con chuột á?”

Nam sinh bên kia lớn tiếng đáp: “Đúng thế, là chuột. Đây, hai người các cậu có muốn kiểm tra phòng ngủ một lúc không, lỡ có con nào chạy vào đấy rồi.”

Thư Quân cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên. Cậu nhìn về phía Tưởng Bác Sâm, cố gắng để giọng của mình nghe không sợ lắm: “Phòng ngủ chúng ta cũng có á?”

“Không biết.” Tưởng Bác Sâm lắc lắc đầu, cũng không để chuyện này trong lòng. Hai hôm nay hắn đang chuẩn bị cho thi chạy 1500m nam trong đại hội thể thao trường, hôm nay hắn tập chạy mệt mỏi chỉ muốn nghỉ ngơi, bèn thuận tay xoa xoa tóc Thư Quân, nói: “Đi vào phòng, ngủ.”

Thư Quân thấy sắc mặt hắn có hơi mệt mỏi nên cũng không xoắn xuýt nữa. Có điều lúc rửa mặt cậu luôn muốn mở mắt thật to nhìn xung quanh, chỉ sợ bỗng nhiên ở chỗ nào đó thò ra một con chuột.

Sau khi tắt đèn lên giường, Thư Quân cứ cảm thấy hình như trong phòng ngủ có tiếng gặm sột soạt nhai nuốt thức ăn của chuột, Cậu vội mình vào chặn che thật kín hồi lâu mà vẫn cảm thấy sợ. Rốt cuộc Thư Quân không nhịn được nữa, cậu ôm chăn xuống giường đi đến bên giường Tưởng Bác Sâm ngồi xổm xuống, khẽ gọi một tiếng.

Tưởng Bác Sâm vừa mới đặt lưng xuống, vẫn chưa ngủ say. Thư Quân vừa gọi hắn liền nhắm mắt lại, không ngờ cậu nhóc lại ngồi xổm cạnh đầu giường mình. Hắn sợ hãi mà ngồi bật dậy, giơ tay mở đèn đầu giường: “Thư Quân... Sao thế?”

Thư Quân quàng chăn lên người, nhỏ giọng hỏi hắn: “Tưởng Bác Sâm, cậu có nghe thấy tiếng của chuột không?”

Tưởng Bác Sâm cau mày im lặng lắng nghe một chút, lắc lắc đầu nói: “Không nghe thấy.”

“Thật không nghe thấy hả?” Thư Quân lại hỏi: “Vậy cậu thử nghe thật cẩn thận lần nữa đi? Cái tiếng sột soạt soạt ấy... Á ui cậu làm gì thế!”

Cậu còn chưa dứt lời đã bị Tưởng Bác Sâm bế xốc cả chân cả người lên ném lên trên giường. Tưởng Bác Sâm túm lấy hai cọng tóc vểnh lung tung, hỏi: “Có phải cậu sợ chuột không?”

Thư Quân đáp rơi dép lê rồi núp cả người trên giường Tưởng Bác Sâm, giống như nơi này là một ổ mèo an

toàn vậy. Cậu cũng không nói dối Tưởng Bác Sâm, nghe hăn hỏi vậy thì ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, sợ.”

“Một nam sinh như cậu sao lại sợ chuột?” Thật sự đây là lần đầu tiên Tưởng Bác Sâm gặp được. Cũng không phải hăn cười nhạo Thư Quân, chỉ đơn thuần thấy kinh ngạc thôi.

Tưởng Bác Sâm chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Thư Quân lại không vui: “Sợ chuột thì làm sao? Ai quy định con trai không thể sợ chuột? Lẽ nào cậu không sợ thứ gì ả?” Nói xong cậu dùng cả tay lẫn chân muốn bò xuống giường. Tưởng Bác Sâm sợ cậu ngã nên vội vàng bắt lấy tay kéo Thư Quân vào ngực mình, khẽ cười một tiếng: “Sao lại không có chứ? Tôi sợ nhất là cậu không vui đấy.”

Nói xong, hăn giơ tay lên véo nhẹ hai má Thư Quân: “Tính của bé hạt vừng cũng dễ cáu ghê nha. Tôi có nói gì đâu, cậu đừng mất hứng nữa.”

Thư Quân bị hăn nhéo đến mức hai má phồng lên, hai mắt cậu chăm chú nhìn Tưởng Bác Sâm muốn cố gắng truyền đạt lửa giận của mình. Tưởng Bác Sâm chạm mắt cậu trong chốc lát rồi bỗng quay đầu đi chỗ khác, tay cũng buông lỏng ra, mắt tự nhiên võ võ giường: “Đêm nay ngủ với tôi đi, yên tâm, dù có chuột thì tôi cũng đánh chết nó trước.”

Vốn Thư Quân chỉ sợ hãi nên muốn kêu Tưởng Bác Sâm dậy trò chuyện, không ngờ lại có chuyện tốt như vậy. Cậu chỉ sợ Tưởng Bác Sâm đôi ý bèn vội vã nằm xuống nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ dù sét có đánh cũng không dậy được.

Tưởng Bác Sâm dịch góc chăn thay cậu, tầm mắt dần lướt qua đôi môi mọng nước của Thư Quân.

– Vừa nãy mình nghĩ gì thế nhỉ? Tại sao lại thấy môi Thư Quân rất ngon như muốn cắn một cái? Còn cảm thấy cuống họng vô cùng khô khốc nữa? Lẽ nào hôm nay luyện tập đói quá?

Nếu như là Tưởng Bác Sâm bây giờ, gặp vấn đề này nhất định hăn sẽ nói cho bản thân mình khi trước: Đừng có sợ, trực tiếp làm đi. Nhưng với một Tưởng Bác Sâm xử nam ngây thơ hồi trước, loại tâm tình này là một điều gì đó xa lạ và mới mẻ, thậm chí hăn còn thật sự xuống giường đi uống một cốc nước bọt để giảm bớt sự khô khát trong lòng. Mãi đến tận khi cảm thấy mình có thể đối mặt với Thư Quân, hăn mới bò lên giường lần nữa.

Thư Quân hé mắt ra một khe nhỏ nhìn hăn. Thấy Tưởng Bác Sâm leo lên giường, cậu lập tức ra sức rúc mình vào trong tường. Đây là lần đầu tiên cậu nằm chung giường ngủ với một người khác, chỉ lo Tưởng Bác Sâm ngủ không thoải mái sẽ đuổi mình xuống.

Tưởng Bác Sâm giơ tay cốc đầu cậu một cái: “Ngủ gần lại chút, còn xịch ra nữa là cậu muốn dán lên tường luôn đúng không?”

Thư Quân cong cong đôi mắt mỉm cười, cũng không chen về sau nữa, chỉ thanh thản dựa vào Tưởng Bác Sâm mà ngủ.

Mà Tưởng Bác Sâm bên cạnh xoắn xuýt một lúc, nghe được tiếng thở sâu và đều của Thư Quân thì rất cuộc cậu mới dựa vào người Tưởng Bác Sâm mà ngủ.

Lúc đó hắn còn không hiểu loại rung động xa lạ ấy có nguyên nhân gì, nhưng hạt giống đã chôn trong lòng, chỉ chờ kiên trì tưới nước tỉ mỉ che chở, tự nhiên nó sẽ chậm rãi mọc rễ nảy mầm, mãi đến khi phát triển thành một cái cây không thể làm lơ nữa, nở ra một đóa hoa khiến lòng người rung động.

* * * * *

Tưởng Bác Sâm tìm một vòng trong nhà kho vẫn không thấy tung tích con chuột đâu. Hắn đoán có lẽ là nó đã chạy theo đường ống gần đó trên trần nhà, hoặc nó chỉ là một “khách qua đường”, dù sao trước đây kho hàng được dọn dẹp rất ngăn nắp, xưa nay chưa từng thấy qua con chuột.

Nhưng Thư Quân có hơi nghi mà sợ. Kỳ thực đến bây giờ cậu không sợ chuột giống hồi đó nữa. Nếu lúc đó chỉ mình cậu ở đây còn có thể đánh bạo đi đuổi chuột. Cơ mà khi đó Tưởng Bác Sâm ở đây mà, vậy cậu nhất gan một chút cũng không sai.

34. Chương 34

“Tiểu Quân, em cất cuốn sách giám định vết thương lần trước anh đưa cho em đâu rồi?” Tưởng Bác Sâm vừa tìm kiếm trên giá sách vừa hỏi.

“....? Hả? À... Em quên rồi.” Thư Quân tựa lưng vào ghế đọc sách, giờ đang là lúc say mê nhất, nghe hắn hỏi vậy cậu cũng chỉ trả lời theo bản năng một câu.

Tưởng Bác Sâm không để ý, lại nói: “Anh nhớ là hình như em có giở qua rồi mà? Có phải đã mang đến tiệm rồi không?”

“À... Chắc thế.” Thư Quân lật một trang sách rồi trả lời mà đầu vẫn không ngẩng lên.

“Đọc gì mà tập trung thế?” Tưởng Bác Sâm bị người yêu lơ là rõ ràng không vui. Hắn không tìm sách nữa mà đi đến sau lưng Thư Quân, chống tay lên bàn sách. Hắn dựa vào ưu thế chiều cao để ôm gần trọn người vào ngực, lại bị Thư Quân mất hứng giơ tay đẩy một cái: “Anh chần em rồi kìa.”

Cậu không dùng sức nên Tưởng Bác Sâm cũng không nhúc nhích, còn thuận thế lật bìa sách trong tay Thư Quân một cái –

“*Nét mặt sẽ nói chuyện – Dành tặng cho em, người anh yêu nhất?*” Tưởng Bác Sâm nghiêng ngẫm cái tên sách chứa chan yêu thương kia một phen, trong giọng nói cũng bất giác nhuốm chút mùi chua: “Nét mặt sẽ nói chuyện thì không phải là yêu quái à? Còn Em người anh yêu nhất... Biết ai không mà cứ yêu đến yêu đi, quả thật chả ra làm sao...”

Thư Quân đã sớm quen với những cơn ghen không có đạo lý của Tưởng Bác Sâm. Cậu dựa vào ghế ngược lên nhìn người yêu, cười nói: “Phân tích nét mặt... Hình như hồi đó anh có học môn này đúng không?”

Tưởng Bác Sâm ừ một tiếng: “Nếu như em muốn học thì anh có thể dạy em bất cứ lúc nào.”

“Còn cần anh dạy á?” Thư Quân nhún mày, cười vô cùng tự tin: “Hiện giờ em cũng coi như nhập môn rồi, anh cứ tùy ý để lộ mấy vẻ mặt đi, em biết anh đang nghĩ gì ngay.”

“Thật sao?” Tưởng Bác Sâm đề lên lưng ghế dựa rồi dùng sức xoay một cái khiến Thư Quân đối mặt với mình, Hấn ngoắc ngoắc tay với cậu: “Đến thử xem.”

Điều này đã khơi dậy lòng hiếu thắng của Thư Quân. Cậu khép sách lại đặt qua một bên rồi hất cằm lên ra hiệu Tưởng Bác Sâm có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

“Thử cái cơ bản nhất nhé?” Tưởng Bác Sâm khẽ mỉm cười giơ tay lên.

Thư Quân cũng lộ ra một nụ cười giống hần: “Một bên khoe miệng khoe nhếch lên – Khinh bỉ? Anh còn cười thế nữa em sẽ đánh anh.”

Tưởng Bác Sâm gật đầu cười, lại làm thêm mấy động tác nữa, cái nào cũng bị Thư Quân vạch ra. Chờ Thư Quân cười vui vẻ rồi, Tưởng Bác Sâm lại nói: “Năm đó anh từng làm huấn luyện có liên quan, vì thế những gì em thấy chỉ là thứ anh muốn cho em xem thôi – Bây giờ thử đi.”

Lời còn chưa dứt hần đã nhắm mắt lại, lúc lần nữa mở ra thì đã là vẻ mặt lãnh đạm. Thư Quân đã rất nhiều năm không nhìn thấy vẻ mặt này của Tưởng Bác Sâm, nếu thật sự phải nói đây là vẻ mặt gì, thì cũng chỉ có thể là “Không chút biểu tình.”

Cái này thú vị đấy. Thư Quân ngồi trên ghế dùng ánh mắt nghiêm túc cẩn thận miêu tả mỗi một tác da thịt trên mặt Tưởng Bác Sâm. Nhưng cậu phát hiện người ấy chẳng những không có biểu tình gì, thậm chí con ngươi cũng không chuyển động, dường như Thư Quân không tồn tại.

“Không lộ ra vẻ gì chẳng phải là nguy trang sao...” Thư Quân mím mím môi, “Anh gian lận, không công bằng.”

“Nếu như em nói đúng thì gian lận cũng có thể nhìn thấy anh đang suy nghĩ gì mà.” Giọng Tưởng Bác Sâm bình thản không mấy may lên xuống. Thư Quân chỉ đành đứng dậy khỏi ghế, ghé sát vào Tưởng Bác Sâm nghiên cứu nét mặt của hần, cố gắng tìm ra manh mối từ những cơ mặt nhỏ nhất.

Nhưng nhìn một lúc, cậu cũng quên luôn mục đích của mình, chỉ đắm chìm trên người yêu mình. Cậu chỉ một mực nghĩ sao người này lại đẹp trai đến thế, cả người từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không hợp ý mình, thậm chí cậu còn nghịch ngợm cấn cấn lên chóp mũi Tưởng Bác Sâm. Trong nháy mắt đó cậu chú ý thấy con ngươi của hần co lại một chút, màu mắt tối đi.

Chẳng cần bất cứ phân tích chuyên ngành nào trợ lực, Thư Quân cũng lập tức hiểu rõ tâm tình mà giờ khắc này người ấy đang cất giấu. Cậu cười lui về sau nửa bước, dựa vào bàn nói: “Em có thể thấy rồi, đồng tử của anh co lại.”

Tướng Bác Sâm không ngại trang nửa, hần kè sát nửa người trên vào Thư Quân, hỏi: “Đó là tâm tình gì?”

“Là... Phần nộ, bất an?” Thư Quân nháy nháy mắt với hần, cười nói: “Đúng không nhỉ?”

“Không hoàn toàn đúng, em thiếu một điều mấu chốt nhất...” Nói xong tay Tướng Bác Sâm đã ôm lấy eo Thư Quân rồi ghe vào bên tai cậu dịu dàng thì thầm: “Đồng tử mở rộng thường có ý nghĩa là – hưng phấn dục tình.”

Sau đó Tướng Bác Sâm phải mất sức thu dọn một phen, dù sao dịch trắng đục rơi vào giá sách gỗ màu sẫm thật sự quá dễ thấy. Thư Quân không đi thu dọn, mà chỉ vui trong sô pha ở thư phòng vừa chơi điện thoại vừa chỉ chỉ trỏ trỏ. Lúc thì nói Tướng Bác Sâm đặt sách sao rồi, lúc lại nói vết bẩn dính đầy trên giá sách vẫn chưa lau khô. Tướng Bác Sâm cũng kệt cậu nghịch, thì thoảng lại quay đầu nhìn cậu bằng ánh mắt nguy hiểm: “Dù sao cũng phải thu dọn, chi bằng chúng ta làm thêm mấy lần để đỡ phiền phức đi.”

Thư Quân lập tức im lặng, nhưng được một lúc lại chứng nào tật nấy, vẫn nói Tướng Bác Sâm thu dọn không sạch.

Tướng Bác Sâm thật sự không biết rốt cuộc mình dọn không ổn ở chỗ nào, sách đều đã để nguyên về chỗ cũ, thế nên hần chỉ cho rằng Thư Quân đang cố ý cãi nhau với mình. Có điều không ngờ mấy ngày sau lúc hần trở lại tìm sách thì phát hiện cuốn “Tuyển tập văn học các thời kỳ” bị người ta nhét vào trong một góc.

35. Chương 35

Thời tiết rất đẹp, vì vẫn còn đang trong mùa xuân nên ánh nắng bốn năm giờ chiều rọi vào người cũng rất ấm áp, không hề nóng bức.

Thư Quân xuống xe trước rồi soi gương chiếu hậu sửa sang lại cà vạt một lúc. Tướng Bác Sâm chống tay vào kính xe đỡ chống đầu nhìn cậu, “Chậc chậc” thở dài, nói: “Vợ anh đẹp trai quá đi mất.”

Thư Quân cười liếc hần một cái rồi ngoắc ngoắc tay với Tướng Bác Sâm. Hần tiến đến gần sửa sang lại cổ áo một cái, lại hôn cái chụt lên môi cậu, lúc này mới đẩy cửa xuống xe.

Từ bãi đỗ xe đến nơi cần đến còn phải đi bộ gần mười phút. Dù lần đầu tiên đến đây, nhưng vì bảng hướng dẫn rất rõ ràng nên Thư Quân và Tướng Bác Sâm cũng không cần đến bản đồ.

Hai người mới đi được vài bước thì Thư Quân đã nghe thấy có người gọi từ phía sau. Cậu quay đầu nhìn lại, hóa ra là bạn cùng phòng hồi học đại học. Họ cũng biết Tướng Bác Sâm, ban đầu chỉ cảm thấy hai

người này có quan hệ rất tốt, dù không học chung một nơi cũng thường xuyên đến thăm người kia. Sau đó mọi người dần cảm thấy không đúng, lão đại trong phòng từng hỏi qua một lần. Khi biết được quan hệ của hai người cậu ta cũng không nói ra, hai bạn khác trong phòng cũng không có thành kiến gì, chỉ có ý nghĩ “Quả nhiên là thế”. Anh em bình thường có ai rảnh rỗi lại nấu cháo điện thoại, vừa nhắc đến người kia thì cao hứng đến mức dường như cả thế giới là cả mùa xuân không?

Bây giờ thấy Thư Quân vẫn ở bên Tưởng Bác Sâm, lão đại cười trêu ghẹo trước: “Nhỏ tuổi nhất trong phòng lại thoát kiếp FA đầu tiên, mấy đứa bọn tớ vẫn cô đơn không biết dẫn theo ai đây này.”

Thư Quân cũng cười rồi nhìn Tưởng Bác Sâm: “Yên tâm, bọn tớ rất bảo vệ cầu độc thân mà.”

“Ấy chà chua chết đi được, nói một câu còn phải liếc nhau cái đã, tớ chịu không nổi nữa rồi...”

Cả bốn người đều mặc khá nghiêm túc, ai nấy đều cao to chân dài như móc treo quần áo, khiến bao nhiêu ánh mắt kinh diễm đổ vào. Mấy người cười đùa vui vẻ đi vào nhà thờ, ở cửa đã sớm có một cậu bé mặc bộ vest nhỏ hời hợt: “Chú tới tham dự lễ cưới của cậu cháu đúng không ạ?”

Mấy người cười bảo đúng rồi, cậu nhóc ngửa đầu nhìn một chút như đang do dự không biết chọn ai, cuối cùng lại giơ tay ra với Thư Quân, cười híp mí nói muốn dẫn mọi người vào. Mấy người còn lại liên tục trêu chọc nói cậu nhóc này quá mê trai đẹp rồi.

Mọi người cùng đi vào trong nhà thờ, lần lượt ngồi vào chỗ của mình. Thư Quân đánh giá ngôi nhà thờ cổ điển này, có mấy phần lạ lẫm. Cậu cũng từng tham dự không ít lễ cưới, nhưng gần như đều là phong cách kết hợp giữa Trung Quốc và Tây phương, có một lần là kiểu Trung thuần túy, cô dâu chú rể mặc hán phục đỏ thắm cử hành lễ ba bái. Mà kiểu lễ cưới Tây phương trong ngôi nhà thờ này là lần đầu tiên cậu tham gia, tấm màn che màu hồng nhạt treo ở cạnh cửa khiến khung cảnh thêm đẹp dễ ngọt ngào, hoa hồng trắng tinh khiết tô điểm các góc nhà thờ, thảm trắng trải dọc từ cửa đến phía bàn thờ, một cha xứ râu bạc và chú rể chậm rãi bước tới khiến mọi người trong nhà thờ bất giác hạ thấp tiếng trò chuyện.

Sau khi cha xứ bước ra không được bao lâu thì nghi thức chính thức bắt đầu. Dân nhạc trong nhà thờ bắt đầu thay đổi khúc nhạc, phù rể và cô dâu lần lượt tiến lên, phù rể kia và cô dâu đều là người nước ngoài, vóc người cao gầy, có lẽ là quan tâm đến chiều cao của phù rể nên còn cố ý đi một đôi giày đế bằng.

Thư Quân xem thấy rất thú vị, bèn liếc nhìn Tưởng Bác Sâm đang ngồi bên cạnh theo bản năng. Trung hợp thay người ấy cũng đang nhìn cậu, đáy mắt hai người đều ngập tràn ý cười, đầu ngón tay trên đầu gối lặng lẽ chạm vào nhau một cái.

Giờ phút này hành khúc lễ cưới vang lên, cô dâu đeo tấm mạng trắng bước lên cùng cha mình. Mặc dù cách một tầng lụa trắng mong manh, mọi người cũng có thể thấy rõ được ý cười không thể che giấu trên mặt cô, cũng bất giác mỉm cười theo. Trong giai điệu âm nhạc chậm rãi, mọi người cùng đưa mắt nhìn cô gái mắt xanh tóc vàng được cha mình dẫn lên phía trên sân khấu.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô dâu, vẻ mặt hồi hộp của chú rể dần hòa hoãn lại, khi tiếp lấy bàn tay của người yêu từ trong tay cha vợ lại càng cười híp mắt, khiến khách mời cười ồ lên. Cô dâu hờn dỗi lắc lắc

cánh tay chú rể, chờ cha xứ đọc lời tuyên thệ.

Chờ trong nhà thờ hoàn toàn yên tĩnh lại, lúc đó cha xứ mới đặt câu hỏi: “Tiên sinh, anh có đồng ý nhận cô gái bên cạnh mình làm vợ không?”

“Tất nhiên! Vô cùng đồng ý!”

Dáng vẻ vội vàng mà nhiệt tình của chú rể lần nữa chọc cho mọi người bật cười. Lần này đến cha xứ cũng không nhịn được mà hơi mỉm cười, ông tiếp tục hỏi: “Anh sẽ dịu dàng kiên nhẫn mà chăm sóc cô ấy, sẽ yêu mến, sẽ chỉ có mình cô ấy mà thôi. Anh sẽ tôn trọng gia đình cô ấy vì dòng họ của anh, làm trọn trách nhiệm làm chồng đến hết đời, không phát sinh tình cảm với những người khác, chỉ giữ gìn trong sạch với mình cô ấy chứ? Trước mặt mọi người nơi đây, anh đồng ý như vậy đúng không?”

Chú rể nhìn về phía cô dâu, trịnh trọng gật đầu: “Con đồng ý!”

Cha xứ gật gù, lại hỏi những câu tương tự với cô dâu. Mà bây giờ cô dâu kích động đến mức khê nghẹn ngào, lúc trả lời “Đồng ý” thậm chí còn rơi lệ.

Sau đó là hai người lần lượt trao nhẫn cho nhau, lúc cha xứ nói có thể hôn môi, Tướng Béc Sâm và Thư Quân móc ngón tay út vào nhau. Họ nhìn nhau, dùng thanh âm không mấy người nghe được, nói:

“Con đồng ý.”

Tiếng nói nhỏ bị nhấn chìm trong tiếng vỗ tay ầm ầm của mọi người trong nhà thờ, có không ít cô gái hưng phấn đã nói lòng muốn đứng lên chờ mong nhìn bó hoa trong tay cô dâu.

Cô dâu nghiêng đầu cười cười với mọi người, sau đó quay lưng lại, còn vẫy vẫy bó hoa ra sau lưng, ra hiệu mọi người có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Tất nhiên Tướng Béc Sâm và Thư Quân không tham dự, hai người cùng lùi về sau với mấy người đàn ông, chờ ra chỗ tốt nhất cho các cô gái. Cô dâu hô một tiếng bắt đầu rồi ném bó hoa lên thật cao. Tuy nhiên không biết có phải cô ném quá cao không mà người phía trước đành nhau hơi lộn xộn, càng liên tục đẩy bó hoa ra phía giữa, cứ thế chưa ai bắt được.

Thư Quân đang đứng chung với mấy người cùng nói chuyện với chú rể. Họ đều là bạn cùng phòng, tình cảm đương nhiên thân thiết hơn một chút. Người kia thấy Thư Quân cũng dẫn Tướng Béc Sâm đến thì cười hỏi cậu chờ lát nữa gặp mặt có phải nên gọi em dâu không.

Thư Quân đang muốn cười nói có, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng gọi khê. Cậu chưa kịp phản ứng thì một vật có mùi thơm nhẹ nhàng bỗng đập vào đầu. Cậu giơ tay bắt lấy theo bản năng, lúc định thân nhìn lại nhất thời sững sốt, đó lại là bó hoa cô dâu!

Mấy cô gái đang trước thấy bó hoa tranh nhau hồi lâu lại ném trúng một chàng thanh niên, còn đập cho người ta choáng váng, tất cả đều cười vang lên. Thư Quân bị cười đến xấu hổ, vành tai đỏ ửng lên. Cậu cầm bó hoa luống cuống nhìn Tưởng Bác Sâm, trong đôi mắt bất giác toát lên vẻ cầu viện làm nũng.

Tưởng Bác Sâm cũng hơi muốn cười, hần đi đến bên cạnh Thư Quân cầm lấy bó hoa trả lại cho cô dâu. Cô dâu lại quăng thêm lần nữa, lần này là một cô gái tết tóc một bên cướp được bó hoa, gò má của cô gái đỏ ửng dưới sự trêu chọc của bạn bè.

36. Chương 36

Khoảng thời gian này Tưởng Bác Sâm vô cùng yêu thích học tập, không có việc gì lại cầm vở lên viết viết vẽ vẽ, còn lăm lăm đọc như hòa thượng tụng kinh. Thư Quân từng hỏi qua một lần, hần nói gần đây đại đội cảnh sát hình sự của mấy thành phố có một cuộc diễn tập liên hợp, sau khi diễn tập sẽ tổ chức thi đua kiến thức, đương nhiên đội trưởng như hần phải tăng cường học tập không thể lác hậu.

Thư Quân vừa nhìn đã biết nhất định người này đang chém gió. Không phải dựa vào việc quan sát vẻ mặt này nọ, mà mấu chốt là hai người họ ở bên nhau đã quá lâu, quen thuộc đến mức người kia có bao nhiêu cọng tóc đều rõ ràng. Hai người họ thật sự không thể giấu đối phương được chuyện gì, Tưởng Bác Sâm là vậy, mà Thư Quân cũng thế.

Tưởng Bác Sâm cũng biết điểm này, hần ôm lấy Thư Quân từ đằng sau, cọ cọ bên gáy cậu: “Hiện tại anh thật sự chưa thể nói cho em biết được, đến lúc đó đương nhiên em sẽ biết thôi... Đúng rồi, diễn tập liên hợp thật sự có, không lừa em.”

Diễn tập liên hợp là thật, vậy thi đua kiến thức là giả, vì thế rốt cuộc Tưởng Bác Sâm đang viết cái gì? Thư Quân vẫn rất tò mò, người yêu còn nói đến thời điểm thích hợp sẽ biết, có thể thấy cuối cùng vẫn phải cho mình nhìn....

Chẳng lẽ là thư tình? Thư Quân chống cằm ngồi trong cửa tiệm suy nghĩ đến nhập thần, tiểu Tạ vội vàng gọi cậu: “Ông chủ, có người mua sách kia.”

Lúc này Thư Quân mới hoàn hồn lại, vội vã nhận sách khách đưa tới quét mã tính tiền.

Mà lúc Thư Quân đang trầm tư, Tưởng Bác Sâm lại đang buồn bực chờ đợi trong cửa hàng, bàn tay đặt trên mặt bàn kính không ngừng gõ gõ.

Một lát sau nhân viên mặc sườn xám cầm một cái hộp nhỏ đi ra, nhẹ nhàng mỉm cười: “Chào tiên sinh, đây là nhẫn mà ngài muốn.”

Cô vừa nói vừa mở nắp hộp nhưng ra, hai chiếc nhẫn cỡ to kiểu nam xuất hiện trước mặt. Thiết kế của nó rất đơn giản, bên ngoài có lồng chữ cái, đường vân cũng phù hợp với hoa văn âm dương. Nếu đặt hai chiếc nhẫn vuông góc với nhau, chúng có thể khớp nhau một cách hoàn mỹ.

“Sự phụ của cửa hàng chúng tôi vẫn khen bản thiết kế của ngài mang đến rất đẹp.” Nhân viên thức thời giải thích việc hần phải chờ đợi: “Sau khi đánh nhẫn xong ông ấy cũng yêu thích không buông tay, lúc này còn cố ý kiểm tra thêm mấy lần, nói là tuyệt đối không thể phụ lòng thiết kế đẹp như vậy.”

Tướng Bác Sâm xác nhận hoa văn trên mặt không có sai sót rồi mới thanh toán tiền rồi đi. Đây là quà tặng hần muốn dành cho Thư Quân.

Hình như hai người họ không có món trang sức tình nhân có ý nghĩa tượng trưng nào. Trước đây hồi đi học đã từng nghĩ sẽ cùng xỏ khuyên tai, nhưng vì Tướng Bác Sâm muốn vào trường quân đội nên mới coi như thôi. Trên người Tướng Bác Sâm có đeo một miếng ngọc bội do Thư Quân cầu được, mà vòng tay gia truyền của nhà họ Tướng đã đặt trong ngăn kéo của Thư Quân – nhưng dường như vẫn thiếu chút ý nghĩa gì đó.

Lúc lên xe Tướng Bác Sâm không nhận được mà lấy hộp ra mở xem lại lần nữa. Trong đầu hần vẽ ra phản ứng của Thư Quân sau khi nhìn thấy nhẫn, sẽ là kinh ngạc không thốt nên lời, hay là đổ bưng lỗi tai mà nhìn mình nũng nịu, hoặc là nhào lên trực tiếp đòi hôn môi?

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của hần. Tướng Bác Sâm nhận điện thoại, thanh âm của đội viên đầu dây bên kia có chút lo lắng: “Đội trưởng, có vụ án lớn, án chặt xác.”

Tướng Bác Sâm tiện tay cắt nhẫn vào túi áo, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Các cậu đang ở đâu?”

“Khu thành đông, tòa C trang viên Bích Thủy.”

“Tôi đến ngay.” Tướng Bác Sâm cúp máy xong thì lái xe đến khu thành đông, lúc chờ xe trên đường lại gọi điện cho 1 Thư Quân nói cậu tối không cần chờ mình.

Vụ án này ảnh hưởng lớn, nhưng phá án cũng rất nhanh. Họ đến cửa tra xét dựa vào thân phận người chết, đối phương trực tiếp nhận tội, một ngày sau đã bắt được hai kẻ tình nghi về quy án.

Một đôi vợ chồng ân ái trong mắt người ngoài, người chồng ngoại tình trong thời gian vợ mang thai, bà vợ lại cũng dùng cách ngoại tình để trả thù ông chồng. Ông chồng biết được vợ mình dâm dục với người khác muốn chém chết gian phu, lại bị người đó hợp lực với bà vợ chế ngự sau đó giết chết, cuối cùng chặt xác.

Nét mặt người phụ nữ đeo còng tay lạnh đậm, không nhìn thấy chút gì là đau lòng hay sợ hãi. Mặc dù đã xử lý khá nhiều vụ án như vậy, nhưng cảnh sát vẫn không khỏi có chút kinh hãi.

– Anh sẽ dùng dụ dàng kiên nhẫn mà chăm sóc vợ mình, yêu kính cô ấy, chỉ ở bên mình cô ấy. Anh sẽ tôn trọng gia đình cô ấy vì dòng họ nhà anh, thực hiện bốn phận làm chồng đến khi chết, không nảy sinh tình cảm với người khác, đồng thời giữ gìn trong sạch với vợ mình chứ? Anh sẽ đồng ý trước mặt mọi người ở đây đúng không?

Tướng Bác Sâm nhìn đôi nam nữ kia bị áp giải lên xe cảnh sát, không hiểu sao lại chợt nhớ đến lời thề hứa này. Cặp vợ chồng kia đã từng trang trọng thề hứa lời thề ấy trước mặt mọi người, lúc đó họ có liệu được sẽ có cảnh tượng ngày hôm nay không?

Với Tướng Bác Sâm, hẳn cảm thấy ngoại tình là một việc vô cùng vô trách nhiệm và khó thể lý giải được, hẳn chỉ yêu mình Thư Quân cũng đã tiêu hao hết toàn bộ tâm lực. Tìm một người chỉ lớn ngần ấy, nào có chỗ dư thừa để chia cho những người khác?

Sau khi về nhà hẳn nói với Thư Quân chuyện này, Thư Quân cũng cảm thấy khó mà lý giải được. Đối với cậu, chữ “Yêu” này có ý nghĩa là vì có Tướng Bác Sâm, bởi vì yêu người ấy mà mới đồng ý tiếp nhận bao dung, mới hiểu được nhượng bộ và kiên trì. Nếu không phải vì người ấy, đến hôn cũng khiến cậu cảm thấy khó chịu được, càng không nói đến những chuyện khác.

Có điều cậu cảm thấy sau khi Tướng Bác Sâm nhắc đến đề tài này thì hình như có phần không thích lắm. Thư Quân cho rằng hẳn bị ảnh hưởng bởi vụ án, bèn hôn lên mặt hẳn một cái, an ủi: “Sao mà không vui? Phá án xong rồi thì đừng nghĩ đến nữa.”

Tướng Bác Sâm nhú mày: “Không phải... Là không đúng thời gian, hôm nay không nên nói những thứ này với em.”

“Hôm nay?” Thư Quân vừa khuấy bánh trôi trong nồi vừa kỳ quái hỏi: “Hôm nay là ngày gì?... Ày, đưa bát lại đây em múc bánh trôi nào.”

Nói xong cậu giơ tay về phía Tướng Bác Sâm chờ hẳn cầm bát. Không ngờ không cầm được bát, mà ngón tay lại mát lạnh.

Thư Quân quay đầu nhìn lại, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn. Tướng Bác Sâm thì vẫn còn cau mày: “Hôm nay là ngày anh cầu hôn, nên nói những chuyện vui vẻ với em.”

Trong phòng bếp tràn ngập mùi khói dầu, lúc vừa thảo luận vụ án ngoại tình chặt xác máu me, khi cậu đang chờ Tướng Bác Sâm đưa bát cho mình múc bánh trôi.

Cậu được cầu hôn rồi.

Thư Quân cảm thấy mình không phải là kiểu người thích lãng mạn gì, tính Tướng Bác Sâm cũng không phải biết chơi đùa cho lắm. Nhưng lời cầu hôn quá mức vô căn cứ này vẫn khiến cậu bị chấn kinh. Mãi đến khi nói với cha mẹ hai bên rằng hai người họ chuẩn bị ra nước ngoài đi du lịch một phen, coi như là du lịch trắng mắt, cậu vẫn từ chối thừa nhận mình là người bị cầu hôn.

Mà lúc 7 giờ 57 phút tối hôm đó, Thư Quân chỉ liếc nhìn chiếc nhẫn trong tay rồi thả muôi xuống, hỏi Tướng Bác Sâm: “Còn một chiếc nữa đâu?” Sau khi Tướng Bác Sâm đưa nhẫn, cậu cũng tự nhiên đeo nhẫn vào tay Tướng Bác Sâm, sau đó cầm bát múc cho hẳn một bát bánh trôi ử rượu.

Thâm tình nhất trên đời này, chỉ cần hoàng hôn sớm chiều, chỉ cần củ gạo dầu muối, chỉ cần em và anh.

_____ **Hoàn** _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-binh-thuong>